

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark, curly hair is sitting on a large, weathered log. She is wearing a white, short-sleeved dress with a small floral pattern. She is looking off to the side with a slight smile. The background is a blurred outdoor setting with a building and greenery. The entire image is framed by a decorative white border with ornate corner pieces.

A
Brilliant
ALLIANCE

THE LOCKWOOD FAMILY

LAURA BEERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
Brilliant
ALLIANCE

TUE LOCKWOOD FAMILY

LAURA EERS

Metin telif hakkı © 2024 Laura Beers

Kapak resmi telif hakkı © 2024 Laura Beers

Kapak resmi Blue Water Books

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz, kopyalanamaz veya iletilemez telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Contents

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Sonsöz](#)

[Sıradaki seri...](#)

[Laura Beers'in diğer serileri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Chapter One

İngiltere, 1813

Dunsby Kontu Bennett Lockwood'un ekmekle hiç sorunu olmamıştı... ta ki şimdiye kadar. Kız kardeşi Elodie'nin yanındaki sıraya oturmuş, mutlu bir şekilde tereyağlı ekmeğini yiyordu. Elodie'nin duvarlarda yankılanan yüksek sesli, aralıksız çiğneme sesi dışında kilise sessizdi.

Burada kuzeninin yakın arkadaşı Miles'la evlenmesini kutlamak için toplanmışlardı. Her ikisinin de geçmişlerinde yaşadıkları acıları bilerek bu ikiliyi bir araya getirdiği için derin bir gurur duyuyordu.

Bennett, Elodie'ye bakarak eğildi ve "Sakıncası var mı?" diye fısıldadı.

Kız kardeşi ona masum görünen bir bakış attı ama o daha iyi biliyordu. "Sorun nedir?" diye sordu, onun ses tonuna uyarak.

"Edwina'nın düğününe neden yanında ekmek getirdin?" diye sordu, kızgınlığını belli etmemeye çalışarak.

Elodie hafifçe omuz silkerek, "Acıkmıştım," diye cevap verdi.

Melody, diğer kız kardeşi, arkalarındaki sıralardan seslendi. "Onu getirmemesi için ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Bennett nefesinin altında. Kız kardeşleri sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle birbirlerinin neredeyse aynısıydı ama benzerlikler burada bitiyordu. Elodie geleneklere meydan okuyor gibi görünürken, Melody neredeyse hataya varacak kadar kurallara uyuyordu.

Elodie ekmek parçasını ona doğru uzattı. "Biraz ister misin?"

Bennett, dikkatini kısa boylu, yuvarlak hatlı papazın ayını henüz bitirdiği şapelin önüne çevirirken onun teklifini görmezden geldi.

Papaz geniş bir gülümsemeyle, "Ve şimdi Leydi Edwina Lockwood ile Lord Hilgrove'un nikâhını kıymak benim için bir ayrıcalık. Lütfen öne gelin."

Mutlu çift arka sıralardaki yerlerinden kalktı, ısılt ısılt gülümsemeleri saf mutluluk yayıyordu. Çift el ele koridordan aşağıya doğru ilerlerken cemaat de hemen ayağa kalktı. Papazın önünde durdular, gözleri birbirlerine sabitlenmişti.

Papaz töreni başlatırken, seyirciler koltuklarına yerleşmiş, Edwina ve Miles'ın nihayet karı koca olarak ilan edileceği anı sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Tören sona erdiğinde Elodie heyecanını kontrol edemiyordu. "Bu benim en sevdiğim bölüm," diye fısıldadı Bennett'e. "Öpüşmelerine bayılıyorum."

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Brockhall Malikânesi'nde onları sürekli öpüşürken yakaladığımızı düşünürsek, nedenini bilmiyorum."

"Evet ama şimdi karı koca gibi öpüşüyorlar," diye yanıtladı Elodie. "Bu tamamen farklı bir şey."

İffetli bir öpücüğün ardından Edwina ve Miles koridorda ilerledi ve şapelin kapısından geçerek gözden kayboldu.

Bennett oturduğu yerden kalktı ve ceketinin kollarını düzeltti. "Eh, artık resmen evliler. Öğle yemeği için eve dönelim mi?"

Elodie ekmeğinden bir ısırık daha almadan önce, "Ama daha birkaç saat var," diye itiraz etti. "Ve bu elbise ağ kaplamasından dolayı kaşınmaya başladı."

Melody de oturduğu yerden kalkmıştı. "Her zaman eve dönüp başka bir elbise giyebilirsin," diye öneride bulundu.

Elodie başını iki yana sallayarak, "Annem buna asla izin vermez. Edwina'nın düğünü için elbiselerimizi özellikle seçti ve herhangi bir nedenle değiştirmemi istemezdi."

Bennett Elodie'nin omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Ne büyük bir yüke katlanmak zorundasın. Ne yapacaksın?" diye alay etti.

Elodie, "Siz bir erkeksiniz ve kadınların moda uğruna nelere katlanmak zorunda kaldıklarını anlamanız mümkün değil," diye karşılık verdi. "Ayrıca, eski elbiselerimizde yanlış bir şey göremiyorum."

Melodi, annesininkine çok benzeyen bir ses tonu benimsedi. "Kırsal kesim için uygun olabilirler ama yaklaşan Sezon için fazla sade," diye açıkladı. "Parlak bir eşleşme elde etmeyi umuyorsak, kendimizi diğer çıkış yapanlardan ayırmamız gerekecek."

"İlk sezonunla evlenmeyi gerçekten istiyor musun?" Elodie sordu. "Çünkü kesinlikle istemiyorum."

Melody meydan okurcasına çenesini eğdi. "Ne zaman evlendiğim değil, *kiminle* evlendiğim önemli," diye ilan etti. "Ben bir aşk evliliği istiyorum."

Elodie'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, "Ben de tek boynuzlu bir at istiyorum ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Aşk eşleşmeleri de en az efsanevi yaratıklar kadar zor."

"Tek boynuzlu atlar gerçek değildir," dedi Melody.

Elodie omuzlarını silkerek, "Aşk maçları da öyle," diye karşılık verdi.

Bennett mantığın sesi olmaya çalışarak konuştu. "Kuzenimizin aşk evliliğine tanık olduğumuzu unutmayalım."

Elodie eldivenli ellerini birbirine silerek kırıntıları temizledi. "Güzel. Bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum ama fazla umutlanmamalıyız. Arkadaşım Diana aşk için evlendiğini sanıyordu ama şimdi perişan durumda. Kocasının bir metres tuttuğundan bile şüpheleniyor."

"Diana kim?" Bennett, şimdiye kadar onu neden hiç duymadığını merak ederek sordu.

"Yatılı okuldan bir arkadaşım," diye yanıtladı Elodie.

"Bu sabah oldukça kötümser davranıyorsun. Belki de ekmeğinin üzerindeki tereyağını çok fazla kokladın," diye alay etti Melody.

Bennett papazla göz göze geldi ve kız kardeşlerinden izin alarak Bay Bawden'a yaklaştı. "Günaydın," diye selamladı. "İyi iş çıkardınız."

Bay Bawden onaylamak için başını eğdi ve başının arkasında büyük bir kel nokta ortaya çıktı. "Teşekkür ederim lordum. Birbirlerine bu kadar aşık olan çiftlerle evlenmekten her zaman keyif almışımıdır."

Kıkırdadı. "Evet, Edwina ve Miles nişanlandıktan sonra birbirlerine göz koymuş gibiydiler."

"Olması gerektiği gibi," dedi Bay Bawden, iyi huylu bir şekilde.

Bennett'in annesi papaza hitap ederken onun yanına geldi. "Umarım öğle yemeğinde bize katılmayı düşünürsünüz."

Bay Bawden sırttı. "Kızım Mattie gibi ben de orada olacağım."

"Harika," diye haykırdı annesi. "Bayan Bawden'a bayılıyoruz."

Papaz bir mendil çıkardı ve alnında oluşan boncuk boncuk terleri temizledi. "Ona karşı her zaman çok nazik oldunuz ve bunun için size minnettarım."

Annesi gülümsedi. "Kızınıza karşı nazik olmak çok kolay," dedi. "Dahası, onun keyifli bir genç kadına dönüşmesini izlemekten büyük keyif aldım."

Bay Bawden, "Size daha fazla katılamazdım leydim," diye karşılık verdi. Annesi Bennett'e dönerek, "Gidelim mi?" diye sordu.

Kolunu uzattı ve onu papazın yanından uzaklaştırdı. Dışarı çıktıklarında, babası ve kız kardeşlerinin çoktan arabaya yerleşmiş olduklarını gördü.

Bennett annesinin arabanın merdivenlerinden çıkmasına yardım etti ve kocasının yanına rahatça oturana kadar bekledi. "Hepinizle malikânede görüşürüz," dedi.

Annesi ona onaylamayan bir tavırla başını salladı. "Keşke kiliseye giden arabalardan birini alsaydın," diye azarladı.

"Atıma binmekten gayet memnun olduğum için bu oldukça saçma görünüyor," diye yanıtladı Bennett. "Ayrıca, havasız bir arabada ata binmektense dışarıda olmayı tercih ederim. Yağmur nihayet durdu ve güneş bulutların arasından görünüyor. Ormanlık alanda hızlı bir gezinti yapmak için mükemmel bir gün."

Elodie retikülünden bir yelpaze çıkardı ve yüzünü yelpazelemeye başladı. "Bennett akıllıca bir seçim yapmış. Güneşin gelişiyle birlikte bu vagon oldukça sıcak ve havasız hale geldi."

"Malikâneye dönmek için sadece kısa bir yol var," diye hatırlattı annesi, ses tonunda herhangi bir sempati yoktu.

Elodie dramatik bir şekilde, "Evet, ama şişmiş bir kedi balığı gibi görünmeden önce değil," dedi ve ne demek istediğini vurgulamak için yanaklarını şişirdi.

Melody şakacı bir tavırla kız kardeşinin şiş yanaklarını dürttü. "Böyle oldukça aptal görünüyorsun."

Elodie nefes nefese kaldı. "En azından pencereleri açabilir miyiz?" diye umutla sordu.

Annesi başıyla izin verdi. "Her şeyi bu kadar dramatik hale getirmeye gerek yok canım."

Bennett kapıyı kapatmadan önce, "Ve böylece size veda ediyorum," dedi.

Atına doğru yürürken Bennett kendi düşüncelerine daldığı için minnettardı. Miles ve Edwina için mutluydu ama kalbinde belli belirsiz bir kıskançlık duygusu da vardı. Onların bulduğu türden bir aşk için umut etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Bir varis bırakmak için evlenmesi gerektiğini biliyordu ama evlilik pazarını dört gözle beklemiyordu. Her genç kadın ona kirpiklerini kırıştırıyor ve arkasındaki adamdan ziyade sadece unvanını görerek nazlı gülümsemeler sunuyordu.

Bennett atına bindi. Dizginleri sıkıca kavrayarak atını dörtnala koşturdu, açık arazileri yarararak ormanlık alana doğru ilerledi. Bu keşfedilmemiş bölge, ailesinin malikânesinin yakınlarında sayısız kez keşfettiği tanıdık patikalardan hoş bir değişiklikti. Sık gölgelik dış dünyadan rahatlatıcı bir sığınak sağlıyordu.

Son günlerde yağan yağmur patikayı kaygan ve tehlikeli bir araziye dönüştürmüştü ama Bennett umursamaz bir tavırla ilerlemeye devam etti. Yukarıdaki ağaçlardan düşen serin damlacıklar tenine ferahlık veriyordu ve yalnız geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu.

Mutlu olmak için her türlü sebebi vardı. O bir konttu ve bir markizliğin varisiydi. Mülkleri kârlıydı ve köylülerle ilişkileri her zamankinden daha güçlüydü. Yine de kalbi hâlâ daha fazlasını arzuluyordu.

Bennett atını ani bir duruşa getirdi ve yüksek ağaçlara baktı. Neredeyse otuz yaşındaydı ve ailesi evlenmesi konusunda ısrarcıydı. Ama o kolaylık ya da zorunluluk için evlenmeyi reddediyordu. Ya bir aşk evliliği istiyordu ya da hiçbir şey.

Sesinin kız kardeşi Melody'nin sesine ne kadar çok benzediğini düşünerek kıkırdamasını bastırdı ve geldiği yöne doğru gitmek için atını geri çevirdi. Tam o sırada patikanın hemen dışındaki taze ayak izlerini fark etti. Uzun süredir orada olamazlardı, yoksa yağmur onları yıkayıp götürürdü.

Atından inip atını emniyete almak için harekete geçtiğinde, ailesinin topraklarında kimin dolaştığını merak ediyordu. Ayak izlerini ormanlık alanın derinliklerine doğru takip etti ve arazi daha tehlikeli bir hal aldı. Sonunda, içinden küçük bir dere akan ve ayak izlerinin izlerini silen bir vadiye geldi.

Zamanını boşa harcadığı için hayal kırıklığına uğrayan Bennett, vadinin ilerisinde bir renk parıltısı gördüğünde geri dönmek üzereydi. Odaklandı

Bakışlarını üzerine dikti ve mavi bir elbise giymiş bir kadın bedeni olduğunu gördü.

Aman Tanrım!

Ve yapayalınızdı.

Tereddüt etmeden uçurumun kenarından aşağı kaydı ve ne ile karşılaşacağından emin olmadan kadının yanına doğru koştu.

Yanına ulaştığında hâlâ nefes aldığını fark etti, göğsü her sığ nefeste yükselip alçalıyordu. Kızın hayatta olduğunu anlayınca içini bir rahatlama kapladı.

Sadece bir dakikasını ayıran Bennett, herhangi bir yara izi aramak için onu boydan boya inceledi. Koyu renk saçları neredeyse bir hale gibi etrafına yayılmıştı ve yüzü beyazın endişe verici bir tonundaydı. Cildinde çizik izleri vardı, ağaçların arasından uçtuğuna dair kanıtlar. Ayakkabısının teki ayağından çıkmıştı ve alnında, başını çarpmış olması gereken yerde kurumuş kan izleri vardı.

Bu genç kadının başına hangi korkunç talihsizlik gelmişti? Ve daha da önemlisi, kimdi o? Nasıl olmuştu da ormanlık alanda yalnız ve yaralı bir halde bulunmuştu?

Yanında diz çöktü ve hafifçe omzunu sıktı. "Hanımefendi," dedi, sesi endişeyle doluydu. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Yanıt yok.

Bennett elini çekti ve bir iç geçirdi. Bu genç kadını burada bırakamazdı. Eğer ona yardım etmezse, ölmesinden korkuyordu. Ve bunun vicdanında ağır bir yük oluşturmaya izin veremezdi.

Elbisesi son derece güzeldi, bu da onun varlığının çok uzun süre özlenmeyeceğini düşünmesine neden oldu. Mutlaka birileri onu arıyordu. Ama onu burada asla bulamazlardı. Ormanlık alan, atlıların ona rastlayamayacağı kadar sıktı.

Açıkçası, aklında tek bir seçenek vardı. Onu malikânesine geri götürecek ve doktoru çağıracaktı.

Onu hareket ettirmeden önce bir kez daha sallayarak bilincinin yerinde olduğuna dair bir işaret aradı. "Hanımefendi? Eğer beni duyabiliyorsanız, şimdi sizi almaya gidiyorum."

Hala cevap yok.

Bennett dikkatli hareketlerle onu kollarının arasına aldı, ayağa kalkarken hafifçe tökezledi. Ona karşı çok narin hissediyordu ve bu tanımadığı kadına karşı bir koruma duygusu hissetmekten kendini alamıyordu.

Vadiden yukarı doğru ilerlerken Bennett kayalık arazide birkaç kez kaydı ama kadını kollarının arasında tutmayı başardı. Atına ulaştı ve arkasına oturmadan önce onu dikkatlice eyere yerleştirdi. Atlarını sürerlerken kollarını ona doladı, onları görenlere nasıl görünebileceğinin farkındaydı.

Ama her şeyden önce Bennett bir beyefendiydi.

Yaralı kadını çok fazla itip kakmamaya dikkat ederek atını ileri doğru itti. Malikâne uzakta değildi ve onun iyiliği için bir an önce oraya ulaşmaları gerektiğini biliyordu.

Delphine şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı, gözlerini açmakta isteksizdi. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirdiğinde, kendini lüks bir yatakta yatarken buldu; üzerinde tanıdık olmayan bir gölgelik vardı.

Neredeydi o?

Nerede olduğunu anlamaya çalışırken kafası karıştı. Başını bir tarafa çevirdiğinde lavanta kâğıtlı duvarlar, iki uzun pencereyi çerçeveleyen ağır perdeler ve köşede bir yazı masası gördü. Pencereleden süzülen güneş ışığı odanın üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu.

Yumuşak bir tıkırtı dikkatini çekti ve yavaşça başını çevirdiğinde minyon sarışın bir hizmetçinin tuvalet masasını topladığını gördü.

Delphine kısık bir sesle, "Neredeyim ben?" diye mırıldanmayı başardı.

Hizmetçinin gözleri büyüdü. "Uyanmışsınız." Sözleri bir sorudan çok bir ifadeydi. "Doktor sizinle hemen konuşmak isteyecektir."

Hizmetçi hızlı bir hareketle odadan çıktı ve Delphine'i yalnız bıraktı. Komodinin üzerindeki bir bardak suyu fark etti ve boğazının ne kadar kuruduğunu fark etti. Büyük bir çabayla bardağa uzandı ve dudaklarındaki serin suyun tadını çıkararak küçük bir yudum aldı.

Delphine bardağı masaya geri koydu ve arkasındaki pelüş yastıklara yaslandı. Baş hâlâ acıyla zonklasa da başına ne geldiğini anlaması gerekiyordu. Dalgın bir şekilde başının etrafına sarılmış bandaja dokunurken, hafızasında herhangi bir ipucu aradı.

Ona ne olmuştu?

Anılarını hatırlamaya çalışırken kapı açıldı ve gümüş rengi saçları ve burnuna takılı yuvarlak gözlükleriyle uzun boylu, seçkin bir adam ortaya çıktı.

Adam yatağa yaklaGınca Delphine içgüdüsel olarak üzerini örtmek için yumuÇak ipek battaniyeye uzandı.

Ona gülümsediğinde, tüm savunmaları eriyip gitti. "Merhaba, ben Doktor Anderson," dedi yatıştırıcı bir sesle kendini tanıtarak. "Uyandığınızı gördüğüme memnun oldum."

Nerede olduğunu anlamaya çalışan Delphine'in zihnini şaşkınlık kapladı. "Neredeyim ben?" diye sordu.

Doktor yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. "Lord ve Leydi Dallington'ın kır evinde bulunuyorsunuz," diye nazikçe bilgilendirdi onu.

Bu, zengin çevresini açıklıyordu ama bu isimler tanıdık gelmiyordu. Kaşlarını çatarak, "Onları tanıyor muyum?" diye sordu.

"Öyle görünmüyor," diye cevap verdi Doktor Anderson. "Oğulları Lord Dunsby sizi arazilerindeki ormanlık alanda buldu. Oraya nasıl gittiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Kadın ona boş boş baktı, hiçbir şey hatırlayamıyordu. "Hayır, hatırlamıyorum." Neden hatırlayamıyordu?

Doktor ona güven verici bir bakış attı. "Sorun değil. Belki de en baştan başlamalıyız," diye önerdi. "Adınız nedir?"

Bu kolay bir soruydu. "Benim adım Delphine..." Kendisi hakkında daha fazla şey hatırlamaya çabalarken sözleri kesildi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Delphine," dedi doktor. "Soyadınızı ya da nereli olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Delphine hatırlamaya çalışmak için beynini zorladı ama zihni bomboştu. Kendisine verilen isim dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Başının zonklamasının, net düşünme yeteneğini elinden almasının da yardımı olmamıştı.

Doktorun rahatlatıcı sesi düşüncelerini böldü. "Her şey yolunda. Kafa travmasından sonra böyle şeyler olabilir."

"Başımdan mı yaralandım?" Delphine sordu. Bütün bunlar neden bu kadar mantıksız geliyordu?

"Evet, Lord Dunsby sizi bulduğunda başınızda kötü bir şişlik vardı. İki gündür uyuyormuşsunuz," diye açıkladı Doktor Anderson.

İki gün mü?!

Buna inanamıyordu. Ancak geçmişiyile ilgili herhangi bir şey hatırlamaya çalıştığında, sinir bozucu bir boşlukla karşılaştı. Bu nasıl olmuş olabilirdi?

Doktor devam etti. "Artık uyandığınıza göre, tüm bunları çözeceğiz," diye yanıtladı. "Sadece kendine karşı sabırlı olman gerekiyor."

Elini başına götürdü ve tıpkı doktorun ona söylediği gibi başının üstündeki şişlikten dolayı yüzünü buruşturdu. "Başım ağrıyor," diye itiraf etti. "Ve boynum oldukça ağrıyor. Hareket etmekte zorlanıyorum."

"Bu beklenmedik bir şey değil," dedi doktor sempatik bir şekilde. "Vücudunuzun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil," dedi Delphine, içinde bir panik duygusunun yükseldiğini hissederek. Neden adını bile hatırlayamıyordu?

"Zamanla olacak," diye güvence verdi doktor. "Ama şimdilik, hafızanızın geri gelmesi için size sakin bir ortam sağlayacağız."

Delphine yere baktı ve bir sargı içinde olduğunu fark etti. "Ormanda bu kıyafetle mi dolaşıyordum?"

"Hayır, bir vadide baygın ve alnınızdan kanlar akarken bulunmuşsunuz. Korkarım üzerinizdeki elbise çok kirli ve yırtıktı," diye cevap verdi Doktor Anderson. "Hizmetçiler sizi yıkadı ve daha rahat bir kıyafet giydirdi."

Delphine kendini tekrarlayarak, "Bunların hiçbirisi mantıklı değil," dedi. "Eğer Lord Dallington'ın topraklarındaysam, kim olduğumu biliyor olmalı. Bilmek zorunda. Başkalarının topraklarına izinsiz girecek biri olduğumu sanmıyorum."

"Korkarım ki hayır. Onun için bir yabancısınız."

Delphine bakışlarını indirdi, kendini kendine de yabancıymış gibi hissediyordu. Eve gidebilmek için hatırlaması gerekiyordu. Her neresiyse artık. Aklına bir düşünce geldi. "Mutlaka biri beni aramaya gelmiştir."

Doktor başını salladı. "Eminim döneceklerdir, ama şimdilik sadece dinlenmeniz gerekiyor. Hafızanız zamanla geri gelecektir."

"Yapmalı mıyım?" diye tekrarladı sesindeki endişeyle.

Doktor Anderson, "Beyin yaralanmaları önceden tahmin edilemez," dedi. "Ama bu konuda endişelenmenize gerek yok. Her şey yoluna girecek."

Delphine gözlerini kapadı, bunalmış ve yenilmiş hissediyordu. Anıları ona asla geri gelmezse ona ne olacaktı? Bu düşünce dehşet vericiydi. Daha da kötüsü, doktorun sadece onu yatıştırmaya çalıştığını hissediyordu. Ona söylemediği şey neydi?

Kapı itilerek açılmadan önce kapı çalındı. Sarı saçlı, uzun boylu, zarif bir kadın, mavi muslin bir elbise giymiş olarak odaya girdi.

"Günaydın," diye sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Sizi uyanık görmek güzel, genç bayan. Ben Leydi Dallington ve buraya hoş geldiniz."

Delphine ona zayıf ama minnettar bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim leydim." Doktor oturduğu yerden kalktı ve dikkatini Leydi'ye yöneltti

Dallington. "Bu Bayan Delphine, ama korkarım başka pek bir şey hatırlamıyor. Sabırlı olmalıyız, zamanla anıları geri gelecektir."

Leydi Dallington anlayışla başını salladı. "O halde Bayan Delphine'i şimdilik mümkün olduğunca rahat ettirelim."

Delphine bu tamamen yabancı kişilere duyduğu minnettarlıktan bunalmış hissederek tekrar konuştu. "Teşekkür ederim. Umarım bir gün bu iyiliğinizi geri ödeyebilirim."

Leydi Dallington, "Böyle şeylere kafanızı takmayın," diye karşılık verdi. "İyileşmeye odaklanmalısınız."

Delphine'in bir sorusu vardı. "Gelirken giydiğim elbiseye ne oldu?"

Leydi Dallington elini önünde salladı. "Onu elden çıkardık. Berbat durumdaydı ve ne kadar yıkasak ve tamir etsek de düzelmezdi."

"O zaman ne giyeceğim?" Delphine endişeyle sordu.

Leydi Dallington, "Siz ve ikiz kızlarım benzer boyutlardsınız," diye cevap verdi. "Elbiselerinden bazılarını ödünç almanıza itirazları olmayacaktır."

Delphine kendini bu yabancılara dayattığı için bir suçluluk duygusu hissetti. "Mümkün değil..."

Leydi Dallington onun yerine konuşarak, "Saçmalık," diye ısrar etti. "Ayrıca kızlarım önümüzdeki sezon için yeni elbiselerini almaya başladılar ve eskilerini pek kullanmayacaklar."

Başka ne söyleyebileceğini bilemediğinden, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Leydi Dallington ellerini birbirine kenetledi. "Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Delphine'in midesi sanki bir işaretmiş gibi gürültüyle guruldadı. "Öyle," diye itiraf etti. "Mutfaktan bir tepsi göndereyim," dedi Leydi Dallington. "Sen

kahvaltı için bir tercihiniz var mı?"

Delphine en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden, "Bir haşlanmış yumurta ve iki parça kızarmış ekmek lütfen," diye cevap verdi.

Leydi Dallington köşede sessizce duran hizmetçiye dönerek, "Bayan Delphine'in isteğini aşçıya bildirir misiniz?" diye emretti. Delphine kaşlarını çatarak doktorun yanına gitti. "Nasıl oluyor da kahvaltıda ne yediğimi hatırlayabiliyorum ama kendiminkini hatırlayamıyorum? Soyadı?"

Doktor Anderson'ın gözlerinde anlayış vardı. "Bu tamamen beklenmedik bir şey değil. Beyin karmaşıktır ve bazen sizinki gibi bir travmadan sonra belirli bilgileri hatırlayabilmemizin bir nedeni ya da mantığı yoktur."

Delphine cesaretinin kırıldığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatıp anılarını yüzeye çıkarmaya çalıştı. Ama karşılaştığı tek şey bir boşluktu; ne bir isim, ne bir yüz, ne de bir yer.

Leydi Dallington onun hayal kırıklığını hissetmiş olmalı ki yatağa yaklaştı. "Bunu bir macera olarak düşünmeye çalış," diye teşvik etti.

Gözleri açıldı. "Macerası mı?" Leydi Dallington'la maceranın ne olduğuna dair iki farklı tanımları olduğu belliydi.

"Evet, kim olduğunuza dair bazı ipuçlarımız var," diye yanıtladı Leydi Dallington. "Müslin elbiseniz son derece modaydı ve boynunuzda mercan bir kolye vardı, bu da bana varlıklı bir kadın olduğunuzu gösteriyor."

"Eğer durum buysa, neden kimse beni aramaya gelmedi?" Delphine sordu.

Leydi Dallington ona sert bir bakış attı. "Öyle olmadığını kim söylüyor?" diye sordu. "Oğlum bana sizi ormanlık alanda bir süre aradıktan sonra bir vadide bulduğunu söyledi. Bir ayakkabınız bile eksikmiş."

Leydi Dallington'un iyimserliğine minnettar olmakla birlikte, Delphine kim olduğunu ya da nereye ait olduğunu hatırlamadan kaybolmuş ve yalnız olduğu düşüncesiyle endişelenmekten kendini alamıyordu. Bir ailesi var mıydı? Bir evi?

Doktor konuştu ve gergin sessizliği bozdu. "Bayan Delphine'in dinlenmesine izin vermeliyiz. Onu bunaltmak istemeyiz."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Leydi Dallington. "Okumayı sever misiniz? Kullanabileceğiniz iyi dolu bir kütüphanemiz var."

Delphine burnunu kaşıdı. "Sanırım öyle."

Leydi Dallington, "Belki sizin için birkaç kitap seçer ve gönderirim," diye önerdi.

"Buna minnettar olurdum ama şu anda okuyabileceğimi sanmıyorum. Başım ağrıyor," diye itiraf etti.

Leydi Dallington onun sözlerini gülümseyerek onayladı. "İstediğin zaman yatak odanı terk edebilir ve evimizin etrafında dolaşabilirsin."

Eve. Manzara değişikliği size iyi gelebilir."

Delphine onun gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ederim leydim," dedi. "Lord Dunsby'ye beni kurtardığı ve buraya getirdiği için teşekkür etmeyi umuyorum."

"Zamanı gelince göreceksiniz. şimdilik dinlenmeye ve iyileşmeye odaklan," diye teşvik etti Leydi Dallington.

Doktor Anderson kapıya doğru işaret etti ve Leydi Dallington'a seslendi. "Sizinle koridorda özel olarak konuşabilir miyim?"

Leydi Dallington başını eğdi. "Elbette, Doktor."

Odada tek başına kalan Delphine'in bakışları üstündeki karmaşık bir şekilde örölmüş tenteye doğru kaydı. İçinde bulunduğu durumdan bunalmış hissederek sinirli bir şekilde iç çekti. Anılarının geri dönmesini, hayatına biraz olsun aşinalık hissi getirmesini arzuluyordu. Bu onun sabırlı bir insan olmadığı anlamına mı geliyordu?

İçini bir hüzm dalgası kapladı. Leydi Dallington ve ailesinin cömertliğine bel bağlama fikrinden nefret ediyordu ama başka seçeneği de yoktu. Burada kapana kısılmıştı, net bir yönü ya da amacı yoktu.

Delphine'in gözlerinde yaşlar birikti ve onlarla savaşmaya zahmet etmedi. şu anda, geleceğin ne getireceği konusunda korkmasına ve belirsiz hissetmesine izin verdi. En azından kahvaltı gelene kadar, bir kez daha cesur bir yüz takınmadan önce bu zayıflık anına izin verecekti.

Chapter Two

Bennett yemek odasına girdiğinde kız kardeşlerinin uzun, dikdörtgen masada oturduklarını ve başlarını haber kâğıtlarına eğdiklerini gördü.

Bundan iyi bir şey çıkmayacağını bildiğinden, "Bu kadar dikkatini çeken nedir?" diye sordu.

Elodie haber sayfalarını özenle katladı ve masanın üzerine koydu. "Özel bir şey yok. Bu sabahki yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu masumca. Fazla masumca. Kız kardeşleri bir şeylerin peşindeydi. Ama neyin?

Bennett masaya yaklaştı ve elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Elodie bir hareketle ona haber kâğıtlarını uzattı. "Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsun."

"Öyle mi?" Bennett kız kardeşlerinin ilgisini çeken şeyin ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için sayfaları taradı. "Belki de bize önemli miktarda zaman kazandırabilir ve ikinizi bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz?"

Melody elindeki çikolatayı yudumlarken, "Eğer bilmek istiyorsan, Toplum sayfasındaki ilk makale bu," dedi.

Bennett haber sayfalarının arkasını çevirdi ve makaleyi inceledi. Yazıyı indirdiğinde, "Lord Willowbrook ve onun son maceraları neden ikinizin de umurunda?" diye sordu.

Melody hüzünle, "Oldukça yakışıklı," dedi.

Bennett elinden gelen en sert ses tonuyla, "Ama o aynı zamanda en yüksek mertebeden bir çapkın ve bu sezon ondan uzak durman akıllıca olur," diye öğüt verdi.

toplamak. Londra'ya vardıklarında kız kardeşlerinin Lord Willowbrook'un - ya da herhangi bir tırmağın- yakınında olmasını istemiyordu.

Melodi gülümsedi. "Pekâlâ kardeşim," dedi çabucak. Melody'nin sadece onu yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Bu da onu daha da çileden çıkarıyordu.

Bennett haber sayfalarını ağır bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Ciddiyim Melody. Lord Willowbrook ile ilişkilendirilmen bile itibarını zedeleyebilir."

Ve bir kez daha hızlı bir cevap geldi. "Anlıyorum." Melody ona gülümsemeye bile cüret etti. Sanki mantıksız davranan oymuş gibi.

"Hayır, açıkça anlamıyorsun," diye bastırdı Bennett, hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmalısın."

Melody başını eğdi. "Yapacağım."

Bennett kız kardeşine ulaşmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Melody daha mantıklı bir ikiz olabilirdi ama yine de inatçı bir yapısı vardı.

Annesi, yanında Doktor Anderson'la birlikte odaya süzüldü. "Bir aile toplantısı düzenliyorum," diye ilan etti.

"Winston'ı çağırmayalım mı?" Bennett sordu. "Ya da bu konuda babamı?"

Elini önünde salladı. "Gerek yok. Winston'ın odasına kapanıp çalıştığına kuşku yok, babam da köyde toplantılarda. Onlarla daha sonra konuşacağım."

Bennett uzun, dikdörtgen yemek masasına yaslandı. "O zaman buna neden aile toplantısı diyorsunuz?"

"Çünkü bir anne olarak istediğim zaman toplantı çağrısı yapmak benim hakkım," dedi annesi. "Ama ciddi bir not olarak, Bennett'in ormanlık alandan kurtardığı genç bayan az önce uyandı."

Elodie'nin nefesi kesildi. "Bu harika bir haber. Neden ormanlık alanda dolaştığını söyledi mi?"

"Şey... hayır," dedi annesi. "Kim olduğunu ve neden ormanlık alanda bulunduğunu hatırlamakta zorlanıyor."

Bennett kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Bu oldukça tuhaf, değil mi?"

Doktor öne çıktı ve konuştu. "İzninizle," diye başladı, "beyin yaralanmaları karmaşıktır ve hiç kimse aynı değildir. Ancak şişlik indiğinde, bu genç kadının anılarının geri geleceğine inanıyorum."

"Bu ne kadar sürer?" Melody sordu.

Doktor omuz silkti. "Saatler ya da günler sürebilir ama anılarının geri dönmesi için ona sakın bir ortam sağlamanız şart."

Bennett kötümser olmak istemiyordu ama soruyu sormak zorundaydı. "Ya anıları geri gelmezse?"

"Olumsuzluklara değil, olumluluklara odaklanalım," dedi doktor, sorusunun etrafından dolanarak. "Kendisine verilen ismin Delphine olduğunu hatırlıyor."

Annesi gülümsedi. "Bayan Delphine hoş bir genç hanıma benziyor ve iyileşene kadar evimizde misafir olacak. Ona şefkat göstermeli ve anılarının çabucak geri gelmesini ummalıyız."

Doktor, "Ama onları zorlamaya çalışmayın," diye tavsiyede bulundu. "Doğal yollardan geri dönmelerine izin verin."

Ellerini önünde kavuşturan annesi Bennett'e, "Bayan Delphine hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmek istediğini söyledi," dedi.

Bennett dudaklarında bir sırıtışla kız kardeşine döndü. "Bu beni şaşırtmadı. Ne de olsa ben onun kahramanıydım. Birinin kahramanı, herkesin kahramanı."

Elodie başını salladı. "Çok zorluyorsun kardeşim," dedi iyi huylu bir şekilde. "Gerçek kahramanlar başarılarıyla övünmezler."

Bennett göğsünü kabartarak, "Bayan Delphine'in hayatını kurtardım, ki bu sizin yaptığınızdan çok daha fazlası," diye karşılık verdi. "Sence birisi benim kahramanca davranışlarım hakkında bir kitap yazar mı?"

Melodi kıkırdadı. "Öyle olsaydı kimse okumazdı."

Bennett elini göğsüne götürerek öfkelenmiş gibi yaptı. "Katılmıyorum. İnsanlar bir gün benim hakkımda türküler uyduracak ve gelecek nesiller beni övecek. Belki de siz ikinizin okumayı çok sevdiği Cemiyet sayfalarında bile yer alacağım."

"Ne kadar sıkıcı," diye takıldı Elodie.

Annesi boğazını temizleyerek onların dikkatini geri çekti. "Siz üçünüz her zamanki gibi konuyu saptırıyorsunuz," dedi. "Konumuza dönebilir miyiz lütfen?"

Doktor Anderson elindeki deri çantayı kaydırıldı. "Savaşta edindiğim tecrübeye göre, kafa travması geçiren insanlar hafızalarına erişemedikleri için korkarlar. Bayan Delphine kırılgan bir durumda ve özenle tedavi edilmeli."

"Bayan Delphine'i ziyaret edebilir miyiz?" Elodie sordu.

Doktor, "Onunla yumuşak bir şekilde konuştuğunuzu varsayarsak, bence bu iyi bir fikir," diye teşvik etti. "Onu zaten olduğundan daha fazla üzmemek istemezsiniz."

Bennett kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bayan Delphine'i arıyor olabilecek birilerini bulmaları için atlıları gönderelim mi?" diye sordu.

Annesi, "Ormanlık alanın o bölümünün yakınından geçen birçok yol olduğunu düşünürsek, bunun zaman kaybı olabileceğini düşünüyorum," diye cevap verdi.

Elodie çay fincanına uzandı ve "Kahvaltıdan sonra Bayan Delphine'i ziyarete gideceğim," dedi.

Bennett bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek yüzünü buruşturdu. "Belki de önce gidip onunla konuşmalıyım."

"Neden?" Elodie sordu. "Ben bir zevk timsaliyim. Pek çok kişi bana bunu söyledi." "Evet, ama aynı zamanda zavallıları korkutacak tuhaf şeyler de söylüyorsun. kız," dedi Bennett.

Elodie çay fincanını tabağına geri koyduktan sonra, "Belki hepimiz aynı anda Bayan Delphine'e bağırırsak, bu onun anılarını sarsar," diye öneride bulundu.

Bennett göğe doğru baktı. "Kendi konuşmanı bile duyuyor musun?"

Elodie sırtarak, "Biliyorum ve planımın dahiyane olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Sık sık irkilmek insanı tetikte tutar."

Annesi Elodie'ye sert bir bakış attı. "Kimse Bayan Delphine'e bağırmayacak," dedi kararlılıkla. "Sabırlı olmaya gayret etmeliyiz."

Doktor Anderson Bennett'in annesine döndü. "Yarın Bayan Delphine'e bakmak için geri döneceğim, ancak o zamana kadar bir sonraki köydeki birkaç hastamı ziyaret edeceğim."

"Teşekkür ederim Doktor," diye karşılık verdi.

Doktor yemek odasından ayrıldıktan sonra Elodie, "Bayan Delphine'in hafızasını kaybettiği konusunda yalan söylediğini düşünen var mı?" diye sordu.

Bennett kollarını kavuşturdu, kız kardeşinin bundan sonra ne gibi tuhaf bir şey söyleyeceğini merak ediyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Ya onu uzak diyarlardaki bir prensle evlendirmeye niyetli kötü kalpli bir üvey anneden saklanıyorsa?" diye sorarken Elodie'nin gözlerinde bir eğlence vardı.

Bennett sandalyeden doğrulurken, "Çok fazla peri masalı okuyorsunuz, Rahibe," dedi. "Ve bunu size kanıtlamak için şimdi gidip Bayan Delphine ile konuşacağım."

"Ama henüz kahvaltı etmedin," dedi Elodie.

Bennett, Elodie'nin tabağındaki bir parça kızarmış ekmeğe uzandı. Bir ısırick almadan önce "Şimdi aldım," dedi.

Elodie bir çatal kaldırdı. "Bir dahaki sefere tabağımı gerekli güçle savunacağım."

Melody kendi tabağından bir parça tost aldı ve Elodie'nin tabağına koydu. "Benim tostumu alabilirsin."

"Teşekkür ederim ama Bennett'in yediği tostı çok beğendim. Tam da sevdiğim gibi tereyağlıydı," diye şaka yapan Elodie çatalı masaya indirdi.

Bennett kıkırdadı. "Daha hızlı yemeliydin."

"Neden yapayım ki?" Elodie sordu. "Daha önce hiç kimse tabağımdan yemek çalmaya cesaret edemedi."

Bennett, "Bunu bir ondalık olarak düşünün" dedi.

Annesi masanın başına oturmaya gitti. "Başkasının tabağından yemek çalmanın görgüsüzlük sayıldığını söylemezsem ihmalkârlık etmiş olurum."

Bennett bir adım geri çekildi. "Bu arada, gidip Bayan Delphine ile konuşacağım."

Annesi sert bir bakışla, "Bayan Delphine'i ziyaret ettiğinizde yanınızda hizmetçiler bulundurmaya dikkat edin, çünkü genç bir kadını yatak odasında ziyaret etmek oldukça uygunsuz bir davranış. Olağandışı koşullar olmasaydı, böyle bir şeye asla izin vermezdim."

"Tamamen medeniyetsiz değilim anne," dedi Bennett. "Kibar Toplum kurallarını biliyorum."

Annesi ikna olmuş görünmüyordu. "Pekâlâ, ama Bayan Delphine'i üzme. Yeterince şey yaşadı zaten."

Bennett dramatik bir şekilde elini göğsüne götürdü. "Neden böyle bir şey öneriyorsun ki? Ben her şeyden önce bir centilmenim."

"Bir centilmen tabaktan yemek çalmaz," diye araya girdi Elodie.

"Bayan Delphine'in tabağından yemek çalmayacağıma söz veriyorum," dedi Bennett. "Şimdi izin vererseniz, başka bir bayanı daha etkilemeye gidiyorum."

Bennett yemek odasından ayrıldıktan sonra, ikinci kattaki yatak odalarına çıkan büyük merdiveni çıktı. Bayan Delphine'in ikamet ettiği misafir yatak odasına varması uzun sürmedi.

Kapıya vurdu ve hemen bir hizmetçi tarafından açıldı. "Bayan Delphine uyandı mı?" Bennett sordu.

Hizmetçi başını onaylarcasına eğdi ve içeri girmesi için kapıyı ardına kadar açtı. "Evet lordum," diye reverans yaparak cevap verdi. "Lütfen içeri buyurun."

Bennett odaya girdiğinde Bayan Delphine'in önünde bir yemek tepsisiyle yatakta oturduğunu gördü. Bakışları hemen, etrafına kalın bir bandaj sarılmış olan alnına gitti. Bununla birlikte, ten renginin doğal rengine döndüğünü ve onu ilk bulduğunda yüzünü gölgeleyen çiziklerin solduğunu görmekten memnun oldu. Bu koşullar altında bile, yüksek elmacık kemikleri ve zarıfçe sivriltilmiş burnuyla güzel olduğunu söyleyebilirdi.

Bayan Delphine onun bakışlarını merakla karşıladı ve "Siz başka bir doktor musunuz?" diye sordu.

"Değilim," diye cevap verdi. "Ben Lord Dunsby'yim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Lordum, yaptığınız şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır," diye atıldı. "Bana anlatılanlara göre hayatımı kurtarmışsınız. Size büyük bir borcum var."

Bennett onu rahatlatmak umuduyla gülümsedi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sıkıntı içindeki bir kadını kurtarabildiğim pek görülmemiştir." Kadının başucundaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Bayan Delphine başını sallayarak ona oturması için izin verdi.

Koltuğa yerleşirken, "Anladığım kadarıyla size şimdilik Bayan Delphine diyeceğiz," dedi.

Gözlerinde yaşlar birikti, sonra da içinde kabaran duyguların sessiz bir kanıtı olarak döküldü. "Neden kim olduğumu hatırlayamıyorum?" diye sordu sesi titreyerek.

Kadının sesindeki korkuyu duyabiliyordu ve daha önce onu kollarına aldığı anda hissettiği koruma duygusu geri geldi. İçini kaplayan sorumluluk duygusunu inkâr edemezdi. Bu genç kadının anılarını geri kazanmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Delphine gözyaşlarının yüzünden aÇağı akmaya baĞladığını hissediyordu ve duygularını göstermekten utanarak baĞını eğdi. Çok şey hatırlamıyor olabilirdi ama bir hanımefendinin böyle davranmayacağını biliyordu.

"Özür dilerim lordum," dedi titrek bir sesle. "Korkarım şu anda pek kendimde değilim."

Lord Dunsby ona, "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye güvence verdi. Sözlerini söyleme biçimine bakılırsa, ona inanmıştı.

"Keşke hatırlayabilseydim."

Lord Dunsby ceketinin cebine uzandı ve beyaz bir mendil çıkarıp ona doğru uzattı. "Bizim sizin hakkınızda sorularımız olduğu gibi, sizin de benim ve ailem hakkında sorularınız olmalı. Size biraz kendimden bahsetsem yardımını olur mu? Hafızanızı canlandırmanıza yardımcı olabilir."

Mendili kabul etti ve gözlerini sildi. "Sanırım bir zararı olmaz."

Doğrusu da buydu. Durumu daha da kötüye gidemezdi. "Çok iyi," dedi

Lord Dunsby, sandalyesine geri yerleşerek. "Ben doğdum ve bana bebeklerin en yakışıklısı olduğum söylendi. Ki bu iyi bir şey. Zamanında oldukça talihsiz bebekler görmüştüm." Demek istediğini vurgulamak için dramatik bir şekilde ürperdi.

Delphine onun ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyordu ve rahatlamaya başladığını hissetti. Bakışlarını yukarı kaldırarak, "Bütün bebekler bir lütuf değil midir?" diye sordu.

Lord Dunsby gülümseyerek, "Çekicilikleri ne olursa olsun öyleler," dedi. "Dahası, ben ailemin hayatındaki en önemli kişiydim ve hâlâ öyleyim. Erkek ve kız kardeşlerim sadece benim oyun arkadaşlarımdı. Onlar beni eğlendirmek için varlar."

"Kardeşleriniz bu gerçeğin farkında mı?"

Gülümsemesi daha da artmış gibiydi. "Nasıl olmasınlar ki? Ayrıca annem bana her zaman en sevdiğim der."

"Bir annenin en sevdiği çocuğu olduğunu sanmıyorum."

"Siz öyle sanabilirsiniz ama ben aileme en önemli hediyeği verdiğimi düşünmek istiyorum." Durakladı. "Ailem olma hediyesi."

Delphine'in dudaklarından bir kakhaha kaçtı ve elini ağzını kapatmak için kaldırdı. "Ne kadar cömertsiniz lordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lord Dunsby. "Şimdi buradayım, otuz yaşına yaklaşıyorum ve hâlâ papazın fare tuzağından kaçmayı başarabiliyorum. En iyisi de bu. Eğer bir eş alırsam, ailem benim sürekli varlığım olmadan nasıl idare edecek?"

Delphine, "Sanırım şimdiye kadar olduğu gibi devam edeceklerdir," diye cevap verdi.

Lord Dunsby omzunun üzerinden bir bakış atarak sesini alçalttı ve komplocu bir tonda, "Ailemdeki en ilginç kişi benim," dedi.

Onun maskaralıkları karşısında kendini eğlenirken bulan kadın, "Madem öyle, neden fısıldıyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bazen gerçekler acıtır." "Ve sen doğruyu mu söylüyorsun?"

Lord Dunsby bir elini göğsüne götürerek, "Her zaman," diye cevap verdi.

Delphine yakışıklı Lord Dunsby'yi incelemek için kısa bir an ayırdı. Keskin çene çizgisi hafif kirli sakallarla vurgulanmıştı. Koyu renk saçları öne doğru taranmış ve modaya uygun olarak kabul edilenden biraz daha uzun bırakılmıştı. Ama bunun ona yakıştığını, ona sert ve gizemli bir hava verdiğini fark etti. Delik deşik mavi gözleri neşeyle dans ediyordu ve onun büyüüne kapılmadan edemiyordu.

Delphine ona korkmuş gibi görünmesi gerektiğini bilerek bir elini başının etrafındaki bandaja götürdü.

Lord Dunsby koltuğunda öne doğru eğildi, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Acı çekiyor musunuz? Bu konuşma sizin için çok mu yorucu?" Sesi nazik ama güçlüydü, ona görüldüğünü ve önemsendiğini hissettiriyordu.

Delphine rahat bir nefes alarak, "Hayır, başımdaki ağrı nihayet azalmaya başladı," diye itiraf etti.

"Bu iyi," dedi Lord Dunsby. "Şimdi nerede kalmıştık? Hangi spor dallarında başarılı olduğumu bilmek ister misiniz? Sizi temin ederim ki liste oldukça kabarık ve bu biraz zaman alabilir."

Delphine elini örtülere doğru indirdi. "Kulağa ne kadar ilgi çekici gelse de, belki bana aileniz hakkında daha fazla bilgi verebilirsiniz."

Lord Dunsby başını salladı. "Winston adında küçük bir erkek kardeşim var. Londra'da tanınmış bir avukattır ve benden çok daha ciddidir. Ama onunla asla tartışmaya girmemenizi tavsiye ederim. Oldukça ısrarcı olabiliyor."

"Anlaşıldı. Lord Winston ile tartışmayacağım."

"Winston'dan sonra Elodie ve Melody adında ikiz kız kardeşlerim var. Elodie en tuhaf şeyleri söyler ve yapar, Melody ise oldukça inatçı olmasına rağmen çok daha çekingendir." diye paylaştı Lord Dunsby. "Hepsi bana tapıyor. Hatta acımasızca."

Delphine, Lord Dunsby'yi dinlerken yüklerinin ağırlığının çok daha katlanılabilir olduğunu hissedebiliyordu. Lord Dunsby'nin ona kendini

ve onun yanında kendini rahat hissediyordu. Sanki onu yıllardır tanıyormuş gibiydi.

"Peki ya ailen?" diye sordu.

Lord Dunsby ellerini iki yana açtı. "Babam edep konusunda çok titizdir ama iyi bir kalbi vardır. Annem de tanıyabileceğiniz en cömert insanlardan biridir. Durum ne olursa olsun sizi kabul ettiğini hissettirme konusunda çok beceriklidir."

Delphine başıyla onayladığını hissetti. "Leydi Dallington'la daha önce tanıştığım da bana karşı çok nazikti. Misafirperverliği için çok minnettarım."

"Buraya hoş geldiniz," dedi Lord Dunsby. "Annemin dikkatini birkaç günlüğüne onlardan uzaklaştıracak için kız kardeşlerimin bunu takdir edeceğine şüphe yok. Annem onları Mevsim için hazırlıyor ve oldukça acımasız davranıyor. Elodie'yi birkaç gün önce annemden kaçmak için bir dolaba saklanırken buldum."

"Bu oldukça sert görünüyor."

Lord Dunsby kıkırdadı. "Elodie için değil," dedi. "Yatılı okuldan eve dönerken şoför hastalandı, o da devreye girip arabayı sürdü."

Delphine'in kaşları havaya kalktı. "Böyle bir şey yapacağını nereden biliyordu ki?" Lord Dunsby, "Asla iyi yaptığını söylemedim, sadece yaptığını söyledim," dedi. cevap verdi. "Babam öğrendiğinde çok öfkelendi ama kız kardeşlerim bunun tek yol olduğu konusunda ısrar ettiler."

Delphine elini sallayarak, "Arkadaşım Charlotte'a çok benziyor. O hiç otobüs kullanmadı ama hiç tereddüt etmezdi..." Sözleri aniden kesildi ve gözleri büyüdü. "Benim bir arkadaşım var!"

Lord Dunsby'nin gözlerinin kenarları kırıştı. "Bundan bir an bile şüphe etmedim. Çoğu insanın en az bir arkadaşı vardır. Aslında benim birçok arkadaşım var. Sayılamayacak kadar çok."

"Anlamıyorsunuz. Charlotte'u hatırlayabiliyorum. Uzun boylu, sarışın, zayıf - ama çok zayıf değil - ve bulaşıcı bir kahkahası var," dedi Delphine.

"Onun 'zayıflığını' açıkladığınıza sevindim. Eğer çok zayıf olsaydı, onunla arkadaş olabileceğinizden şüpheliyim," diye alay etti Lord Dunsby.

Delphine alt dudağını ısırды. "O yaşıyor..." Hatırlamak için kendini zorlarken sesi kesildi. Dilinin ucundaydı. Charlotte nerede yaşıyordu?

Lord Dunsby'nin sakinleştirici sesi düşüncelerini böldü. "Onu zorlamaya çalışma," diye öğüt verdi. "Gelecektir. Sadece sabırlı ol."

Onun öğütlerini duymuştu ama bunu yapmak istiyordu. Bunu yapması *gerekiyordu*. Kendini hatırlamaya zorladığında zihni birden berraklaştı ve cevabı biliyordu. "Skidbrooke," diye zaferle bağırdı Delphine. "Charlotte Skidbrooke'ta yaşıyor, ben de öyle. Benim malikânem de orada."

"Malikaneniz mi?" Lord Dunsby sordu. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Delphine, anıları yeniden canlanırken rahat bir nefes aldı. "Her şeyi hatırlıyorum," diye itiraf etti. "Babam bir konttu ve ben de bir kontesim." Bunu fark ettiğinde yüzünün aydınlandığını hissetti.

Lord Dunsby ona inanamayarak baktı. "Evlisiniz o zaman?"

"Hayır, ben kendi başıma bir kontesim. Suo Jure Dunrobin Kontesi. Bu, 'genel varise' geçmesine izin verilen eski bir İskoç unvanı," diye açıkladı Delphine. "Ayrıca İskoçya'da bir kır evim ve Londra'da bir şehir evim var."

"Korkarım babanızı tanımıyorum, Lord Dunrobin." "Bu beni şaşırtmadı, çünkü Londra'ya gitmekten ve orada bulunmaktan nefret ederdi. sosyal, bu konuda. Evlendiklerinde babam annemden çok daha yaşlıydı. Bir erkek varis elde edebilmek için görücü usulüyle evlenmişler," dedi Delphine. "Ne yazık ki beni aldı. Bir kadın. Tam bir rezalet."

Lord Dunsby kaşlarını çatı. "Baban sana böyle mi sesleniyordu?"

"Korkarım bana çok daha kötü şeyler söyledi," diye cevap verdi Delphine, acısını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Neredeyse yüz günlük olana kadar bana bakmayı bile reddettiği söylendi."

"Bu onun için korkunçtu."

Delphine, Lord Dunsby'ye karşı bu kadar savunmasız olduğuna inanamıyordu. Ona neredeyse yabancı olan bir adam. Doğru dürüst tanıştırılmamışlardı bile. Yine de onu ölümden kurtarmıştı ve onu kollarına alıp utançtan yüzünün yanmasına neden olacaktı. Bunun farkına varmak utanç vericiydi. Daha önce bir beyefendiyle hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Ama Lord Dunsby'nin yanında kendini güvende hissediyordu.

Hiç tanımadığı bir adama karşı ne tuhaf bir tepki.

Lord Dunsby ona cesaretlendirici bir bakış attı. "Eğer her şeyi hatırlıyorsan, nasıl oldu da bu ormanlık alana geldin?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken az önce hissettiği heyecan azaldı. "Hatırlamıyorum," diye paylaştı. "Hatırladığım son şey, salonumda oturup el işlerimle uğraştığım ve Charlotte'la konuştuğumdu. Önümüzdeki sezon için son modaları tartışıyorduk ve terziyle bir randevum vardı."

"Bunun ilk sezonunuz olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Öyle ama annem yüzünden üç yıl geciktirdim," diye yanıtladı Delphine. "Kırılgan sağlığı nedeniyle Londra'ya seyahat edecek durumda değildi ve ben de onu bir Sezona bırakmak istemedim."

"Ne zaman vefat ettiğini sorabilir miyim?" diye sorarken Lord Dunsby'nin gözlerinde merhamet vardı.

"Neredeyse bir yıl önce," dedi Delphine, sesi giderek yumuşuyordu. "Keşke unutabilsem dediğim bir anı bu."

"Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama bence annenizle geçirdiğiniz her anı hatırlayabilmeniz iyi bir şey."

"Doktor mide kanseri olduğunu söyledi. Bana bunun acı verici bir ölüm şekli olduğu söylendi ama annem acı çektiğini asla belli etmedi," diyor Delphine. "Ama her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştığında bile bunu gözlerinde görebiliyordum."

Delphine, Lord Dunsby'nin yanında ağlamaya devam edemeyeceğini bildiği için gözlerinde biriken yaşları kırptırdı. Onun bu duygu gösterisi hakkında ne düşüneceğini tahmin bile edemezdi. Ama sonra kendini durdurdu. Onun hakkında ne düşündüğü neden bu kadar önemliydi? Kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırladı. Artık evine dönebilirdi.

Yatakta dimdik oturdu. "Artık kim olduğumu bildiğime göre eve gidebilirim," dedi. "Eğer karşı çıkmazsanız, koçunuzu kullanabilirim ve..."

Lord Dunsby elini kaldırarak onun sözlerini susturdu. "Yavaş olun leydim," diye teşvik etti. "Beyninizdeki hasarı hâlâ atlatmaya çalışıyorsunuz. Ayrılmak için bu kadar acele etmemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Delphine, "Şu anda gayet iyiyim," dedi. "Başım artık ağrımiyor ve tüm anılarımı geri kazandım."

Lord Dunsby, "Tabii en başta ormanlık alana neden tek ayakkabıyla girdiğinizi saymazsak," dedi.

Delphine isteksizce de olsa Lord Dunsby'nin haklı olduğunu kabul etti. Ailesine gereğinden fazla yük olmak istemiyordu ama bu durumda seyahat edebileceğinden de şüpheliydi.

"Neden bu akşam yemekte bize katılmanızla başlamıyoruz?" Lord Dunsby önerdi.

Delphine isteksizce, "Sanırım bu akıllıca," diye kabul etti.

"Güzel, anlaştık o zaman," diye karşılık verdi. "Yarın doktor ziyarete geldiğinde, eve ne zaman dönebileceğinizi konuşabiliriz."

Delphine sırtını pelüş yastıklara yasladı. "Pekâlâ," diye kabul etti.

Elinde iki kitap tutan bir hizmetçi odaya girmeden önce kapıya hafifçe vuruldu. "Merhaba. Ben Marie, Leydi Dallington'ın hizmetçisiyim. Size kitap okumamı isteyebileceğinizi düşündü," dedi.

Lord Dunsby ayağa kalktı ve Marie'ye doğru döndü. "Annem kütüphaneden hangi kitapları seçti?"

Marie başlıkları okudu. "*Albay Jack ve Modaya Uygun Yaşam Öyküleri*."

"Bu unvanlardan herhangi biri hoşuna gidiyor mu?" diye sorarken mavi gözleri merakla parlıyordu.

Delphine önündeki seçenekleri değerlendirdi. "*Albay Jack*'i henüz okumadım," diye itiraf etti.

Lord Dunsby'nin yüzünde bir onay ifadesi belirdi. "Ah, akıllıca bir seçim. Bu kitap Daniel Defoe tarafından yazılmış ve bence diğer kitaplarıyla yarışır. Para ve suç konularını ele alırken iyi bir iş çıkarıyor."

"Kulağa oldukça ilgi çekici geliyor," dedi Delphine.

Ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Emin ellerdesiniz leydim. Bu akşam sizi akşam yemeğinde görmeyi umuyorum."

"Giyecek daha uygun bir şeyim olduğunu varsayarsak, orada olmayı umuyorum," diye cevap verdi Delphine, beyaz sargısına bakarken.

Lord Dunsby zarif bir selamla ona güvence verdi, "Bu bir sorun olmamalı. Hemen gidip annemle konuşacağım."

Adam kapıya doğru ilerlerken Delphine vedalaşmaya pek hazır değildi. "Lord Dunsby," diye seslendi.

Durdu ve yüzünü ona dönmek için geri döndü. "Evet, leydim?"

Doğru kelimeleri ararken kalbi gergin bir şekilde çırpındı. "Teşekkür ederim. Her şey için," demeyi başardı ve minnettarlığını göstermeyi umdu. Eğer o olmasaydı, hâlâ hayatta olup olmayacağından emin değildi. Bu da ürkütücü ve korkunç bir düşünceydi.

Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Rica ederim."

Bu veda sözleriyle birlikte odadan çıktı ve Delphine'i aniden onu takip etme isteğiyle bağ bağa bıraktı.

Chapter Three

Bennett misafir odasına doğru ilerlerken gülümsediğini fark etti. Leydi Dunrobin'le sohbet etmekten oldukça keyif alıyordu ve bu sadece anılarını geri kazanmasına yardım ettiği için değil, Leydi Dunrobin ona karşı savunmasız olduğu için de böyleydi. Tanıdığı, özenle inşa edilmiş cephelerin ardına saklanan pek çok kadının aksine, Leydi Dunrobin ona gerçek benliğinden kesitler göstermişti. Bu, bıkkınlık verdiği bıktırıcı rol yapma oyunundan ferahlatıcı bir değişiklikti.

Gençliğinde bu oyunu oynamaktan zevk alırdı. Eğlenceliydi. Hatta heyecan vericiydi. Ta ki öyle olmayana kadar. Sevgisine karşılık vermeyen genç bir kadına aşık olduğunda oyunu kaybetmişti. Şimdi, bu maskaralığa karşı derin bir nefret besliyordu.

Salona girdiğinde annesini ve kız kardeşlerini koltuklarda oturmuş sohbet ederken buldu.

Annesi odaya girdiğinde onu onayladı. "Bayan Delphine'le ziyaretiniz nasıl geçti?" diye sordu, elindeki iğne iğini kucağına indirirken.

"Her şey yolunda gitti," diye itiraf etti, duruşunu düzeltirken gururlu olduğu her halinden belliydi. "Ben, Dunsby Kontu Bennett Lockwood, onun anılarının çoğunu geri kazanmasına yardımcı oldum."

"Yaptın mı?" diye sordu annesi. "Böyle bir başarıyı nasıl elde ettin?"

Bennett ukala bir sırıtışla, "Sanırım onu hatırlaması için etkiledim," diye cevap verdi.

Elodie gözlerini devirdi. "Ah, canım. Hayal görüyorsun, kardeşim."

"O halde olanları başka nasıl açıklayabilirsin?" Bennett sordu.

Elodie, "Belki de konuşmanız o kadar sıkıcıydı ki zihni dağıldı ve anılarını da beraberinde getirdi," diye önerdi.

Bennett'in sırtışı genişledi. "Daha önce hiçbir bayan benim konuşma becerilerimden şikayet etmemişti."

"Yoksa bir kontu kapmaya çalışmakla mı meşguller?" Elodie karşılık verdi.

Öne doğru eğilen annesi, el işlerini masanın üzerine koyarken pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Burada gerçekten önemli olan şeye odaklanabilir miyiz?" diye sordu.

Bennett ve Elodie hep bir ağızdan, "Evet, Anne," dediler.

Annesi ona beklenti dolu bir bakış attı. "Bu gizemli Bayan Delphine hakkında bize ne anlatabilirsin?"

Bennett bir sandalyeye oturduktan sonra, "O aslında kendi başına bir kontes, Dunrobin Kontesi," dedi.

Annesi, "Bu nadir görülen bir şey," dedi.

Bennett, "Bu eski bir İskoç unvanı, ama sanki zamanının çoğunu malikanesinin bulunduğu Skidbrooke'da geçiriyormuş gibi geldi" dedi.

Melodi konuştu. "Leydi Dunrobin neden ormanlık alanda olduğunu söyledi mi?"

Bennett başını salladı. "Korkarım o anılar geri gelmedi," dedi. "Buna rağmen eve dönmek için büyük bir arzu duyuyor."

Annesi onun söyledikleri karşısında şaşırılmış görünmüyordu. "Bunun için onu suçlamıyorum ama seyahat etmesi için çok erken. İyileşmek için zamana ihtiyacı var," diye ısrar etti.

"Tüm kalbimle katılıyorum," dedi Bennett. "Bu akşam bizimle yemek yemesi için onu davet ettim, tabii bir elbise ödünç alabilirse."

Elodie oturduğu yerden sıçradı. "Benimkilerden birini ödünç alabilir. Şimdi ona götüreceğim," dedi hevesle.

Bennett kız kardeşine merakla baktı, onun iyilik olsun diye bir şey yapmadığını biliyordu. "Leydi Dunrobin'i görmek için neden bu kadar heveslisin?"

Elodie bir elini kalçasına koyarak, "O kendi başına bir kontes. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Eminim ilgi çekicidir."

Bennett, "Oldukça savunmasız bir konumda ve onun durumu hakkında şefkatli olmanız gerekiyor" dedi.

Elodie elini yanına bıraktı, sinirli görünüyordu. "İstediğim zaman bir hanımefendi gibi davranabilirim," diye savundu.

Melody başıyla onayladı. "Nadir görülen bir şey ama doğru. Ben de bir ya da iki kez gördüm." Ayağa kalktı. "Belki de Leydi Dunrobin'i ziyaret etmek için Elodie'ye eşlik etmeliyim."

Bennett itiraz edecek oldu ama önce annesi konuştu. "Bu iyi bir fikir," dedi. "Bence Leydi Dunrobin, Elodie'nin çiçekli pembe elbisesi içinde özellikle hoş görünecektir. Hadi bakalım kızlar."

Annesine sorgulayan bir bakış atarak, "Leydi Dunrobin'i ziyaret etmeleri için neden bu kadar heveslisin?" diye sormadan önce kız kardeşlerinin odadan çıkmasını bekledi.

Annesi öne doğru uzandı ve dikiş işlerini eline aldı. "Leydi Dunrobin'in yatak odasına kapandığını düşünürsek, kendisine eşlik edilmesinden hoşlanacağını tahmin ediyorum."

Bennett, "Ona kitap okuması için leydinizin hizmetçisini gönderdiğinizizi düşünürsek, sanki yalnız değil," dedi.

Annesi, "Evet ama Elodie ve Melody'nin Sezon için geldiğimizde Leydi Dunrobin ile birlikte anılmaları faydalı olacaktır," dedi. "Leydi Dunrobin'in diğer genç kızlar arasında büyük bir heyecan yaratacağından hiç şüphem yok."

Bennett koltuğuna geri oturdu. "Elodie ve Melody de öyle," diye belirtti. "*Tonun* onlar için hazır olup olmadığından emin değilim."

"Bu duruma ayak uyduracaklardır."

Bennett omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Bu sabah oldukça rahatsız edici bir şey keşfettim," dedi. Durakladı. "Melody gazetede Lord Willowbrook hakkında bir makale okuyordu ve onun yakışıklı olduğundan bahsetti."

Annesi ona boş boş baktı. "Ve?"

"Başka bir şey yok ama bu yeterli değil mi?" Bennett sordu. "Melody'nin tırmıkçıların ya da servet avcılarının yakınında olmasını istemiyorum."

"Endişelenecek bir şey yok. Melody tırmıklardan uzak duracak kadar akıllıdır. Ayrıca, gazetelerde Lord Willowbrook hakkında bir şeyler okumadan bir gün bile geçiremezsin. Herkes ona tapıyor gibi görünüyor."

"Bundan hoşlanmıyorum."

Annesi anlayışlı bir bakışla, "Kız kardeşlerin büyüyor. Kendi yollarını çizecekler ve bunu yapmaları için onlara alan açmalıyız."

Bennett kararlı bir şekilde, "Londra'da onları gözümün önünden ayırmaya niyetim yok," dedi.

"Ben de öyle, ama onları evimizde tutsak olarak tutamayız." Bennett omuz silkti. "Elodie'ye çok uzun bir tasma takabilirim."

Annesi onun mizah girişiminden hoşnutsuz görünüyordu. "Bunu söylemen bile çok kötü."

Bennett, "İkimiz de biliyoruz ki sorun çıkaracak biri varsa o da Elodie'dir," diye karşı çıktı. "O en yüksek mertebeden bir hoyden."

Annesi, "O daha çok genç," diye savundu.

Koltuğunda öne doğru eğilerek tepsiden bir bisküvi kaptı. "Elodie neden Melody gibi olamıyor?"

"Melody, Elodie kadar gürültücü olmayabilir ama sessiz bir gücü var."

"O çok daha hoş biri."

Annesi gülümsedi. "Onun uysallığını itaatkârlıkla karıştırmayın. Melody'nin bir sesi var ama Elodie'nin aksine sesini içinde tutuyor."

Bennett bisküvisinden bir ısırık aldıktan sonra, "Melody tırmıklardan uzak durduğu sürece memnun olacağım," dedi.

"Lord Byron'dan ne haber?"

Böyle bir şeyin ima edilmesi bile onu öfkelenirmiş, oturduğu yerde ayağa fırlamıştı. "Kesinlikle hayır!" diye bağırdı. "Onun da bu adamla ilişki kurmasını istemiyorum. Ünlü bir şair olabilir ama söylentilere inanılacak olursa, genç kızları baştan çıkaran bir alçak."

Annesi bu itiraf karşısında en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu. "Demek istediğim, endişelenmeniz gereken daha kötü insanlar var." "Melody'nin bir çapkınla evlenmesinde bir sakınca görmüyor musun?" Bennett sordu inançsızlık içinde.

Annesi hemen, "Hayır, bunu yapmam ve sakın yanlış anlama," diye cevap verdi. "Ben sadece Melody'nin bizim vardığımız sonuca kendi başına varmasına izin vermeyi öneriyorum."

Bennett bu fikirden pek hoşlanmadı. Kız kardeşlerinin kendilerine söyleneni yapmalarını diliyordu. Bu çok daha kolay olurdu. "Bu sezonu iple çekmiyorum," diye mırıldandı.

Annesi, "Umarım bu mevsimin avantajlarından yararlanırsın - geçmişte olduğundan daha fazla," dedi.

"Ne ima ediyorsun?"

Annesi ciddileşti. "Bu konuda şaka yaptığımı biliyorum ama artık bir eş almanın zamanı geldi. Otuzuna yaklaşıyorsun ve bir kontsun. Gelin seçme konusunda hiçbir sorunun olmamalı," dedi.

Bu konuşmanın geleceğini tahmin etmesi gerektiğini bilerek iç çekti. Yine. Eğer annesi evlenmesi hakkında konuşmuyorsa, babası konuşuyordu. Görünüşe göre ikisinin de onunla konuşacak çok az şeyi vardı.

Bennett ayağa kalktı, gitmek ve bu konuşmayı bitirmek için büyük bir istek duyuyordu. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Bu konuda ne zaman konuşmak istersiniz?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Belki de hiç." "Ciddi ol."

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Benim bir eş almam senin için neden bu kadar önemli?"

Ayağa kalkan annesi ona ancak sempati olarak yorumlanabilecek bir bakışla baktı. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Ben mutluyum."

"Mutlu musun?"

Bennett ona kararlı bir şekilde başını salladı. "Öyleyim," dedi kararlı bir şekilde, bu soru dizisini sona erdirmeyi umarak. O mutluydu. Öyleyse neden annesini başka türlü ikna edemiyordu?

Annesi ellerini teslimiyetle havaya kaldırmadan önce uzun bir süre onu düşündü. "Pekâlâ. Bu konuyu kapatacağım... şimdilik."

"Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım şimdi bir gezintiye çıkacağım." "İyi yolculuklar, canım."

Topuklarının üzerinde dönerek çalışma odasından ayrıldı ve ahırlara doğru yöneldi. Muhtemelen annesine karşı daha sabırlı olmalıydı çünkü onun sadece mutlu olmasını istediğini biliyordu. Ama bir eş onun mutluluğunu garanti edemezdi.

Ahırın kapısını açıp içeri girdiğinde, rahmetli amcasının siyah aygırını arka ahırda gördü. Herkül huysuz bir şeydi, birçok denemesine rağmen kimsenin ona binmesine izin vermiyordu.

Bennett kovadaki bir elmaya uzandı ve onu ata doğru tuttu. "Nasılsın Herkül?"

At ikramı reddetti ve ondan uzaklaştı. Adam kıkırdadı.

"Pek konuşma havasında değiliz, değil mi?"

Damat ona yaklaştı ve "Herkül'e bir ke z daha binmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, Jack," diye yanıtladı Bennett. "Sanırım dersimi aldım. Belki de onu satmamızın zamanı gelmiştir."

Jack hoşnutsuz görünüyordu. "Amcan bu atı çok severdi. Ondan kurtulursan çok üzülür."

"Biliyorum ama başka ne seçeneğimiz var ki?" Bennett sordu. "Herkül hiçbirimize tahammül edemiyor gibi görünüyor."

Jack, "Ona biraz daha zaman tanıyın, Lordum," demeye çalıştı.

Bennett başını salladı. "İhtiyaç duyulan şeyin zaman olup olmadığından emin değilim ama Herkül'den kurtulmak için acelem yok."

Jack karşı ahırdaki aygırını işaret etti. "Atınızı eyerlememi ister misiniz?"

"Hayır, ben yapacağım," diye cevap verdi.

Atını eyerlerken Bennett bunun bir kontun yapması gerekenin çok altında, önemsiz bir iş olduğunu biliyordu ama kendisi için bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Canlandırıcı bir değişiklikti.

Hizmetçi kadın kitap okurken Delphine yatağında doğrulup oturdu. Dinlemesi gerekiyordu ama zihninin dolaştığını fark etti. Artık anılarını geri kazandığına göre eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Kısa bir süre için bile olsa kim olduğunu unutmak çok sinir bozucu bir deneyim olmuştu. Geçmişi, anıları, onu kendisi yapan şeydi. Ancak hatırlamak için elinden geleni yapmasına rağmen son birkaç günde yaşananlar hâlâ aklına gelmiyordu. Neden kır evinin güvenliğini bırakıp kilometrelerce uzaktaki ormanlık alanda gezintiye çıkmıştı?

Ona geri dönecekti. Bundan emindi.

Kapı itilerek açılmadan önce kapı çalındı ve birbirinin aynısı iki sarı saçlı genç kadın ortaya çıktı.

Hizmetçi kadın okumayı bıraktı ve ayağa kalktı. Odadan çıkmadan önce kısa bir reverans yaparak, "Hanımefendiler," dedi.

Genç kadınlar yüzlerinde gülümsemeyle yatağa yaklaştılar.

"Günaydın," diye selamladı ilki. "Benim adım Leydi Melody."

Diğeri konuştu. "Ben de Leydi Elodie." Koluna doladığı pembe bir elbiseyi havaya kaldırdı. "Size giymeniz için bir elbise getirdik."

akşam yemeği için."

Delphine onların gülümsemelerine karşılık verdi ve nezaketlerini bulaşıcı buldu. "Çok naziksınız. Teşekkür ederim."

Bir hizmetçi Elodie'den elbiseyi almak için öne çıktı ve Elodie elbiseyi tutmaktan vazgeçti.

"Nasıl olduğunuzu görmek için geldik," dedi Melody.

"Beklenebileceği kadar iyiyim," dedi Delphine. "Yatağımdan çıkmak istiyorum ama hizmetçiler beni bundan vazgeçirdi. En azından şimdilik."

Melody ona anlayışlı bir bakış attı. "Eminim sadece doktorun emirlerini uyguluyorlardır."

Delphine başıyla onayladı. "Şimdi anılarım geri döndüğüne göre, sabrın erdemlerimden biri olmadığını hatırlıyorum," diye itiraf etti.

Elodie kıkırdadı. "Benimki de öyle," dedi. "Kendim için bir şeyler yapmak istediğim için sık sık başım derde giriyor."

"Doğru," diye kabul etti Melody.

Elodie bir adım geri çekilerek pencereyi işaret etti ve Delphine'e seslendi. "Neden pencereye kadar yürüyüp geri dönmeyi denemiyorsun?"

Melody emin görünmüyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Elodie omuz silkti. "Leydi Dunrobin bizimle yemek yemek istiyorsa, bu akşam ana kattaki yemek salonuna kadar yürümesi gerekecek. Orası yatak odasındaki pencereden çok daha uzakta."

Delphine, Elodie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Haklısın," dedi yatağın kenarına oturmak için hareket ederken. Ayaklarını yere bastı ve ayağa kalktı. Ayakta durmaya çalışırken önce yalpaladı, dik durması uzun bir süre aldı.

Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça pencereye doğru yürümeye başladı, Elodie de yanında duruyordu.

Oraya vardığında elini pencere pervazına koydu ve muzaffer bir edayla gülümsedi. "Başardım," dedi nefeslerinin arasında. Tahmin ettiğinden daha zor olmuştu ama en önemlisi yapmak istediği şeyi başarmış olmasıydı.

Elodie yatağa doğru işaret ederek, "Geri yürümek ister misin?" diye cesaretlendirdi.

Kanepeye bir bakış atarak, "Sanırım yatağa dönmeden önce biraz oturmayı tercih edeceğim," dedi.

"Pekâlâ," diye onayladı Elodie.

Delphine kanepeye doğru ilerledi ve kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissederek oturdu. Neden en basit hareketler bile başına bu kadar dert açıyordu?

Elodie gelip onun yanına oturdu. "İyi iş çıkardın," diye övdü.

"Çok nazıksınız. Az önce pencereye kadar yürüyüp geri döndüm ve şimdi nefes nefese kaldım," dedi Delphine, biraz cesareti kırılmış bir halde. Pencereye kadar zor yürüyebildiğine göre, yemek odasına nasıl gidecekti?

Elodie, "Önemli olan tek şey ilk adımı atmış olman," dedi.

Delphine dikkatini Melody'ye çevirerek, "Kız kardeşin hep böyle iyimser midir?" diye sordu.

Melody ona eğlenen bir bakış attı. "Bu onun karakterine aykırı. Normalde pek de muhalif biri değildir."

Elodie, "Aklından geçeni söylemekte kullanılacak bir şey yok," diye savundu. "Eğer ikiniz de kibar olmazsanız, Rusça konuşmaya başlayacağım."

"Rusça mı konuşuyorsun?" Delphine kuşkuyla sordu.

"Я немного говорю по-русски," diye cevap verdi

Elodie. Delphine kaşlarını kaldırdı. "Az önce ne dedin sen?"

"Sadece biraz Rusça bildiğimi söyledim," diye paylaştı Elodie. "Yatılı okulumuzdaki hizmetçilerden biri Rusya'da doğmuştu ve bazı kelimeleri öğrenmeme yardımcı oldu. Hatta onun için birkaç kitap edindim ve bana onları okudu."

Delphine kendini çok daha iyi hissetmeye başladığında koltuğa geri oturdu. "Fransızca, İtalyanca ve Latince biliyorum ama Rusça'yı hiç öğrenmedim."

"Çoğu kibar kadın bunu yapmaz ama ben de Rusça öğrenmeye çalıştım. Çok büyüleyici bir dil," dedi Melody, kanepeye yaklaşarak.

"İkiniz de Rusça biliyor musunuz?" Delphine sordu. Nedense bu ona oldukça sıra dışı gelmişti.

Elodie başını sallayarak onayladı. "Rus edebiyatına bayılıyorum. Özellikle Gavriil Derzhavin'in *Nal ve Damayanti*'sini çok beğendim. Çok lirik bir güzelliği ve duygusal derinliği var." Utangaç bir gülümseme sundu. "En azından anladığım kısımları, ki bu çok azdı."

"Babamın bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin. Her zaman düzgün hanımlar gibi davranmamız konusunda ısrarcıdır," dedi Melody. "Biraz Rusça öğrenmemizden etkilenmeyecektir."

Elodie iç çekerek, "Hatırlatmayın. Babam unvanını devraldığından beri görgü kurallarına çok önem verir oldu."

Melody, "O sadece bizim için en iyi olanı istiyor," dedi.

"Ya da onun için en iyisinin ne olduğunu," diye mırıldandı Elodie. "Babamın çabuk gülümsediği ve eleştirmekte acele etmediği zamanları özlüyorum."

Melody açıklamak için bakışlarını Delphine'e çevirdi. "Babam dört ay kadar önce amcam vefat ettiğinde Dallington Markisi oldu. Hâlâ unvanının getirdiği baskılara alışmaya çalışıyor." "Anlıyorum," dedi Delphine. "Ben de unvanımı dört yaşındayken miras aldım ve On yaşındaydım, beni istediğimden daha hızlı büyümeye zorladı."

Elodie bir yastığa uzandı ve onu Delphine'in arkasına yerleştirdi. "Kendi başına bir kontes olmak nasıl bir şey?"

"Sanırım farklı bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi Delphine. "Bana büyük bir sorumluluk verildi ve umarım zaman içinde buna layık olduğumu kanıtlarım."

Elodie meraklı bir bakışla, "Eğer İskoçya'dan geliyorsanız, neden İskoç aksanıyla konuşmuyorsunuz?" diye sordu.

Delphine soruyu adil buldu. "Babam İskoç'tu ama annem değildi ve babam öldükten sonra bir İngiliz mürebbiye tarafından eğitilmemi sağladı. Ama oradaki malikanemdeyken sesim oldukça İskoçça çıkıyor."

"Bir şatoda mı yaşıyorsunuz?" Elodie bastırdı.

"Öyle, en azından İskoçya'dayken," diye yanıtladı Delphine. "On altıncı yüzyılın sonlarında inşa edilmiş ama ben doğmadan önce önemli tadilatlar geçirmiş."

Elodie hüzünlü bir iç geçirdi. "Bir şatoda yaşamak ve bana ne yapacağımı söyleyen bir kocam olmadan bir kontes olmak istiyorum."

Melody başını salladı. "Kız kardeşimin kusuruna bakmayın. Görünüşe göre evliliğe karşı bir isteksizlik geliştirmiş."

Elodie çenesini hafifçe kaldırarak, "Bir erkeğin beni kontrol etmesini istemiyorum," dedi.

Melody, "Babam anneme bunu yapmaz," diye itiraz etti. "Ve Richard Amca karısını o kadar çok seviyordu ki, başka bir kadına asla bakmadı bile."

Elodie, Delphine'in bakışlarıyla karşılaştı. "Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Delphine bir sonraki sözlerini dikkatle düşündü. "En azından şu anda evlenmek gibi bir niyetim yok. Zamanı geldiğinde bir varis bulmanın gerekliliğini anlasam da, bu tür meseleleri aceleye getirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Melody, "Bunun için seni suçlamıyorum," diye karşılık verdi.

Sabahlığının ipleriyle oynarken Delphine şunları söyledi: "Yıllar boyunca bana kur yapmaya çalışan pek çok beyefendi oldu ama ben ilgilenmiyorum. Bir aşk şansı için her şeyi bir kenara atamayacak kadar çok şeyim var."

"Peki ya aşık olursanız?" Melody sordu.

"Annem bana her zaman evlilikte aşka yer olmadığını söylerdi," diye cevap verdi Delphine. "Evlilik iki insan arasındaki basit bir işlemdir ve duygular bunu zorlaştırır."

Melody kız kardeşiyle bakıştıktan sonra, "Anladığım kadarıyla annenle baban arasında hiç sevgi kaybı olmamış," dedi.

Delphine başını salladı. "Hayır. Babam annemle sadece erkek bir varis doğurmak amacıyla evlenmiş. Ve başarısız oldu. Bir erkek çocuk yerine bana hamile kaldı ve babam bunu yaşamasına asla izin vermedi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Elodie.

"Üzölmek için bir neden yok," dedi Delphine. "Babam huysuz biriydi ve yaşlandıkça daha da kötüleşti. Durumumun gerçekliğini tamamen anlamıştım. Babam için bir hayal kırıklığı olarak doğmuştum ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi."

Elodie kız kardeşine doğru döndü. "Babam artık o kadar da kötü görünmüyor," dedi hafifçe, hiç şüphesiz havayı yumuşatmak için.

Delphine onlara zayıf bir gülümseme sundu. "Özür dileme sırası bende. Kimseyi evlilikten uzaklaştırmak istemem. Çoğu kadın için bu hayati bir önem taşır."

Melody, "Kuzenim aşk için evlendi, bu yüzden bir aşk eşleşmesi elde etmenin mümkün olduğunu biliyorum" dedi.

"Evet, Edwina ve Lord Hilgrove birbirlerine deliler gibi aşıklar," diye doğruladı Elodie. "Kardeşim Winston'ın evlenmeleri için Gretna Green'e kadar onlara eşlik edeceğini sanıyordum. Aralarındaki bariz aşktan bıktı."

Kapı sertçe çalındı ve ardından Leydi Dallington zarif bir tavırla odaya girdi. Kanepede oturan Delphine'i görünce gözleri büyüdü. "Leydi Dunrobin yataktan kalkmıŒ ne yapıyor?" diye sordu. "Henüz ortalıkta dolaşmamalı."

Elodie oturduğu yerden kalktı. "Bu benim fikrimdi. Pencerelele doğru bir yürüyüşün ona iyi geleceğini düşündüm."

Delphine yaptıklarının suçunu Elodie'nin üstlenmesine izin verecek değildi. "Elodie böyle bir şey önermiş olabilir ama bunu yapma kararını ben verdim."

Leydi Dallington'ın gözleri yumuşadı. "Anladığım kadarıyla akşam yemeğinde bize katılmak niyetindesiniz," dedi. "Bunu yapabileceğinize emin misiniz?"

"Oh, evet!" Delphine haykırdı. "Hayatı bu dört duvarın dışında deneyimlemem gerekiyor. Burada kapalı kalırsam delirebileceğimi söyleyebilirim."

Leydi Dallington, "Pekâlâ, ama gücünüzü yeniden kazanabilmeniz için dinlenmenize izin vermeliyiz," diye karşılık verdi.

Delphine başını eğdi. "Teşekkür ederim leydim."

Leydi Dallington kapıya doğru işaret etti. "Kızlar, gidelim mi?" diye sordu. "Terzi balo elbiselerinizin son provası için geliyor."

Elodie cevap olarak inledi. "Bayan Harper'ın daha kaç parçaya ihtiyacı var?"

"Ne kadar gerekiyorsa," dedi Leydi Dallington.

Melody annesinin yanına gitti ve "Elodie'nin kusuruna bakmayın. Hareketsiz durmayı reddediyor ve iğneler tarafından dürtülüyor."

"Bence Bayan Harper bunu bilerek yapıyor," diye mırıldandı Elodie.

Leydi Dallington güldü. "Zavallı çocuk. Ne büyük bir yüke katlanmak zorundasın," diye şaka yaptı.

Delphine onların ileri geri konuşmalarını dinlerken dudaklarında bir gülümseme hissetti. Birbirlerini bu kadar açıkça seven bir ailenin etrafında bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Bu düşünce karşısında bir kıskançlık duygusu hissetti. Annesi ve babası birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı ve konuştuklarında da bu sadece geçerken olmuştu.

Babası kendi yöntemlerini öğrenmesi konusunda ısrarcı olduğu için büyümek yalnız bir varoluştı. Babası ölene kadar annesiyle vakit geçirememiş.

"Canım?" Leydi Dallington endişeyle dolu bir ifadeyle sordu. "Sen iyi misin?"

Delphine oturduğu yerde doğruldu, yün toplarken yakalandığı için utanmıştı. "Ben iyiyim. Sadece kendi düşüncelerimin içinde kayboldum."

Leydi Dallington tereddüt etti. "Eğer akşam yemeği düşüncesi sizi çok yoruyorsa, yukarıya bir tepsi gönderebiliriz. Bunun için kimse sizi suçlamaz."

Delphine, "Hayır, akşam yemeğinde size katılmak istiyorum," diyerek onu temin etti. "Ben iyi olacağım."

Leydi Dallington yatak odasından ayrılmadan önce, "Eğer eminseniz," dedi.

Melody annesini takip ederek dışarı çıktıktan sonra Elodie tekrar Delphine'e döndü. "Ne olursa olsun, bence oldukça cesursun."

"Teşekkür ederim," dedi Delphine. "Kendimi cesur hissetmiyorum."
Gerçek olan da buydu.

Kendisini kabul eden bu nazik aileye yük olduğunu hissediyordu.

Elodie ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Sabırlı ol. Kısa süre içinde muhteşem şatonuzda evinizde olacaksınız."

Elodie kapıyı arkasından kapatıp giderken, Delphine koltuğuna geri oturdu. Kaderin ne güzel bir cilvesiydi ki yakışıklı bir kont tarafından bulunmuş ve sevgi dolu bir aileye teslim edilmişti.

Belki de birisi bunun hakkında bir kitap yazmalı. *Albay Jack*'ten çok daha ilginç olurdu.

Chapter Four

Bennett salona adımını attığında yemek ziline sesi ana katın her yerinde yankılanıyordu. Kardeşi Winston şöminenin yanında durmuş, elindeki içkiyi yudumlarken yüzünde mesafeli bir ifade vardı.

Winston'a yaklaşan Bennett, "Düşüncelerinizi neyin meşgul ettiğini sorabilir miyim?" diye sordu.

Winston onun bakışlarını karşıladı, alnında bir endişe kırılgılığı belirmişti. "Korkarım aklımı kurcalayan çok şey var."

"Şu anda üzerinde çalıştığınız davayla bir ilgisi var mı?" Bennett sordu.

"Bu ve başka konular," diye itiraf etti Winston, biraz da rahatsızlıkla. "Kendimi geleceğimle ilgili bir belirsizlik duygusuyla boğuşurken buluyorum."

Bennett'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anlamıyorum. Bir avukat olarak tanınmıyor musunuz?"

Winston, "Öyleyim ama süreç yavaş, kabul etmek istediğimden çok daha yavaş," diye paylaştı. "Sadece bir yıldır avukat olarak çalışıyorum ve davalarım çok az. Kazanma rekorum var ama bu kadar az davam varken bu ne anlama geliyor ki?"

Bennett, "Kendinize karşı sabırlı olmalısınız," diye teşvik etti.

Winston, bardağı dudaklarına götürerek, "Biliyorum, ama babamın gölgesinden kurtulmak için bu kadar çok çalışırken çok zor," dedi. "Markiz olmadığı zamanlar çok daha kolaydı."

Bennett şömineye yaslandı, kardeşinin gizli mücadelesini fark ettiğinde kaşlarının kalkmasına neden olan bir şaşkınlık titremesi yaşadı. Winston'ın davalarını gazetelerden okuduğu için, onunla ilgili her şeyin yolunda olduğunu sanmıştı.

Bennett, "Zamanla daha kolay olacak," diyerek güvence vermeye çalıştı.

Winston, "Markizliğin varisi olan kont söylüyor bunu," diye homurdandı. "Ben sadece ikinci oğluyum, yedek."

"Sen bundan çok daha fazlasısın," diye bastırdı Bennett.

Winston bardağını şöminenin üzerine koydu ve içini çekti. "Biliyorum, ama ya kendimi kanıtlayamazsam? Malikâneye yardım etmek için eve dönmek zorunda mı kalacağım?"

"Eve dönmekte utanılacak bir şey yok. Bunu bilmelisiniz, özellikle de yardımınıza her zaman ihtiyacımız olduğu için," dedi Bennett. "Babam hesaplara yardım etmeme daha yeni izin vermeye başladı ve yapılması gereken çok iş var."

"Hayır, teşekkür ederim. Benim değil, *senin* mirasını inşa etmene yardım etmek gibi bir arzum yok," diye karşılık verdi Winston. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Bennett başıyla onayladı, kardeşinin yeteneklerine olan güveni sarsılmamıştı. Winston bunu kendisi göremese de, Bennett'in onun potansiyeline inancı tamdı. "Ve başaracaksın," diye kardeşine güvence verdi, bir insanın endişelerinin kendi yeteneklerini nasıl gölgeleyebileceğini anlıyordu.

Winston bir kaşını kaldırdı. "Ne zaman bu kadar iyimser oldun?" diye sordu.

"Birimiz olmak zorunda," diye yanıtladı Bennett.

Kapıya doğru kısa bir bakış atan Winston, sesini alçalttı, tavrı giderek ciddileşti. "Yine de bir sorunumuz var," diye itiraf etti.

Winston'ın sözlerinin ağırlığını hisseden Bennett doğruldu. "Ne oldu?" diye sordu, ses tonu endişesini yansıtıyordu.

Winston, "Babam benden teyzemiz Sarah ve oğlunun durumuyla ilgilenmemi istedi," diye söze başladı. "Meclis'in onun boşanmasına izin verme ihtimali yok, bu yüzden tacizci kocasına göz kulak olması için bir Bow Street Runner kiraladım. Ancak, Isaac'in Koşucu'dan kaçmayı başardığı haberini aldım."

"Bu Bow Street Runner bu kadar kolay atlatıldığına göre ne kadar yetenekli?" Bennett şüpheyile sordu.

Winston, "Sizi temin ederim ki çok yeteneklidir," diye yanıtladı. "Jasper'ı birkaç davamda kullandım ve beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Kollarını göğsünde kavuştururken içinde bir endişe kabardı ve teyzesinin iyiliği için endişelendi. Isaac'le hiç tanışmamış olmasına rağmen, karısına ve oğluna yönelik şiddet eğilimleri hakkında rahatsız edici söylentiler duymuştu.

"Sence Isaac Sarah'nın burada olduğunu öğrenmiş midir?" Bennett, sesi endişeyle karışık bir şekilde sordu.

"Benim korkum da bu. Bu yüzden Jasper'dan gelip Sarah'ya göz kulak olmasını istedim, en azından uzaktan," diye açıkladı Winston.

Bennett teyzesinin durumunu düşünmek için durakladı. Teyzesi kaçma cesaretini ancak kocasının tacizleri oğullarına kadar uzandığında toplayabilmişti. Şimdi köylerinin yakınındaki bir kulübede saklanıyordu ve güvenliği her şeyden önemliydi. Riski en aza indirmek için onunla çok az temas kurmuşlardı.

Bennett teyzesini düşünürken, annesinin Leydi Dunrobin'i odaya götürdüğünü fark etti. Gerçekten o olduğunu doğrulamak için iki kez bakmak zorunda kaldı. Bir zamanlar başını süsleyen beyaz bandaj gitmişti. Onun yerine pembe bir elbise giymiş, koyu renk saçlarını zarif bir şekilde tepesinde toplamıştı. Dalları yüzünü çevreliyor, güzelliğini onu büyüleyecek derecede vurguluyordu. Kadının güzelliği adamın nefesini kesmişti ve bunu geri isteyip istemediğinden emin değildi.

Winston ona yaklaştı ve fısıldayarak, "Dik dik bakıyorsun, kardeşim," dedi. Sözlerinde bir eğlence vardı.

Bennett gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını annesine doğru kaydırды. "İyi akşamlar anne," diye selamladı.

Annesi gülümsedi. "İyi akşamlar, Bennett." Leydi Dunrobin'e doğru döndü. "Leydi Dunrobin bu akşam çok güzel görünmüyor mu?"

Hayır.

Sadece güzel görünmekle kalmıyor, güzelliği odayı bir şekilde daha aydınlık hale getiriyor gibiydi.

Ama bunu söyleyemedi. Bunun yerine başını eğdi. "Evet, öyle," diye cevap verdi. Leydi Dunrobin reverans yapacaktı ama annesi uzanıp onu durdurdu. "Biz burada formalitelere önem vermeyiz ve bence Durumunuzu göz önünde bulundurarak şimdilik reverans

yapmaktan kaçınmanız en iyisi olacaktır." "Haklı olabilirsiniz," dedi Leydi Dunrobin.

Bennett kıkırdadı. "Annemin yanında bu sözleri söylerken dikkatli olmalısınız leydim. Çoğu konuda haklı olduğunu düşünme eğilimindedir."

Leydi Dunrobin gözle görülür biçimde rahatlamış gibiydi, zaten niyeti de buydu. "Bunu aklımda tutacağım," dedi. "Aileniz burada resmiyete önem vermediği için bana Delphine denmesini tercih ederim. Herkesin bana karşı ne kadar nazik davrandığını göz önünde bulundurursak bunun uygun olduğunu düşünüyorum."

Bennett onun bakışlarını tutarak, "Sana karşı nazik olmak kolay," dedi. Neden böyle bir şeyi itiraf etmişti?

Delphine başını eğdi, ama bu onun yanaklarının kızardığını görmeden önce değildi. "Böyle söylemeniz çok nazikçe, Lordum."

"Bennett," diye düzeltti. "Sana kendi adınla hitap edeceksem, senin de bana kendi adıyla hitap etmen adil olur."

Bakışlarını tekrar yukarı kaldıran Delphine, "Bunu isterim," dedi.

Birbirlerine bakarlarken, aralarında bir şey geçti. Tam olarak anlayamadığı bir şey. İki yabancıydılar ama onun gözlerinde kendini görüyordu. Onun geleceğinde.

Bu imkansızdı.

Kendi düşüncelerinden utanarak bakışlarını kaçırdı ve arkasını döndü. Delphine evlerinde bir misafirdi ve mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılacaktı. Öyleyse neden aşk delisi bir aptal gibi davranıyordu? Daha önce de güzel kadınlarla birlikte olmuştu ama hiçbiri onu Delphine kadar etkilememişti.

Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Bennett içecek arabasına doğru yürüdü ve kendine bir içki doldurdu. Bir yudum aldı ve dalgın düşüncelerini sakinleştirmeyi umdu. Çünkü onlar tam da buydu. Onun düşünceleriydi. Onlara göre hareket etmeye hiç niyeti yoktu.

Ama annesinin başka fikirleri vardı.

Annesi Bennett'e hitaben, "Canım," dedi, "yemekten sonra Delphine'e kütüphaneyi gösterebilir misin?"

Botheration.

Hayır demek istedi ama nezaket galip geldi.

Bennett yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Onur duyarım," dedi, sözlerinin yeterince samimi olduğunu umarak.

Delphine gülümsedi ve sanki bu gülümsemeyle daha önce rüyalarında karşılaşmış gibi gözlerini kaçırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Onun nesi vardı ki?

Neyse ki, bu soruyu daha fazla derinleştiremeden kız kardeşleri odaya girdi.

Gözleri Delphine'e takıldığında Elodie'nin nefesi kesildi. "Işıl ışıl görünüyorsun," diye açıkladı.

Melody başıyla onayladı. "Elodie'ye katılıyorum, bu pembe elbise sana çok yakışmış."

Delphine elbisesinin kıvrımlarını uzattı. "Elodie'nin elbiselerinden birini ödünç almama izin vermesini takdir ediyorum. Şalvarımın içinde olmamak güzel."

"Leydimin hizmetçisine yatak odanıza daha fazla elbise getirmesini söyleyeceğim," dedi Elodie. "En azından bunu yapabiliriz."

Delphine, "Çok nazıksınız ama doktorla konuştuktan sonra yarın ayrılmayı umuyorum," diye karşılık verdi.

Leydi Dallington araya girdi, "Aceleci davranmayalım. Beyninizdeki hasar hâlâ iyileşme sürecinde ve eve dönüş yolculuğunuzda arabada itilip kakılmanızı istemeyiz."

Delphine uzandı ve morarmış alnına dokundu. "Her an, her adımda gücümün bana geri döndüğünü hissediyorum."

Annesi, "Bu iyi, ama herhangi bir plan yapmadan önce doktorla görüşelim," diye tavsiyede bulundu.

Winston öne çıktı ve Delphine'e doğru eğildi. "Ailemin görgüsüzlüğünü bağışlayın leydim, ama bizi tanıştırmadılar. Ben Winston, küçük oğul, yedek." Durakladı, dudaklarında muzip bir sırıtiş yayıldı. "Ya da bazılarının dediği gibi, daha yakışıklı olan oğlunuz."

Delphine reverans yapacaktı ama kendini durdurdu. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi. "Anladığım kadarıyla bir avukatmışsınız."

Winston, "Öyleyim," diye karşılık verdi.

Delphine, "İlk uyandığımda ve anılarımı hatırlamaya çalışırken Bennett bana ailenizden biraz bahsetti," diye paylaştı.

Winston'ın dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bennett'in sana bizim hakkımızda neler anlattığını düşündükçe ürperiyorum."

Delphine onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Her şey iyiydi... yani çoğunlukla iyiydi," diye şaka yaptı.

Bennett, Winston'ın Delphine'i izleme biçiminden hoşlanmamıştı. Alışılmadık ve istenmeyen bir kıskançlık duygusu içinde kabardı. Boğazını temizleyerek herkesin dikkatini başka yöne çekti. "Babam akşam yemeğinde bize katılacak mı?" Bu sorunun cevabını zaten biliyordu ama yine de sordu.

"Öyle," diye onayladı annesi. "Çalışma odasında, hesaplarla ilgili işlerini bitiriyor."

Bennett, "Belki de Winston gidip ona yemeğin hazır olduğunu haber vermeli," diye önerdi. "Ne de olsa yemek zili duymamış olabilir."

Elodie söze karıştı: "Bütün malikânedeki herkes yemek zilini duyabilir. White bundan emin."

Bennett kulağa ne kadar aptalca geldiğini bilerek dikkatini içkisine verdi. Ağabeyinin Delphine'e öyle gülümseyerek aptal gibi davranması neden umurundaydı ki? Umurunda olmamalıydı. Winston istediği kişiyle flört edebilirdi. Delphine onun değildi ve onun peşinden gitmeye niyeti olmadığına çoktan karar vermişti.

Neyse ki babası odaya girdi ve "Geç kaldığım için özür dilerim ama sizi temin ederim ki elimde değildi" dedi.

"Tabii ki hayır, aşkım," diye karşılık verdi annesi, kocasıyla sevgi dolu bir bakış alışverişinde bulunarak. "Ama artık burada olduğuna göre, seni konuşumuz Leydi Dunrobin'le tanıştırebilirim."

Babasının gözleri Delphine'e kaydı ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Demek hakkında bir şeyler duyduğum kontes sizsiniz," dedi nazik bir sesle. "Buraya hoş geldiniz."

Delphine reverans yaparak yere düğtü ve ayaklarının üzerinde yalpalayarak Bennett'in onu sabitlemek için aceleyle öne atılmasına neden oldu.

Delphine özür dileyen bir bakışla, "Özür dilerim," dedi. "Belki de kendimi inandırdığım kadar emin değilimdir."

Bennett onun kolundaki tutuşunu bıraktı ama yakınında kaldı. "Kendine karşı sabırlı olmayı unutmamalısın. Herkes kendi hızında iyileşir."

Babası konuştu. "Bennett bir kez olsun haklı."

"Et tu, baba?" Bennett elini göğsünün üzerine koyarak dramatik bir şekilde sordu. "Çoğu zaman haklı olduğumu bilmeni isterim."

Babası kıkırdayarak, "Seni alçakgönüllü tutmak için bir iki kez vurmam zorundayım," diye cevap verdi.

Bennett, "Sizi temin ederim ki yeterince alçakgönüllüyüm," dedi.

Melodi kıkırdadı. "Kendine gizlice bakmadan bir aynanın önünden geçemeyen adam söylüyor bunu."

"Bu kesinlikle doğru değil," diye açıkladı Bennett. "Ama öyle olsaydı, beni suçlar mıydınız? Aynalar beni sever."

Babası uzanarak annesine bir kolunu uzattı. "Bu arada, hava soğumadan gidip yemek yemeliyiz."

Bennett kolunu Delphine'e uzattı. "Size yemeğe kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim lordum," diye karşılık verdi elini adamın kolunun üzerine koyarken. Eldiven giymesine rağmen, elinin sıcaklığını hissettiğine ve bir iz bıraktığına yemin etti.

Botheration.

Delphine'in yanında kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce aklını başına toplaması gerekiyordu.

Delphine, Bennett'in nazikçe kendisi için çektiği sandalyeye yerleşti. Kendini ayarlayarak beyaz keten bir peçeteye uzandı ve onu kucağına örttü.

Bennett onun sol yanında otururken, Winston da onun sağında yer aldı. Karşısında Elodie ve Melody otururken, Lord ve Leydi Dallington uzun, dikdörtgen masanın uçlarına yerleştirilmişti.

Uşaklar çorba kâselerini servis ederken, Delphine kaşığını özenle aldı ve şimdilik sessiz bir gözlemci olarak kalmayı hedefleyerek yemeye başladı. Ancak şans ona karşı gibi görünüyordu.

Lord Dallington dikkatini ona yöneltti. "Bir keresinde babanla tanışma ayrıcalığına sahip olmuştum," dedi. "Şirketini yeni kuruyordu ve kardeşimin tavsiyesine başvurmuştu. Bu kadar başarılı bir keçi peyniri üreticisi olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bu onun tutkusuydu," diye paylaştı Delphine, ses tonundaki acıyı uzak tutmayı umarak. Babası keçilerle, kendi kızıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu. Ama yine de, onunla zaman geçirmek istiyor muydu ki?

Winston ona doğru eğildi ve, "Bir kont için ne ilginç bir meslek," dedi.

"Öyleydi ama bu kadar büyümesini istediğini sanmıyorum," diye cevap verdi Delphine. "Umutum onu daha da genişletmek."

Lord Dallington kaşlarını çatı. "Umarım size yardımcı olacak iyi bir iş adamınız vardır, zira çıkarlarınızın başka yerde olduğuna şüphe yok."

Delphine bu arkaik söz karşısında sırtının sertleştiğini hissetti. Ama bu daha önce duymadığı bir şey değildi. "Benim *çıkarım* şirketimin ve mülkümün kârlı olmasını sağlamaktır," diye iddia etti.

"Evet, ama sen..." Lord Dallington çatalını havada sallayarak başladı.

"Bir kadın mı?" Delphine onun düşüncesini tamamlarken sordu.

Lord Dallington düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Evet, bir kadın," diye cevap verdi. "Elbette evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorsun. Keçilere bakmak değil."

Delphine sandalyesinde kayarak Lord Dallington'la yüz yüze geldi. "Ne kadar keskin bir gözlem, lordum. Ama bir kadın olarak bana bakacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Kendi param ve kendi unvanım var."

Sanki bu düşünce bile eğlenceliymiş gibi kıkırdadı. "Kadınlar yalnız yaratıklardır ve arkadaşlığa ihtiyaç duyarlar."

Leydi Dallington boğazını temizledi. "Lionel..." Sözleri bir uyarı niteliği taşıyordu.

Lord Dallington elini kaldırarak, "Söylediklerim Leydi Dunrobin'i gücendirdiyse özür dilerim, ama bu yüksek sosyetenin herhangi bir üyesinin düşüneneğinden farklı bir şey değil," dedi.

Elodie konuştu. "O zaman sorun Delphine'de değil, yüksek sosyete. Evlenmesinin ona ne faydası olacak ki?"

Lord Dallington açıkça, "Daha ciddi konularda kendisine yardımcı olacak bir kocası olacak," dedi.

Ne kadar saçma bir Gey, diye düğündü Delphine. Ama dikkatli olması ve ev sahibine hakaret etmemesi gerekiyordu. "Sizi temin ederim ki ben daha ciddi bir yapıya sahibim," diye karar verdi. "Evlilik şu anda bana fayda sağlayacak bir şey değil. Tüm zamanımı mülkümün ve işimin gelişmesini sağlamak için harcadığımı düşünürsek, tek başıma olmaktan memnunum."

Bennett bardağına uzandı ve araya girdi. "Belki de misafirimizi sorguya çekmek yerine başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

Lord Dallington, "Onu sorgulamıyorum," diye kendini savundu.

Leydi Dallington başını salladı. "Öylesin canım," dedi. "Her zaman masanın etrafında dolaşabilir ve son zamanlarda öğrendiğimiz ilginç bir gerçeği paylaşabiliriz."

Melody hafif bir inilti çıkardı. "Bu oyundan nefret ediyorum. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum."

Bakışlarını Lord Dallington'a çeviren karısı, "Bizimle paylaşmak istediğiniz bilgi nedir?" diye sordu.

Lord Dallington bir süre onu düşündükten sonra şöyle dedi: "Yakın zamanda yeni çiftlik ekipmanlarına yatırım yaparsak kârımızın yüzde on kadar artabileceğini keşfettim."

"Bu hiç de ilginç değildi," dedi Leydi Dallington. "Aynı fikirde değilim," dedi Lord Dallington.

Leydi Dallington bakışlarını Winston'a doğru kaydırды ve ona beklenti dolu bir bakış attı. "Babandan daha iyisini yapmaya çalış," dedi hafifçe.

Winston kaşığını yere bıraktı ve "Sırt üstü yatmış bir koyun görürseniz onu nazikçe ayağa kaldırmalısınız" dedi.

"Bunu nasıl öğrendiniz?" Elodie sordu.

Winston, "Geçenlerde mirasımın bir kısmıyla bir koyun çiftliği satın aldım," diye açıkladı.

Lord Dallington'ın yere düşürdüğü kaşığın şangırtısı odada yankılandı. "Ne yaptın?" diye haykırdı.

"Tekrarlamak zorunda mıyım?" Winston, babasının çıkışından rahatsız olmamış, sakince yanıt verdi.

Lord Dallington, "Ama siz bir avukatsınız," diye itiraz etti.

Winston soğukkanlılığını korudu, babasının tepkisine büyük bir soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Öyleyim. Ama avukatlık istediğim kadar kazançlı bir iş değil. İş dünyasına atılmayı ve şansımı denemeyi düşündüm."

Lord Dallington kaşlarını çatı. "Koyunlar hakkında bir şey biliyor musun?" "Görünüşe göre, sırt üstü uyumalarına izin vermeyecek kadar çok şey biliyor."

Elodie şaka yaptı.

Delphine, çok istemesine rağmen Elodie'nin sözlerine gülme dürtüsüne direndi. Ama bunu yapmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Lord Dallington konuşmaya devam etmek için ağzını açtığında, Leydi Dallington söz aldı. "Devam edelim, olur mu?" Delphine'in bakışlarıyla karşılaştı. "Siz ne diyorsunuz?"

Delphine, "Sanırım ilginç bir bilgi de keçi peynirinin keskin bir tada sahip olması ve yıllandıkça hafifçe sararması olabilir," dedi. "Bu yeterli mi?"

Leydi Dallington, Bennett'e geçmeden önce başıyla onayladı. "Oğlum?"

Bennett sırtı. "Keçi peyniriyle ilgili gerçekler kadar ilginç bir şey bilmiyorum ama domuzlar mükemmel yüzücülerdir."

"Ama çok büyükler," dedi Melody.

Bennett, "Bunu açıklayamam ama Eton'daki arkadaşım boğulmaktan bir domuz tarafından kurtarıldığını iddia ediyor," diye yanıt verdi.

Delphine bir domuzun yüzdüğü düşüncesiyle gülümsedi. "Şimdi neredeyse bir domuzu göle atıp yüzüşünü görmek istiyorum. Gerçi bir domuzu kaldıracabileceğimden bile şüpheliyim."

"Ya o domuz yüzme bilmiyorsa?" Elodie sordu. "Onu kurtarmak için arkasından atlamamız gerekirdi."

"Sorun değil. Annem bana kır evimizdeki gölde nasıl yüzüleceğini öğretti," dedi Delphine.

Elodie ailesine sinirli bir bakış attı. "Yüzmeyi öğrenmeme izin verilmedi. Ailem bunun kibar bir hanımefendinin sahip olması gereken bir beceri olmadığını söyledi."

"Ya bir teknenin içindeyseniz ve tekne alabora olursa?" Delphine sordu.

Elodie dramatik bir sesle, "Sanırım dibe batacağım ve öleceğim," diye cevap verdi. "İkiz olmam iyi bir şey, böylece ailemin en azından bir kızı olacak."

Leydi Dallington başını salladı. "Ne saçmalıyorsun sen?" "Delphine bir kontes ve yüzme biliyor," dedi Elodie. "Belki ben de Bir su aygırı gibi gölün dibinde yürümeyi öğren." Yüzü aydınlandı. "İşte bu benim ilginç anekdotum."

"İşte başlıyoruz," dedi Leydi Dallington. "Elodie'nin eninde sonunda oraya varacağını biliyordum. Melody?"

Melody kaşığını yere bıraktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu oyundan nefret ediyorum. Asla söyleyecek ilginç bir şeyim olmuyor."

"Söylediğiniz her şey ilginç, Rahibe," diye şaka yaptı Bennett.

Delphine, Bennett'in sözleri karşısında gülümsemesini gizlemek için parmaklarını dudaklarına götürdü. Onu neden bu kadar eğlenceli bulmuştu?

Melody, "Son zamanlarda hayranın dilini öğreniyordum ve eğer bir beyefendinin önünde hayranı düşürürseniz, bu ikinizin arkadaş olmanız gerektiği anlamına gelir," dedi.

Winston esnedi. "Bu oldukça sıkıcıydı."

"En azından benimki pratikti," dedi Melody. "Ne zaman sırt üstü uyuyan bir koyun göreceğim ki?"

"Koyunlar sırt üstü yatmaz. Bu şekilde boğularak ölürler," diye yanıt verdi Winston.

Bennett annesine doğru döndü. "Şimdi sıra annemde. Yine de, bir başka eğlenceli gerçek de dördünün hayvanlarla ilgili olması."

"Benimki bir hayvanla değil, bir kitapla ilgili," dedi Leydi Dallington. "*Sense and Sensibility*'nin adı aslında *Elinor and Marianne* idi ama yayınlanmadan önce değiştirildi."

Delphine bardağına uzandı ve şöyle dedi: "*Sense and Sensibility*'yi okumaktan keyif aldım. İki kız kardeş arasındaki zıtlığı ve onların

hayata ve aşka farklı yaklaşımlar."

Lord Dallington, "Bir hanımefendi tarafından yazılmış olması utanç verici," dedi.

Bennett, sanki babasının sözlerinin masadaki kadınların tepkisini çekeceğini tahmin ediyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Neden baba?" diye iç geçirdi.

Buna karşılık Lord Dallington'ın dudakları hafifçe kıvrıldı ve ne yaptığını çok iyi bildiği anlaşıldı.

"Yazılmış en büyük kitaplardan bazıları kadınlar tarafından yazılmıştır," diye açıkladı Delphine. "Eliza Haywood, Mary Wortley Montagu ve Mary Astell - bunlardan sadece birkaçı."

Lord Dallington, "Evet, ama erkekler tarafından yazılan kitap sayısı kadınlardan daha fazla," diye itiraz etti.

Delphine keskin dilini serbest bırakmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu bilerek nefesini içine çekti. Lord Dallington'ın evinde misafirdi ve fikirleri ona saldırgan gelse de temelsiz değildi.

Leydi Dallington kocasına sert bir bakış attı. "Belki de misafirimizi gücendirecek şeyler söylememeliyiz."

Lord Dallington dikkatini Delphine'e çevirmeden önce, "Ben sadece bir gerçeği ifade ediyorum," dedi. "Gerçekler sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim."

Bennett inledi. "Bu pek de özür sayılmazdı, Peder. İnsanlar özür dilediklerinde pişmanlık duyma eğilimindedirler."

"Neden pişmanlık duyayım ki?" Lord Dallington, tartışmadan oldukça keyif aldığını belli eden eğlenceli bir ses tonuyla sordu. "Zaman içinde kadınlardan çok erkeklerin kitap yazdığı doğru değil mi?"

Elodie bir uşağın kâsesini toplamasına izin vermek için yana doğru eğilirken babasına seslendi. "Tamamen saçmalıyorsun. Neden kadın yazar sayısının erkeklerden daha az olduğunu herkes biliyor."

Lord Dallington, "Her ne olursa olsun, tarihi yeniden yazamam," dedi.

Leydi Dallington çatalını bardağına vurarak herkesin dikkatini çekti. "Delphine misafirimiz olduğuna göre, neden bu fırsatı onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için kullanmıyoruz?" diye önerdi.

Bennett başıyla onayladı. "Annem haklı. Kendi adıma Delphine hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim."

Delphine alçakgönüllülükle, "Sizi temin ederim ki o kadar da ilginç biri değilim," diye itiraz ederken bir uşak önüne bir tabak yemek koydu.

"Aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi Bennett. "Seni son derece büyüleyici buluyorum."

Bennett'in bakışlarını kısa bir süre için karşılayan Delphine, "Bunu söylemeniz çok nazık bir davranış," diye karşılık verdi. Yanaklarının kızarmasını engellemek için mücadele etti. Bennett'in sözleri neden onun üzerinde böyle bir etki yaratmıştı?

Winston ona doğru döndü. "Ben de sizi oldukça büyüleyici buluyorum. Muhtemelen kardeşimden bile daha fazla."

"Çocuklar, lütfen," dedi Leydi Dallington. "Sanırım Delphine'in olağanüstü bir genç kadın olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Şimdi belki de yemeğimiz soğumadan yemeliyiz."

Delphine tabağındaki koyun etini yemek için çatalını ve bıçağını eline aldı. Bir ısırık aldığında, düşüncelerini toparlayabileceği sessizlik için minnettardı.

Ama uzun sürmedi.

Elodie çatalını yere bıraktı ve "Pall-mall oynar mısın, Delphine?" diye sordu.

"Var," diye onayladı.

"Harika, kendini daha iyi hissettiğinde oynamamız gerekecek," diye karşılık verdi Elodie. "Gerçi sayımız tek, bu yüzden Bayan Bawden'dan bizimle oynamasını istemek zorunda kalacağız."

Winston çatalını tabağına bıraktı ve bir iç geçirdi. "O sinir bozucu kadından söz etmek zorunda mısın?"

Elodie ona masum bir bakış attı. "Bayan Bawden ile bir sorunuz mu var, kardeşim?"

Winston, "Ben onunla sorun yaşamıyorum, ama sizi temin ederim ki o benimle sorun yaşıyor," diye homurdandı.

"Her şeye rağmen, başka kimin bizimle oynamaya gelmesini önerirsiniz?" Elodie sordu.

"Bayan Bawden bariz bir seçim," diye ifade etti Melody. "Yıllardır bizimle birlikte oynuyor."

Winston, "Peki, Bayan Bawden'ı davet edin," dedi.

Elodie zaferle gülümsedi. "Winston ile Bayan Bawden'ın çimenlikte kapışmasını izlemekten daha zevkli bir şey olamaz."

Delphine, Winston'ın çenesini sıkıttığını ve derin derin soluk aldığını gördü, kuşkusuz kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bayan Bawden'da Winston'da böyle bir tepki uyandıran şey neydi?

Bennett onun merakını sezmiş olmalı ki ona doğru eğildi. "Bayan Bawden ve Winston, çocukken Brockhall Malikânesi'ni ziyaret ettiğimizden beri birbirleriyle anlaşmazlığa düşmüşlerdir."

"Nedenini sorabilir miyim?" Delphine sordu.

Bennett sandalyesinde doğrulurken, "Korkarım hikâye çok uzun ve karmaşık," diye cevap verdi.

Leydi Dallington sanki kimsenin bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi parlak bir şekilde gülümsedi. "Bence Bayan Bawden çok hoş bir genç kadın ve burada her zaman hoş karşılanır."

Winston peçetesine uzandı ve onu tabağına fırlattı. "İzin verirsiniz, iştahım kaçtı."

"Canım..." Leydi Dallington başladı.

Elini kaldırarak onun sözlerini susturdu. "Görmem gereken bir iş var," dedi sandalyesini geriye iterek. "İzninizle."

Winston yemek odasından ayrıldıktan sonra Leydi Dallington, Elodie'ye onaylamayan bir bakış attı. "Onu kıskırtmakta neden ısrar ediyorsun, anlamıyorum."

Elodie'nin dudakları kıpırdadı. "Bu ikisinin gizliden gizliye birbirini sevdiğine ve ikisinin de bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğuna dair bir teorim var."

Leydi Dallington ona sert bir bakış attı. "Fikirlerini kendine sakla, çocuğum."

"Pekala, o zaman bu koyun etinin biraz kuru olduğunu söylemeyeceğim," dedi Elodie tabağındaki eti iterken.

Leydi Dallington bakışlarını kocasına doğru kaydırarak, "Bir anne olarak başarısız oldum," dedi.

Bennett sırtıttı. "Yoksa Elodie bir kız evlat olarak *seni* hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Delphine bu beklenmedik söz karşısında kahkahasını bastıramadı ama dehşet içinde bir homurtu duydu. Utanç verici sesi gizlemek umuduyla elini hızla ağzına götürdü.

Ne yazık ki şans onun yanında değildi.

"Az önce homurdandın mı?" Bennett gözlerinde şakacı bir parıltıyla alay etti.

Kendini küçük düğmüğe hissedenden Delphine soğukkanlılığını korumaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerçek bir centilmen böyle bir şey hakkında yorum yapmaz."

Bennett, "Benim de bir iki kez homurdandığım olmuştur, yani iyi bir arkadaşsınız," dedi.

Delphine ona minnettar bir bakış attı. "Teşekkür e d e r i m ama bu bilerek yaptığım bir şey değil."

"Çok yazık," dedi göz kırparak.

Ve bu basit hareketle yüzünün ısındığını hissetti, bir adamın Bennett kadar şeytani derecede yakışıklı olmasını tamamen haksız buluyordu.

Chapter Five

Bennett ve Delphine Brockhall Malikânesi'nin uzun koridorlarında yürürken, Bennett Delphine'in çenesindeki gerginliği ve adımlarındaki dengesizliği fark etmekten kendini alamadı.

Samimi bir endişeyle, "Eğer bu sizin için çok yorucuysa, yarın size kütüphaneyi gösterebilirim," dedi.

"Hayır, sorun değil," diye aceleyle cevap verdi ama tavırları aksini gösteriyordu. Omuzları hafifçe çökmüş, gerçek duygularına ihanet ediyor gibiydi.

Kadının bu konuda neden bu kadar inatçı davrandığını merak ediyordu.

İleride, duvara dayalı iki sandalye gördü ve aklına bir fikir geldi. Ona doğru baktı. "Biraz ara vermemizin sakıncası var mı?"

"Sana bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim," diye cevap verdi çenesini inatçı bir şekilde eğerek.

Onu etkisiz hale getirmeyi umarak gülümsedi. "Biliyorum ama çok fazla koyun eti yedim ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Bennett, Delphine'in gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu ve planının işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Bir süre sonra iç çekti. "Sanırım biraz oturabiliriz. Ama sadece sen istediğin için, ben değil."

"Teşekkür ederim leydim," dedi sandalyeyi işaret ederken.

Kendisi de aynısını yapmadan önce onun oturmasını bekledi. Sandalyeye yaslanırken yüz hatlarında gözle görülür bir rahatlama olduğunu görebiliyordu. Şimdi o

Sadece dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmalıydı ki ihtiyacı olan dinlenmeyi bulabilsin.

"Ara sıra burnundan solumanın dışında, senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye alay etti.

Dudaklarını büzdü, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Keşke bu konuda benimle alay etmesen. Bu bilerek yaptığım bir şey değil."

Omzunu onunkine doğru itti. "Bence çok sevimli." Delphine ikna olmuş görünmüyordu. "Bence değil," diye homurdandı.

Bennett, "Uyumluluğun beklendiği bir dünyada, öne çıkmaya cesaret eden birini görmek güzel," dedi.

"Çok nazıksınız ama ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum," dedi. "Burada daha uzun süre oturabilmek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Masum numarası yaptı. "Ben böyle bir şey yapmıyorum!" dedi.

Yüzü yumuşadı ve dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Bence çok tatlı. Yardıma ihtiyacım olduğunu neden kabul edemediğimi bilmiyorum."

"Çoğu insan yapamaz," dedi.

"Babam her zaman bunun bir zayıflık işareti olduğunu söylerdi," dedi Delphine gülümseyerek. "Sık sık erkek olarak doğmuş olsaydım babam mutlu olur muydu diye merak ederim. Her zaman çok mutsuz görünürdü, özellikle de benim yanımdayken."

Kadının sesindeki kalp kırıklığını duyan Bennett koltuğunda kayarak ona baktı. "Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. Mutluluk insanın içinden gelir."

Delphine'in bakışları donuklaştı. "Neden böyle şeyleri sizinle paylaşmakta ısrar ettiğimi bilmiyorum. Bu geçmişte kaldı ve öyle de kalacak."

Bennett bir şeyi merak ettiğini fark etti. "Babanızın bir erkek çocuk sahibi olma arzusundan söz ediyorsunuz, peki ya anneniz?"

Delphine, "Annemin tek görevi babama bir oğul vermektir ve bunu başaramadı," dedi. "Ben yaklaşık beş yaşındayken, babam metresini taşradaki malikaneye yerleştirdi. Bizimle birlikte. Annem benim iyiliğim için bu işi yürütmeye çalıştı. Ama hep birlikte aynı çatı altında geçirdiğimiz zor yılların ardından, beni onlarla yalnız bırakarak ayrı yaşamamın en iyisi olduğuna karar verdi."

Bennett yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi, sözlerinin tamamen yetersiz olduğunu biliyordu.

Delphine ellerini kucağında oynatmaya başladı. "Babam öldükten sonra annemin yanına gönderildim. Bana karşı nazikti ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Erkek olarak doğmuş olsaydım tüm hayatı daha iyi olurdu."

Bennett, "Bunu bilemezsiniz," diye araya girdi.

Delphine, "Belki de değil, ama doğduğum anda büyük bir hayal kırıklığıydım ve şimdi kendimi kanıtlamak için savaşmak zorundayım," dedi.

"Kanıtlayacak bir şeyiniz yok."

Delphine sanki ikinci bir kafa çıkmıŖ gibi hayretle ona baktı. "Gerçekten böyle düşünüyorsan ne kadar safsın," dedi. "Yetkin olduğumu kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışmak zorundayım. Bazen tüm bunlar yüzünden tamamen tükeniyorum. Ama her gün, insanların başarısız olmamı beklediğini bilerek uyanmak ve her şeyi yeniden yapmak zorundayım."

"Sen de o insanlardan biri misin?" Bennett sordu.

Devam etmeden önce tereddüt etti. "Öyleyim," diye yanıtladı. "Babam kadar, hatta ondan daha fazla yetenekli olduğumu kendime kanıtlama ihtiyacı hissediyorum. Ve bunu tek başıma yapmalıyım."

Bennett, "Sanki biraz eğlenmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyor," demeden önce onun sözlerini düşünmüş gibiydi.

Hüzünlü bir iç çekişle, "Belki bir gün. Ama şimdilik yapacak çok işim var."

"Peki ya şimdi?" Bennett sordu. "Kim bizi gözetliyor' oynayabiliriz."

Delphine merakla ona baktı. "Bu oyuna aşına değilim."

Bennett, kız kardeşinin kafasının salondan dışarı baktığını görebildiği koridoru işaret etti.

Delphine onun bakışlarını takip etti ve "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Bennett, "Elodie sinsi olduğunu düşünüyor ama ayakları üzerinde pek de hafif değil," diye yanıtladı. "Sosyeteye ilk adımını atması konusunda endişeliyim. Çok genç ve evlenmeye de pek niyeti yok gibi görünüyor."

Delphine, "Bu zorluğun üstesinden gelecektir," dedi.

Bennett tam olarak ikna olmamıştı. Elodie bir hoyrattı ama iyi bir kalbi vardı ve Bennett bundan faydalanılabileceğinden korkuyordu.

Delphine onun endişesini hissetmiş olmalı ki, "Bazen hiç beklemediğimiz insanlar bizi hiç düşünmediğimiz şekillerde şaşırtırlar," dedi.

Bennett, "Eğer biri beni şaşırtacaksa, bu Elodie olur," diye şaka yaptı.

Delphine'in gözlerinde hüznü bir bakış belirdi. "Keşke benim de senin gibi bir kardeşim olsaydı," dedi. "Senin ve ailenin birbirinizle olan ilişkisinden birbirinizi gerçekten sevdiğinizi anlayabiliyorum."

Bennett çocuksu bir sırıtışla, "Ne kadar inkâr etmeye çalışsak da biliyoruz," dedi. "Ama bu aileyi bir arada tutan bağ benim. Ben, sadece ben."

Delphine ona eğlenen bir bakış attı. "Ne büyük bir yükün altındasınız lordum," diye alay etti.

Bennett elini kalbinin üzerine götürdü. "Teşekkür ederim. Görüldüğümü hissetmek güzel."

Delphine esnedi ve eli ağzını kapatmak için havalandı. "Özür dilerim," diye atıldı. "Kendimi inandırdığımdan daha yorgun olmalıyım."

"Neden sürekli özür dileme ihtiyacı hissediyorsun?" diye sordu Bennett. "Uzun bir gün geçirdiniz ve bunun için sizi suçlamıyorum."

Delphine, "Ama zamanımın çoğunu yatakta geçirdim," diye itiraz etti.

"Vücudunuz hâlâ iyileşme sürecinde ve dinlenmeye ihtiyacı var." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel. Sizi yatak odanıza kadar geçirmeme izin verin."

"Kütüphane turu ne olacak?" diye sorarken Delphine'in yüz ifadesi iç çatışmasını ele veriyordu.

Bennett sırıttı. "İçiniz rahat olsun, yarın da orada olacak. Bundan emin olabilirsiniz," dedi kendinden emin bir şekilde.

Sözleri istediği tepkiyi verdi ve Delphine eldivenli elini onunkine koyarak ayağa kalkmak için yardımını kabul etti. "Teşekkür ederim," dedi minnetle.

Bennett onun elini tutarak kolunun kıvrımına doğru götürdü. "Bunu kendi başına yapabileceğin konusunda ısrar edeceğini biliyorum ama sana eşlik etmeme izin verirsen kendimi çok daha iyi hissederim."

Onunla tartışmak yerine kabul etti. "Pekâlâ, ama sadece sizinle dövüşemeyecek kadar yorgun olduğum için."

Bennett, "Bunu bir galibiyet olarak kabul edeceğim," dedi.

Büyük merdivene doğru ilerlerken Delphine, "Elodie için endişelendiğini söylemiştin, peki ya Melody?" diye sordu.

"Her iki kız kardeşim için de endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Ton, sosyeteye yeni katılanlar ya da ait olmadığını düşündükleri herkes için acımasız ve davetkâr olmayabilir."

Delphine başını salladı. "Annem de bana böyle söylemişti ama Charlotte beni Sezon'a katılmaya ikna etti."

"Charlotte gerçekten de senin tek arkadaşın mı?" diye alay etti.

Kadın güldü, tam da onun istediği gibi. "Başkaları da var ama Charlotte'u uzun zamandır tanıyorum. Kendisi bir Vikont'un torunu ve bu sezon parlak bir eş bulmayı umuyor."

Bennett, "Çoğu kadın öyledir," dedi.

Koridorda ilerlerken Delphine'in adımlarında hafif bir sallanma vardı ve kolunu sıkıca kavramıştı. Bakışları ileriye sabitlenmişti, gözlerinde kararlılık parlıyordu ve dikkatini dağıtacak hiçbir şeyden etkilenmiyordu.

Bennett, ona yardım etmeye istekliken neden bunu kendi başına yapmakta bu kadar kararlı olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Delphine ona bir bakış atarak sordu: "Peki ya senin hikayen? Neden etrafta koşuşturan çocuk ordularıyla evlenmiyorsun?" Ses tonu hafif ve alaycıydı.

Kıkırdadı. "Sanırım doğru olanı bulamadım."

"Aşk evliliği mi istiyorsun?" diye sordu, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "İstiyorum," dedi adam.

Delphine bakışlarında bir parça şüphecilikle ona baktı. "Aşk maçlarının nadir ve zor olduğunu söyleyebilirim. Ama yine de bu arzunuzu takdir ediyorum," dedi. "Ancak ben aşkın evlilikte yeri olduğunu düşünmeyecek kadar pragmatik biriyim."

Bennett, "Bu, evliliğe bakmanın üzücü bir yolu," diye karşı çıktı.

Delphine kararlı bir şekilde, "Dürüst olmak gerekirse, evlilik sözleşmesinin şartları görüşülürken kalplerin işin içine karışmaması en iyisi," diye karşılık verdi.

Bennett, Delphine'in bakış açısının kendi deneyimlerinden kaynaklandığını bildiği için üzüntü duydu. Farklı bir şeye tanık olduğu için kendini şanslı sayıyordu. "Kusurlarına rağmen babam annemi çok seviyor ve ben de onların paylaştıklarına sahip olmayı arzuluyorum."

Delphine'in yüzüne hüznü bir ifade geldi. "Sevgi dolu bir evde büyümek harika bir Gey olmalı," diye mırıldandı.

"Öyleydi." Bennett ayrıcalıklı yetiştirilme tarzının ve kendisini çevreleyen aile sevgisinin sıcaklığının farkındaydı. Herkesin, özellikle de yüksek sosyete mensuplarının bu kadar şanslı olmadığını biliyordu. "Bir varis için evlenmem gerektiğini biliyorum ama bunu yakın zamanda yapmayacağım. Bir koca bulmadan önce yapmam gereken çok fazla şey var."

Bana tanınan ayrıcalıklardan bazılarını kaybetmek istemiyorum," dedi Delphine. "Kocamın sahip olmasını beklediğim özelliklerin bir listesini bile hazırladım."

"O listede ne olduğunu sorabilir miyim?"

Delphine dudaklarını birbirine bastırdı. "Onurlu, çalışkan, dürüst - sadece birkaç isim vermek gerekirse," diye yanıtladı. "Aptal olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama benim için evlilik bir iş anlaşmasıdır. Ve ben evlenmeyi düşünmek için bile çok gencim."

"Reşit olmadınız mı?"

"Var ama kendime bir kocaya ihtiyacım olmadığını, aksine bir koca *istediğimi* kanıtlamam gerekiyor. İkisi arasında fark var ve şu anda kendimi kimseye bağlamak istemiyorum," dedi Delphine, ses tonu kararlıydı. "Başarmam gereken çok şey var."

Bennett ona şefkatle baktı. "Yalnız değil misin?"

"Yalnızlığı iyi bilirim," diye iç geçirdi. "Açıkçası, bir varise ihtiyacım olmasaydı bir koca edinmeyi bile istemezdim. Yaptığı onca şeyden sonra kuzenimin miras almasına izin vermeyi reddediyorum."

O cevap veremedi Delphine aniden durdu ve bir elini başına götürdü. Nefes alış verişini zorlaştı ve teni gözle görülür biçimde soldu.

"Neyin var?" diye sordu, sesinde belirgin bir endişe vardı. "Sadece biraz sersemlemiş hissediyorum," diye cevap verdi zayıf bir sesle.

İzin istemeden onu kollarının arasına aldı ve "Sana sahibim" diye güvence verdi.

Delphine adamın kollarında bir süre kaskatı durduktan sonra yavaş yavaş gevşedi. Kolunu onun boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı o kadar yumuşak bir sesle ki adam neredeyse duymuyordu.

Adam koridorda kararlı adımlarla yürürken Elodie koridora çıktı ve "Delphine iyi mi?" diye sordu.

"Olacak," diye yanıtladı Bennett. "Sadece dinlenmesi gerekiyor."

Elodie emin görünmüyordu. "Doktoru getirmesi için birini gönderebiliriz."

"Bu saatte mi?" diye sordu. "Hayır, yarın Doktor Anderson gelene kadar iyi olacak."

"Annemi bulmaya gidiyorum. O ne yapacağını bilir," dedi Elodie ve koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Delphine başını kaldırıp ona baktı, yüzü hâlâ onun hoşuna gitmeyecek kadar solgundu. "Yük olmak istemiyorum," dedi.

"Çok geç," dedi gülümseyerek. "Artık herkes senin için yaygara koparacak. Çoktan harekete geçmiş olan bir şeyi durdurmak için artık çok geç."

"Özür dilerim."

Bennett merdivenleri çıkmaya başlarken onu daha sıkı tutuyordu. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Asıl benim senden özür dilemem gerekiyor. Yemekten sonra kütüphaneyi gezmek yerine dinlenmen için ısrar etmeliydim."

Delphine, "Ama ben kütüphaneyi görmek istiyordum," dedi.

"Özel bir şey değil," diye cevap verdi Bennett. "Kitaplarla dolu bir oda ve arka duvar boyunca uzanan iki uzun pencere."

Delphine ona kısa bir gülümseme verdi. "Senden berbat bir tur rehberi olurdu," diye mırıldandı.

"Gerçekten de öyle. Faydalarının çok daha iyi olduğunu düşünürsek sanırım kont olmaya devam edeceğim," diye şaka yaptı.

Delphine'in kaldığı misafir yatak odasına yaklaşırken annesi de ona yetişti ve adımlarına ayak uydurdu.

Kapıyı açmaya giderken, "İzin verin," dedi.

Bennett odaya girdi ve Delphine'i nazikçe yatağa yatırdı. Bir adım geri çekilmeden önce, "Dinlen canım," diye teşvik etti.

Annesi Delphine'e yaklaştı ve sesindeki endişeyle, "Bundan sonrasını ben hallederim, Bennett. Gidebilirsin."

Delphine'e bir bakış attığında, onun iyi olacağını biliyordu. Annesi bunu görecekti. Peki neden onun için bu kadar endişeleniyordu?

Hızlı bir cevabı yoktu ama endişelendiğini biliyordu... Hem de çaresizce.

Sabah güneşi Delphine'in yatak odasının penceresinden içeri süzülürken, yatağına uzanmış kahvaltısını bitiriyordu. Huzursuz bir gece uykusu çektiğini iddia etmek isterdi ama bu yalan olurdu. Tek hayal ettiği Bennett'in kollarında olmaktı.

Buradan hemen gitmesi gerektiğini biliyordu. Burada kalmak sadece hakkı olmayan bir adama karşı hisler geliştirmesine yol açacaktı. Bir adam arıyordu.

Ama böyle bir kırılganlığı gösterebileceğinden şüpheliydi. Kalbini bir erkeğe emanet etmek pervasızca görünüyordu.

Öyleyse neden Brockhall Malikanesi'nden ayrılma düşüncesi bile onu derin bir üzüntü duygusuyla baş başa bırakmıştı?

Bir gece önce başı döndüğünde Bennett'in onu kollarına almış olmasından dolayı utanç duyması gerekirdi. Ama bunun yerine, onun kollarında bir yuva, asla ayrılmak istemeyeceği bir yer bulmuş gibi hissetti. Ki bu çok saçmaydı. Adamı neredeyse hiç tanımıyordu. Elbette bunun nedeni kafasını çarpması ve tüm mantığını kaybetmesi olmalıydı.

Kapı itilerek açıldığında Doktor Anderson'la karşılaşmadan önce bir kapı sesi odada yankılandı. Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Günaydın leydim," diye selamladı. "Anladığım kadarıyla bazı anılarınız geri gelmiş."

Delphine, "Ormanlık alana nasıl geldiğimi saymazsak, çoğu öyle," diye cevap verdi.

Doktor Anderson yatağa yaklaştı ve onun yanında durdu. "Bu tamamen beklenmedik bir şey değil ve bu anıları geri getirmeye çalışmamalısınız. Ama sizi uyarmalıyım ki asla geri gelmeyebilirler."

"Neden o ormanlık alanda olduğumu bilmem gerekiyor," dedi Delphine. "Kırsaldaki malikânemden oraya yürüyerek gitmiş olamam. Biriyle birlikte bir arabada seyahat ediyor olmalıydım."

Doktor bir sandalyeye uzandı ve yatağın yanına yerleştirdi. "Travmatik bir şey olduğundan şüphem yok ama artık güvendesiniz. Bunu bilmeniz çok önemli."

Delphine kendini güvende hissediyordu, daha önce hiç olmadığı kadar güvende. Ama bu, anılarını geri kazanma umudundan vazgeçmek istediği anlamına gelmiyordu.

Doktor, "Gençsiniz ve sağlığınıza yerinde, ancak beyin karmaşık şekillerde çalışır," dedi. "Sadece dinlenmeye ve gücünüzü toplamaya çalışın."

Canlandı. "Eve gidebilir miyim?"

Doktor Anderson başını salladı. "Korkarım ki hayır. İyileşmeniz için en az üç gün daha Brockhall Malikânesi'nde kalmanızı istiyorum."

"Üç gün mü?" diye sordu. Bir yanı eve dönmek istiyordu ama bir yanı da kalmak istiyordu. Ve onu korkutan da bu yanıydı. Evine, kiracılarına ve işine dönmesi gerekiyordu.

"Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum ama seyahat etmenizin güvenli olduğunu düşünmüyorum," diye açıkladı doktor. "Bu konuyu Leydi Dallington'la konuştum ve

o da aynı fikirde."

"Yani misafirperverliklerini daha da mı zorlayacağım?" Delphine sordu.

Doktor ona nazik bir bakış attı. "Bunun bir dayatma olduğunu düşündüklerini sanmıyorum," dedi. "Leydi Dallington daha uzun süre kalacağınız için oldukça heyecanlı görünüyordu."

Delphine başını duvara yasladı ve yatağının üzerindeki gölgeliğe baktı. Doktora karşı gelmek istemiyordu ama evde yapılması gereken çok iş olduğunu bile bile üç gün daha burada, yatağında uzanarak kalabilir miydi?

Bir hizmetçi yatağa yaklaştı ve kahvaltı tepsisini kaldırdı. "Başka bir şey var mı leydim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Şu anda değil," diye yanıtladı Delphine.

Hizmetçi odadan çıkarken, doktor koltuğunda öne doğru eğildi ve onu inceledi. "Renginiz çok daha iyi görünüyor, ama beni endişelendiren göremediklerim. Sizinki gibi bir kazadan sonra bir insanın tüm davranışlarının değiştiğini gördüm."

"Sizi temin ederim ki ben iyiyim," diye iddia etti.

Doktor, "Öyle diyorsunuz ama kafanıza alacağınız bir darbe daha vahim olabilir," diye onu bilgilendirdi.

Delphine bu düşünce karşısında ürperdi. "Dikkatli olacağım."

Doktor daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama bunun yerine koltuğuna geri oturdu ve ona endişeli bir bakış attı. "Size ders vermeye devam etmeyeceğim ama vücudunuzu dinlemenin önemini ne kadar vurgulasam azdır."

"Vücudum bana bu yatakta bir an daha kalırsam delirebileceğimi söylüyor," dedi Delphine, sözlerini gülümseyerek yumuşatarak.

Kıkırdadı. "Git bahçeleri keşfet, ama kendini fazla yorma," diye öğüt verdi ona.

O bu sözleri söylerken Leydi Dallington yüzünde parlak bir gülümsemeyle odaya girdi. "Harika değil mi canım?" diye sordu. "Bizimle daha uzun süre kalacaksın."

Delphine kadının sesindeki içtenliği duyabiliyordu ve bunu takdir etti. Bu ona kendini daha az yük gibi hissettiriyordu. "Yük olmak istemem..."

Leydi Dallington elini umursamaz bir tavırla önünde salladı. "Saçmalık," diye açıkladı. "Sizi burada ağırlamak bizim için bir zevk. Evimizde misafir ağırlamaya bayılırız."

"Çok nazıksınız ve umarım bir gün bu iyiliğinize karşılık veririm," dedi Delphine.

Yatağa yaklaşan Leydi Dallington, "Sizi evimizde ağırlamak bir ayrıcalıktı. Karşılığını veremeyeceğimiz bir iyilik yok."

Delphine Leydi Dallington'ı daha da takdir ediyordu. Bu zor durumu onun için üstleniyor ve sanki onlara bir iyilik yapıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Doktor Anderson oturduğu yerden kalktı. "Şimdilik Leydi Dunrobin'in bahçelerinizden başka bir yere gitmesini istemiyorum. Korkarım çok fazla efor sarf etmek onun hassas durumuna zarar verir."

Leydi Dallington başını sallayarak, "Anlaşıldı Doktor," dedi.

"Herhangi bir nedenle bana ihtiyacınız olursa, lütfen hemen haber gönderin," diyerek başıyla selam verdi.

Doktor Anderson gitmek için döndü ama Delphine konuşarak onu durdurdu. "Teşekkür ederim, Doktor."

Yatağa doğru geri döndü. "Gerçekten ne kadar şanslı olduğunu bilmelisin. Eğer Lord Dunsby sizi bulmasaydı, yaralarınıza yenik düşecektiniz. Sana hayatta ikinci bir şans verildi. Umarım bunu boşa harcamazsın."

Delphine doktorun ayrılmak üzere dönerken söylediği sözleri düşündü ve bu sözlerin uzun süre aklından çıkmayacağını biliyordu. Ölüme çok yaklaşmıştı ama hayatta kalmayı başarmıştı. Şimdi bu fırsatı heba etmek istemiyordu.

Doktor yatak odasından ayrıldıktan sonra Leydi Dallington ellerini birbirine kenetledi. "Bugün ne yapmak istersiniz?" diye sordu.

Delphine, "Bu yataktan çıkmak istiyorum," diye cevap verdi.

"Güzel," dedi Leydi Dallington. "Bennett bu sabah size kütüphaneyi göstermek için oldukça hevesli."

Delphine merakla ona baktı. "Bennett böyle bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ama bir anne bu tür şeyleri bilir," diye cevap verdi Leydi Dallington. "Giyinmenize yardımcı olması için bir hizmetçi göndereceğim. Hatta Elodie ve Melody'nin gardıroplarından birkaç elbise aldım. Bu elbiselerin size çok yakışacağına inanıyorum."

"Çok cömertsiniz," dedi Delphine. "Elbiselerini ödünç almamın sakıncası olmadığına emin misiniz?"

"Hiç de değil. Melody sosyete elbiseleri gelene kadar geri sayım yapıyor."

Delphine sabahlığının iplerini parmaklarken, "Keşke Melody'nin Sezon hakkındaki heyecanını ben de paylaşabilseydim. Ama ben bundan korkuyorum."

Leydi Dallington sandalyeye otururken, "Fikrinizi değiştireceksiniz," diye teşvik etti. "Lionel'im unvanını miras almadan önce kızlarımın geleceği için endişeleniyordum. Bulduğumuz konum kızlarım için unvanlı bir beyefendi ummama izin vermiyordu. Ama şimdi..." Durakladı. "Artık isterlerse bir prensle evlenebilirler."

"Kulağa korkunç geliyor."

Leydi Dallington güldü. "Ben de onların bir prensle evlenmesini arzu etmiyorum ama bir markizin kızı olarak bu onlar için olasılık dışı değil. Ya da sizin için, bu konuda."

Delphine yüzünü buruşturdu. "Ben mi, bir prensle evlenmek mi? Hiç sanmıyorum. Kendimi ayağımdan vurmaya tercih ederim," dedi. "Mümkün olduğunca sosyal etkinliklerden kaçınma eğilimindeyim. Kırsaldaki malikânemde çok daha mutluyum ve kârlı olmasını sağlıyorum."

"Ama yalnızlık çekmiyor musun?"

Delphine iç çekti. "Kendimi bildim bileli yalnızım," diye itiraf etti. "Ama sevgili arkadaşım Charlotte bunu katlanılabilir kılıyor."

"Bu kızla bir arkadaşın olmasına sevindim, ama evlilik ne olacak? Çocuk mu? Elbette, onları istiyorsunuz?" Leydi Dallington dürttü.

Delphine, "Eninde sonunda bir koca bulmam gerekecek ama bu bir hevesle yapacağım bir şey değil," dedi. "Bana tanınan bazı özgürlükleri kaybedeceğimi bilerek bunu ciddi bir şekilde düşüneceğim."

Leydi Dallington ona anlayışlı bir bakış attı. "Peki ya aşk?" "Ne olmuş ona?" diye sordu. "Aşk bir sözleşme değildir. Biri sözleşmeyi bozabilir. Haklı bir neden olmaksızın aşk yeminleri ediyor ve diğerini eylemleriyle yıkıma uğrattıyor. Ve bir kadın olarak bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Leydi Dallington öne doğru eğildi ve onun elini okşadı. "Hayat özenle kurgulanmış planlarımızı bir şekilde bozuyor."

"Benim değil," diye ısrar etti Delphine. "Hayattan ne istediğimi biliyorum ve bunu başarmak için ne yapmam gerektiğini de çok iyi biliyorum."

Leydi Dallington'ın dudaklarına bir gülümseme geldi. "Demek istediğim Bennett sizi ormanlık alanda buldu. Eğer böyle bir şey yapmamış olsaydı, biz sezon için Londra'ya gelene kadar yollarımız kesişmeyebilirdi."

Kapı hafifçe vurulduktan sonra bir hizmetçi kolunda jonquil bir elbiseyle odaya girdi. "Leydi Dunrobin'in bugün için giyinmesine yardım etmem söylendi," dedi.

Leydi Dallington sandalyesinden kalktı. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Sizi yalnız bırakayım ama gidip Bennett'e yakında kütüphaneyi gezmek için müsait olacağınızı haber vereyim."

"Rahatsızlık vermek istemem," dedi Delphine.

Kapının yanında durunca Leydi Dallington gülümsedi. "Hiç zahmet etmiyorsun, canım. Kapımızın eşiğine kadar umut getirdiğinizi söyleyebilirim."

Leydi Dallington'ın neyi kastettiğinden emin olamayan Delphine ona sormaya gitti ama Leydi Dallington konuğamadan odadan çıktı.

Hizmetçi yatağa yaklaştı. "Sizi giydirelim mi leydim?"

Delphine ayaklarını yatağın kenarına uzatarak, "Sakıncası yoksa," diye cevap verdi. "Leydi Dallington'ın 'kapılarına umut götürmek' derken neyi kastettiğini biliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Delphine giyinirken kendi düğüncelerine daldı. Leydi Dallington'ın ona söylemesi ne tuhaf bir şeydi. Brockhall Malikânesi'nde kimsenin umudu yokmuş gibi görünmüyordu. Herkes hayattaki payından oldukça memnun görünüyordu. Elodie hariç herkes. O da pek mutlu görünmüyordu ama bu sadece bir eş bulması için ona yüklenen beklentilerden kaynaklanıyor olabilirdi.

Kısa bir süre sonra kendini giyinmiş ve saçlarını gevşek bir topuz yapmış olarak buldu. Yatak odasından çıktı ve Bennett'in omzunu karşı duvara yasladığını gördü.

Onu görünce doğruldu. "Delphine," diye hafifçe eğilerek selamladı. "Size kütüphaneye kadar eşlik etmeye geldim."

"Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Uzun sürmez," diye yanıtladı Bennett. "Ama böyle güzel bir bayana kütüphaneye kadar eşlik edebilmek için zamanın sonuna kadar bekleyebilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Lütfen bu cümlemin daha önce işe yaramadığını söyleyin."

"Bilmiyorum. Daha önce hiç genç bir kadın üzerinde denemedim," dedi Bennett ukala bir sırıtışla.

"Ben olsam bu ifadeyi emekliye ayırırdım," diye teşvik etti.

Bennett kolunu uzatırken, "Not aldım leydim," dedi. "Bilesiniz diye söylüyorum, çoğu kadın böyle övgüler karşısında gururlanır."

Delphine elini onun koluna koyarak, "Ama ben çoğu kadın gibi değilim. Bir erkeğin sevgisinde samimi olmasını tercih ederim."

"Samimi olmadığımı kim söyledi?" Bennett göz kırparak sordu. O da güldü. "Sen hiç ciddi oldun mu?"

Bennett'in yüzü ciddileşti. "Olabilirim," dedi derin bir sesle. "Artık ciddiym Bennett. Sadece ne kadar ciddi olabileceğimi kanıtlayan bir tonda yanıt vereceğim."

"Sen bir aptalsın," diye şaka yaptı.

Öfkelenmiş gibi yaparak elini göğsüne götürdü. "Ben aptal değilim ve beni böyle suçlamanızı büyük bir hakaret olarak görüyorum. Ben bir kontum ve saygı görmek istiyorum."

"Özür dilerim lordum," diye karşılık verdi. "Size aptal demekle saygısızlık etmek istemedim."

Bennett, "İyi, çünkü benim gibi ciddi erkekler kendileriyle dalga geçilmesinden hoşlanmaz," dedi. "Ne kadar zeki ve önemli olduğumuza dair teşvik edici konuşmaları tercih ederiz."

Delphine bu saçma konuşmaya gülümsemekten kendini alamadı. Bennett neden başka hiç kimsenin yapamadığı gibi onu gülümsetebiliyordu? Onunla konuşurken keyifli bir ruh hali içinde olmamak neredeyse imkânsızdı.

Ve o anda, hiç beklemediği bir şeyi fark etti: bu adama karşı küçücük de olsa bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Chapter Six

Bennett Delphine'i kütüphaneye götürdüğünde Delphine odanın ihtişamını görünce hafif bir nefes aldı. Kitap rafları duvarları kaplıyordu ve iki büyük pencereden içeri süzülen güneş ışığı odaya hafif bir parıltı yayıyordu.

Delphine odanın ortasında durdu, ellerini iki yana açmıştı. "Burada çok fazla kitap var," dedi. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir kütüphane gördüğümü sanmıyorum."

"Etkilemenin kolay olduğunu söyleyebilirim," diye alay etti Bennett, onun tepkisinden gizliden gizliye memnun olmuştu. Bu odayı her zaman sevmiş ve bulduğu her fırsatı burada geçirmişti.

Kitap raflarından birine doğru yürüyen Delphine, elini kitapların sırtlarında gezdirdi ve "Hangi kitabı seçeyim?" diye sordu.

"Hoşunuza giden herhangi biri, sanırım."

Delphine'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Burada kadınlar tarafından yazılmış kitaplar var mı?"

Bennett başını salladı. "Babamın kadın yazarlar konusundaki itirazlarına rağmen, koleksiyonunda pek çok kadın yazar var."

"Peki ya 'A Lady' tarafından yazılanlar?"

"O iki kitabın burada olduğundan şüpheliyim," diye yanıtladı Bennett. "Büyük olasılıkla kız kardeşlerimin yatak odasındalar."

Delphine dikkatini tekrar kitaplara yöneltti. "Bu kütüphane benimkini utandırıyor," dedi.

"Bu bir yarışma değil," diye şaka yaptı.

Delphine bir kitabı çıkarıp incelerken, "Belki de değil, ama burada çok fazla ilk baskı var," dedi.

Bennett ona yaklaştı ama uygun mesafeyi korumaya dikkat etti. "Büyükannem hevesli bir okuyucuydu. Günde bir kitap okumanın uzun ömürlü olmasını sağladığını düşünürdü."

Delphine ona inanamayarak baktı. "Günde bir kitap mı? Şaka yapıyorsunuz herhalde." "Okumaktan başka pek bir şey yapmazdı," diye itiraf etti Bennett. "Hayatımda hiç bu kadar kadın çok fazla kitap yutuyor."

Delphine'in gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. "Keşke benim de büyükannen kadar çok okuyacak vaktim olsaydı. Sanki iş adamlarımla, kâhyalarım, toprak temsilcilerimle ve kiracılarımla sürekli toplantı halindeymişim gibi hissediyorum."

Bennett, "Eminim bu toplantılardan bazılarını başkalarına devredebilirsiniz," diye teşvik etti.

Delphine başını salladı. "Başarılarımdan ya da başarısızlıklarımdan nihai olarak ben sorumlu olduğum için işimin en küçük ayrıntılarını bilmek konusunda fanatik biriyimdir."

Bennett, Delphine'in felsefesini onaylarcasına başını sallarken buldu kendini; bir kişinin işine fazla kayıtsız kalmasının sonuçlarını anlıyordu.

Omzunu kitaplığa yaslayarak, "Son zamanlarda iş adamımızın bizden çaldığını fark ettik. Köyün bakımı için gereken parayı alıp kumarda ve diğer kötü iş anlaşmalarında çarçur ediyordu." Durakladı. "Eğer kuzenim onun hilekârlığını fark etmeseydi, bizi mahvedebilirdi."

Delphine, "Korkularımdan biri de bu, yanlış kişiye güvenmek," diye paylaştı.

Hiç tereddüt etmeden, "Bana güvenebilirsiniz," dedi.

Delphine gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine yayıldı. "Biliyorum," dedi. "Belki de bunun senin hayatımı kurtarmanla bir ilgisi vardır."

Bennett göğsünü hafifçe kabartmaktan kendini alamadı. "Sık sık zor durumdaki bir genç kıızı kurtarmam gerekmiyor ama kurtardığımda da bunu iyi yapıyorum."

Delphine, "Doktor bana ölüme ne kadar yaklaştığımı söyledi, bu yüzden hayatımı size borçlu olduğuma inanıyorum," dedi.

"Daha önce de söylediğim gibi, bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye ısrar etti Bennett. "Sana yardım etmek için orada olduğum için çok minnettarım."

Delphine, "Sanırım söylemeye gerek yok ama ben de öyleyim," diye karşılık verdi.

Bennett elini kaldırdı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Hayatını kurtararak üç dilek hakkı kazanıyor muyum?"

Delphine'in kahkahası odayı doldurdu, kalbini ısıtan neşeli bir sestti. "Bu sadece bir cini kurtarırsan olur," dedi.

Bennett elini bırakarak, "Benim hatam," diye karşılık verdi. "Ama benim için yapmanı istediğim bir şey var."

"Ne oldu?"

Bennett açık kapıya baktı. "Sanırım Elodie'ye bir şaka yapmak istiyorum, eğer bir itirazınız yoksa."

Delphine onunla yüzleşmek için döndü. "Aklında ne var?"

Bennett alçak bir sesle, "İskoçya'da bazı gelenekleriniz var, değil mi?" diye cevap verdi.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Delphine. "Babam mirasımızı bilerek b ü y ü m e m konusunda ısrarcıydı."

"Ya bu geleneklere uyarsak?" Bennett sordu. Delphine'in

kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Anlamı?"

Bennett öne doğru eğildi ve cevap verdi, "Her sabah bizi müzikle eğlendirmesi için bir gaydacı getirsem nasıl olur? Belki de Elodie'nin penceresinin hemen dışında, mesela şafak vakti?"

Delphine emin görünmüyordu. "Bize kızmaz mı?"

Bennett, "Hafızanı geri kazanmana yardımcı olmak için olduğunu söyleseydik olmazdı," diye cevap verdi. "Ayrıca, Elodie bizi takip etmekten hiç vazgeçmedi. Biz konuşurken bile dışarıda koridordaydı."

Delphine bakışlarını kapıya doğru kaydırarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Az önce içeri baktığınızı gördüm," diye yanıtladı Bennett. "Sanırım ona bir ders vermenin zamanı geldi."

Delphine, "Bana karşı çok nazik olduğu için Elodie'yi üzmemek istemem," dedi.

"Bana güvenin. Kız kardeşim pek çok şey olabilir ama mükemmel bir mizah anlayışı vardır. Benim gibi. Bana sürekli ne kadar eğlenceli olduğum söylenir."

Delphine sırtıttı. "Kim bu insanlar?" diye sordu. "Merak ediyorum çünkü sanki hayal ürünü gibiler."

Bennett kıkırdadı. "Benim hayali arkadaşlarım yok. En azından artık yok."

"Ama sende vardı?"

"Tam olarak değil, ama bir tane istedim," diye yanıtladı Bennett. "Bakıcım bir keresinde bana atalarımızın evimizin koridorlarında nasıl dolaştığına dair bir hikâye anlatmıştı ve ben de onları görmek istediğim konusunda kararlıyım. Tüm aile portrelerinin asılı olduğu koridorda bir kale kurdum ve onlardan birinin ortaya çıkmasını bekledim. Ama hiç gelmediler. Geceler geçti ve ben bir tane bile hayalet görmedim."

"Anladığım kadarıyla vazgeçmişsin."

"Sadece ailem kaleyi koridorda tutmama izin vermediği ve bakıcımı sert bir şekilde azarladığı için," dedi Bennett. "Yine de hayal kırıklığına uğradım. Hiç hayalet görmedim ama var olduklarına inanıyorum."

Delphine ürperdi. "Hayalet görmek gibi bir arzum yok."

"Aile üyelerinden biri olsa bile mi?" Bennett sordu. "Peki ya annen?"

Sessizleşti. "Annemi tekrar görmek güzel olurdu."

Bennett'in dudakları kıpırdadı. "Bir kale inşa etsek ve annenin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için beklesek nasıl olur?" diye önerdi.

"Neden senin malikanende ortaya çıksın ki?"

"Neden olmasın?" Bennett sordu. "Benimle tanışmak isteyebilir."

Delphine ona eğlenen bir bakış attı. "Eğer hayaletler gerçekse -ki öyle olduklarını söylemiyorum- annem zamanın başlangıcından beri herhangi biriyle tanışabilecekken neden seninle tanışmak istesin ki?"

Bennett sırtıttı. "Çünkü hayatım, senin hayatını kurtardım. Bu da beni hayatındaki en önemli kişi yapıyor."

Delphine, "Çok ukalasınız lordum," dedi.

"Öyle miyim?" diye sordu Bennett. "Sanırım bir kont için, özellikle de benim kadar yakışıklı biri için doğru miktarda ukalayım."

Delphine gözlerini devirdi. "Şimdi ukalalık eşiğini geçtin. Ben olsam bunu biraz kısıtlardım."

Bennett onun bakışlarını tuttu. "Ama yakışıklı olduğumu inkâr etmediniz." "Sen... yeterli birisin," diye yanıtladı Delphine.

"Sadece yeterli mi?" Bennett sordu. "Hayatını kurtardım. Bunun bir anlamı olması gerekmez mi?"

Delphine dudaklarını birbirine bastırarak, "Peki lordum. Bazıları sizin onları baştan çıkaracak kadar yakışıklı olduğunuzu düşünebilir."

"Sen de o insanlardan biri misin?"

Başını eğerken Delphine'in yanaklarına sevimli bir kızarıklık geldi.

"Kütüphanede olduğumuz için kitaplar hakkında konuşmayı tercih ederim."

Bennett, Delphine'in kendisini çekici bulmasını çok istemesine rağmen ona acımaya karar verdi. Çünkü Delphine güzelliğiyle onu baştan çıkarmıştı. Ama onu baştan çıkaran sadece güzelliği değildi. Hayır, bundan çok daha fazlasıydı. Onun nezaketi, kararlılığı ve her şeyi çok daha keyifli hale getirmesiydi.

Yakınında duran Bennett bir kitaba uzandı ve onu havaya kaldırdı. "Bu kitap ne?"

Delphine bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı ve kitabı inceledi. "Din üzerine bir kitap okumam gerektiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Kadınların bazı konulardan kaçınması gerekiyor..."

Bennett onun yerine konuştu. "Yüksek sosyetenin tüm kurallarına uymaya niyetli misiniz?"

"Şey, hayır, ama..."

"Kitabı oku, Delphine," diye ısrar etti Bennett. "Toplumsal neyi okumanın uygun olduğunu söylediği kimin umurunda? Ne kadar çok okursanız, o kadar çok soru ortaya çıkar ve sizi gerçeği aramaya teşvik eder."

Delphine kitabı düşünceli bir bakışla kabul etti. "Söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Kime söyleyeceğim, Delphie?"

Gözleri irileşti. "Annem bana böyle seslenirdi," dedi usulca.

"Başka bir takma ad kullanabilirim," diye önerdi Bennett. "Lina, Phin, Delly, Fifi..."

Delphine bir elini onun koluna koyarak sözlerini susturdu. "Bana Delphie demeni tercih ederim," dedi. "Ayrıca, diğer lakaplar berbat, özellikle de Fifi."

"Biliyorum. Çok uğraşıyordum," dedi Bennett.

"Ya sen?" Delphine sordu. "Bir takma adın var mı?" Bennett omuz silkti. "Bana Ben, Bennie ya da En diyebilirsin."

Delphine elini çekerken bir süre onu inceledi. "Sanırım sana Bennett demeye devam edeceğim. Sana yakışıyor."

Rahat bir nefes alan Bennett, "İyi, çünkü takma isim önerilerimin hepsi berbattı" dedi.

"O zaman neden onları önerdiniz?"

Bennett gülümseyerek, "Eğlence olsun diye," diye cevap verdi. "Bana her zaman kahramanın diyebilirsin. Ya da Yakışıklılığın Efendisi."

Delphine oflayıp pufladı. "Çok acımasızsınız lordum."

"Acımasızca yakışıklı mı?" Bennett sordu.

"Aman Tanrım, sarhoş olmalısın." Delphine tsked. "Hem de bu kadar erken bir saatte lordum."

Bennett çapkın bir gülümsemeyle, "Sadece sen sarhoşken," diye takıldı.

Delphine yüzünü buruşturdu. "Bu korkunçtu. Gerçekten berbattı," dedi. "Sanırım kütüphaneyi tek başıma gezmeyi tercih ederim."

Bennett doğruldu ve bir adım geri çekildi. "Pekâlâ," dedi. "Ama planlarımızı harekete geçirmem gerekiyor."

"Ne planı?"

"İskoçya'ya geri dönmek üzeresiniz," dedi Bennett abartılı bir selam vererek. "Ve sizi temin ederim ki bu muhteşem olacak."

Delphine elini kaldırdı. "Bekle," dedi. "Küçükten başlasak nasıl olur? Belki önce akşam yemeğinde bize katılması için bir gaydacı davet edebiliriz."

Bennett başını salladı. "İyi fikir. Ne yapabileceğime bakacağım."

Bennett kütüphaneden ayrılırken, hangi fikirleri uygulamak istediğinden tam olarak emin değildi ama planının Elodie'yi kışkırtacağını umuyordu. Onun bir dolaptan dışarı baktığını görebiliyordu ve onu tanımaya zahmet etmedi.

Delphine dünya dinleri hakkındaki kitabını okurken güneş kütüphanenin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Diğer insanların inançlarını öğrenmek büyüleyiciydi.

Elodie odaya girince Delphine kitabı hemen kapattı ve böyle bir kitabı okurken yakalandığı için utandığını hissetti.

Elodie meraklı bir bakışla, "Ne okuduğunuzu sorabilir miyim?" diye sordu. Delphine aceleyle, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi.

Elodie ona yaklaştı, ilgisiz görünüyordu. "Eğer yaramaz bir kitap okuyorsanız, söz veriyorum söylemem."

"Yaramaz kitap' nedir?" Delphine sordu.

Elodie bir sandalyeye otururken sesini alçalttı ve "Öpüşme ya da başka şeylerin konuşulduğu her şey" diye cevap verdi.

Delphine kaşlarını kaldırdı. "Diğer şeyler' hakkında ne biliyorsun?"

Elodie, "Kimsenin böyle şeylerden bahsetmediğini düşünürsek pek değil ama anatomi üzerine bir iki kitap okudum," diye cevap verdi. "İşin özünü anladığıma inanıyorum."

"Korkarım böyle şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Delphine.

Elodie elindeki kitaba baktı. "O zaman söyle bakalım, ne okuyordun da bu kadar alıngan davrandın?"

Delphine ona gerçeği söyleyip bu işi bitirmeye karar verdi. Kitabı havaya kaldırdı. "Dünyanın çeşitli dinleri üzerine bir kitap."

"Hepsi bu kadar mı?" Elodie sordu. "O kitabı daha önce de okudum ve en ufak bir skandal içermiyor."

"Baban bu kitapları okumana izin mi veriyor?"

Elodie sırttı. "Hayır, ama babam her zaman neyin peşinde olduğumu bilmez. için."

Delphine başını kitaplarla dolu raflara doğru çevirdi. Kitaplar. "Ailenizin yıllar içinde edindiği tüm kitapları kıskandığımı fark ettim. Evdeki kütüphanemin eksik olduğunu söyleyebilirim."

"Neden daha fazla kitap edinmediniz?"

Delphine, "Sanırım diğer işlerimle ilgilenmekle çok meşgul olduğumdan bu konuya öncelik vermedim," diye itiraf etti.

"Okumaktan daha önemli bir şey var mı?" Elodie sordu. "Beni başka bir yere, başka bir zamana, o kadar da tuhaf olmadığım bir yere götürüyor."

Delphine onun sesindeki hüznü duyabiliyordu ve "Tuhaf değilsin," demesini istedi.

"Öyleyim ama bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Elodie. "Melody bu kadar mükemmelken benim böyle olmam çok zor."

"Kimse mükemmel değildir."

Elodie içini çekti. "Melody ve ben birbirimize benziyor olabiliriz ama benzerlikler burada bitiyor. Melody düzgün bir hanımefendi gibi davranıyor ama ben öyle davranmıyorum. Hayatımda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki evlenerek bunlardan vazgeçmek istemiyorum."

"Bu duyguyu çok iyi anlıyorum," dedi Delphine.

Elodie, "Öyle olduğunu biliyorum, bu yüzden sana böyle şeyler söylerken kendimi rahat hissediyorum," dedi. "Sezon için Kasabaya gittiğimizde, süslenip püsleneceğim ve sanki sadece sergileniyormuşum gibi etrafta dolanacağım."

Delphine ona cesaret verici bir gülümseme sundu. "Endişelenme. Ben de orada olacağım."

"Evet, ama siz kendi serveti olan bir kontessiniz," dedi Elodie. "Eğer evlenmezsem- ve iyi- ben bir hiçim."

Delphine koltuğunun kenarına geçerek Elodie'nin bakışlarını üzerinde tuttu. "Bu saçmalık. Sen damat arayan bir sosyete kızından çok daha fazlasısın. Dünyaya sunabileceğin çok şey var. Sadece bunun ne olduğunu keşfetmen gerekiyor."

Elodie ona zayıf bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim ama şanslı olan sizsiniz.

Bir geleceğe sahip olmak için evlenmek zorunda değilsiniz."

Delphine, "Bazı insanlar mutluluğu evlilik sınırları içinde bulabiliyor," dedi. "Bilmediğiniz şeyleri küçümsemeyin."

"Gülünç derecede zengin olmayı ve kimseye hesap vermek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Delphine güldü. "Bu hoş olmaz mıydı? Ama herkes birilerine hesap verir; kralımız bile öyle."

Kapı çalındı ve konuşmaları bölündü.

Bennett odaya girdi ve selam verdi. "Böldüğüm için özür dilerim ama çimenlikte bir cenaze töreni düzenleniyor."

Elodie oturduğu yerden sıçradı. "Ne eğlenceli! Yıllardır pall-mall oynamamıştım."

Delphine ayağa kalkarak, "Sence oynamam akıllıca olur mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Bennett. "Ama önlem olarak hizmetkârlardan çimenlerin etrafına fazladan sandalye koymalarını istedim, böylece istediğiniz yere oturabilirsiniz."

"Çok düşüncelisiniz," diye onayladı Delphine.

Bennett ona yaklaştı ve kolunu uzattı. "Size çimlere kadar eşlik edebilir miyim leydim?" diye sordu.

Delphine kitabı masaya koymak için hamle yaptı, sonra da elini onun koluna koydu. "Yapabilirsin."

Bennett alçak bir sesle, "Böyle skandal bir kitabı okumaktan nasıl keyif aldın?" diye sordu.

"Oldukça bilgilendiriciydi," diye itiraf etti Delphine.

Elodie konuştu. "Yatak odamdan bir bone almam gerekiyor. Seninle çimenlikte buluşuruz," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Bennett onları koridora götürürken Delphine, "Elodie ilgi çekici bir insan," dedi.

Bennett, "Bunun için tek kelime bu," diye espri yaptı.

"Hayır, ben ciddiyim," dedi Delphine. "Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığina inanıyorum ve siz de onu desteklemeye çalışmalısınız."

Bennett ona doğru baktı. "Bu da nereden çıktı?"

Delphine Elodie'nin sırlarına ihanet etmek istemiyordu, bu yüzden gerçeğin etrafından dolanmaya dikkat etti. "Bir konuşma yaptık ve onun gerçekte kim olduğunu görmeye başlıyorum."

Bennett, "O bir hoyrat ama iyi bir kalbi var," dedi.

Delphine, "Öyle ve umarım evlenmesi için ona çok fazla baskı yapmazsınız," dedi.

Bennett koridorda durdu ve yüzünü ona döndü. "Elodie'nin evlenip evlenmemesi umurumda değil."

"Sen bilmiyor musun?" Delphine sordu.

Başını iki yana salladı. "Ben sadece kız kardeşimin mutlu olmasını önemsiyorum. Eğer evde kalmış bir kız olmayı seçerse, bu kararını destekleyeceğim."

Delphine Bennett'in gözlerinin içine baktı ve onun ciddi olduğunu gördü. "Sana inanıyorum," dedi. "Sen iyi bir kardeşsin ve *Ton*'daki diğer erkeklerden çok farklısın."

"Böyle düşünmeniz gururumu okşadı," diye karşılık verdi.

Merdivenlerden inerlerken Delphine şunları söyledi: "Kuzenim Vincent gerçekten korkunç biri. Kendimi bildim bileli unvanıma karşı çıkmaya çalışıyor, ondan önce de babasıydı. Yüzüme gülüyor ama fırsat verilse seve seve sırtıma hançer saplar."

"Vincent hangi gerekçeyle senin varisliğine itiraz ediyor?"

Delphine bir nefes üflledi. "Bunun tek nedeni benim bir kadın olmam. Kimse onları pek dikkate almadı ama yine de denemeye devam ediyorlar."

Bennett, "Eğer bir avukata ihtiyacınız varsa, kardeşimi şiddetle tavsiye edebilirim," dedi.

"Henüz o noktaya gelmedik... henüz. Ancak gelecek belirsiz."

Bennett dalgın bir ifadeyle ona baktı. "Bir varis bulmanızın yardımı olur mu?"

Delphine'in dudakları hafifçe çatıldı, "Yardıma olurdu ama evlenmeye tam olarak hazır değilim. Öncelikle hayatımda yapmak istediğim çok şey var. Bir koca ya da çocuk bu noktada bir dayatma olur. Açıkçası, tek başıma olmaktan memnunum, en azından şimdilik."

Bennett düşünceli bir ses tonuyla şunları söyledi: "Eskiden ben de böyle düşünürdüm ve zaman zaman hala düşünüyorum. Ama zaman zaman kendimi yalnız hissediyorum. Birine gerçekten güvenmek, onu içime almak ve birbirimize tamamen bağlı olmak güzel olurdu."

"Sizi kırmak istemem ama bu kulağa bir peri masalı gibi geliyor," dedi Delphine. "Aşk kolayca yozlaştırılabilir."

Bennett kıkırdadı. "Oldukça kötümser birisin."

"Hayır, ben bir pragmatistim."

Onu bir uşak tarafından açık tutulan ana kapıdan çıkarırken, Bennett daha yakına eğildi ve şaka yaptı, "Belki de bir kitap yazmalı ve bu cümleyi başlık olarak kullanmalısın."

Delphine dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Aşk denen mistik güce inandığınızı biliyorum ama bu sadece 'mistik' bir şey."

"Aşk gerçektir," dedi Bennett kararlılıkla. "Sadece onsuz yaşayamayacağın kişiyle henüz tanışmadın."

Delphine, "Sana daha fazla katılamazdım," diye karşı çıktı. "Ben sadece mutsuz evlilikler gördüm, annemle babamınki de dahil. Aşk evliliği düşüncesi bile tamamen saçma."

Bennett cevap vermeden önce onun sözlerini düşünceli bir şekilde değerlendiriyor gibiydi, "En iyi arkadaşımınla evlenmek istiyorum. Beni daha iyi bir adam olmaya iten bir kadınla. Günüm hakkında konuşabileceğim ve birlikte gülebileceğim biri. Her yönden eşit biri." Durakladı, bakışları deliciydi. "Eğer aşk için bir şansın olsaydı, bunun için savaşır mıydın?"

Delphine, Bennett'in sergilediği ham duygular karşısında şaşkına dönmüştü ve onun aşk konusundaki tutkusunu ve ideallerini paylaşan birini bulacağını umuyordu. Ama bu kişi kendisi olamazdı. Aşka inanmıyordu - ya da en azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

Konuşmayı hafifletme ihtiyacı hissederek Bennett'in kolunu hafifçe okşadı. "Belki de bir kitap yazması gereken sensin. Sizin aşka bakış açınızın benimkinden çok daha çekici olacağını söylemeliyim."

Bennett derin bir iç çekti. "Eğer bir kitap yazsaydım, son derece popüler olurdu ve bu tür bir şöhrete hazır olup olmadığımdan emin değilim."

Delphine gözleriyle geniş çimenliği tararken, "Elbette hayır, lordum," dedi. Bennett'in sözüne sadık kalınarak, her kemerin yanına bir tane olmak üzere çimenlik alana yayılmış sandalyeler yerleştirilmişti.

"Bu sandalyeler yeterli olacak mı?" Bennett sordu.

Delphine yüzünü ona dönerken elini onun kolundan çekti. "Çok fazla sandalye olabilir."

Bennett, "İnsan asla çok hazırlıklı olamaz," dedi.

Elodie ve Melody'nin yanında duran ve elinde bir tokmakla gerinen kızıl saçlı genç kadını fark etmekten kendini alamadı.

Bennett onun bakışlarını takip etti. "Bu Bayan Bawden. Sevgili papazımızın en büyük kızı."

"O ne yapıyor?"

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı Bennett.

"Geriniyor." Delphine dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama neden?"

Bennett omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum ama küçüklüğümüzden beri böyle yapıyor. Çok rekabetçi olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

Delphine, "Bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü pall-mall oynamak için geriniyor," dedi.

Başını malikâneye doğru çeviren Bennett, "Ama kardeşim geldiğinde kendini hazırlamalısın. Bayan Bawden ve kardeşimle oynanan bir oyunun sonu asla iyi bitmez."

"O zaman bu oyunu neden düzenlediniz?"

Bennett'in dudaklarına çocuksu bir gülümseme geldi. "Oh, sizi temin ederim ki geri kalanımız için oldukça eğlenceli."

Delphine, "Korkunçsun," diye mırıldandı.

"Bana güvenin, eğlence dolu bir öğleden sonra sizi bekliyor." Bennett bir sandalyeyi işaret etti. "Ben sizin için bir tokmak seçerken oturmak ister misiniz?"

Delphine reddetmek üzereydi ama oldukça yorgun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bennett'le bu konuda kavga etmektense, teklifini nezaketle kabul etmeye karar verdi. "Teşekkür ederim, Benny."

"Benny?" diye tekrarladı. "Sanki bana tavşan diyormuşsun gibi geliyor. Bana verilen isme sadık kalmaya karar verdiğimizizi sanıyordum."

Delphine, "Yaptık ama ben sadece bir şeyler deniyordum," dedi.

Bennett'in gözlerinde eğlence vardı, "Bu kadar çabalaman hoşuma gidiyor, ama bunu doğal akışına bırakmalısın," dedi.

"Senin gibi mi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Bennett. "Şimdi, tercih ettiğiniz belirli bir tokmak rengi var mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Bennett onun bakışlarını uygun görülenden bir an daha uzun süre tuttu ama o aldırmadı. Onun mavi gözlerine hayran olmaktan oldukça hoşlanıyordu. Onlarda, orada oyalanmak istemesine neden olan bir sıcaklık vardı.

"Delphine!" Elodie bağırdı.

Başını çevirerek Elodie, Melody ve Bayan Bawden'ın onlara yaklaşmasını izledi. Önünde durdular ve Elodie Bayan Bawden'a doğru eliyle işaret etti. "Leydi Dunrobin, sizi sevgili dostumuz Bayan Bawden ile tanıştırayım."

Bayan Bawden reverans yaptı. "Leydim."

Delphine yanıt olarak başını eğdi. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi. "Pall-Mall'da oldukça rekabetçi olduğunuzu duydum."

"Doğru, ama şanslı mavi tokmağım birkaç hafta önce beni hayal kırıklığına uğrattı," diye paylaştı Bayan Bawden tokmağı kaldırarak. "Lord Dunsby ve ben, Lord Hilgrove ve Edwina'ya bir sayı farkla yenildik."

"Uğurlu bir tokmağınız var mı?" Delphine sordu.

Bayan Bawden başını salladı. "Evet, ama artık büyülü olduğunu düşünmüyorum."

Delphine bakışlarını Elodie ve Melody'ye çevirdi çünkü Bayan Bawden'dan ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi. Ciddi miydi?

Melody ona anlayışlı bir bakış attı. "Sizi temin ederim ki Bayan Bawden deli değil, ama pall-mall konusunda oldukça ciddi."

Bayan Bawden cevap vermeden önce bir inilti çıkardı. "Lord Winston'ın bugün oynayacağını bana söylememiştiniz."

Elodie ona masumiyet dolu bir bakış attı. "Öyle değil mi?" diye sordu. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Delphine, Winston'ın yaklaştığını görmek için başını çevirdi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da Bayan Bawden'ı görmekten memnun görünmüyordu.

Chapter Seven

Bennett, pall-mall parkurunun kurulduğu ön çimenlikte ayakta durarak toplanan gruba büyük bir ihtişamla hitap etti. "Tüm oyunları sona erdirecek oyun derhal başlayacaktır!"

Elodie hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Biraz fazla dramatik davranmıyor musun? Bu bir pall-mall oyunu, yenilikçi bir bilimsel keşif değil."

"Sadece birazcık mı?" Winston nefesinin altında mırıldandı.

Bennett gülümsedi. "Delphine'e eğlenceli bir aile olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyor."

Melody, "Eğer onu böyle bir şeye ikna etmeye çalışman gerekiyorsa, o zaman belki de biz gerçekten 'eğlenceli bir aile' değilizdir," dedi. "Biz sadece 'yeterince eğlenceli' bir aile olabiliriz."

Oturduğu yerden, Delphine'in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ailenizin çok hoş olduğunu düşünüyorum."

"Sadece keyifli mi?" Bennett hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak sordu. "Bu yeterli değil mi?" Delphine sordu.

Bennett onun bakışlarını tuttu ve elini ağzının kenarını örtmek için kaldırdı. Kısık bir sesle, "Winston yüzünden, değil mi? O çok ciddi ve eğlenme yeteneğinden yoksun."

Winston göğre doğru baktı. "Seni duyabiliyorum, kardeşim."

"Güzel! En azından işitme duyunuzun kusursuz olduğunu biliyoruz," diye espri yaptı Bennett. "Ama daha eğlenceli olmak için çalışman gerekecek."

"Eğlenceli olabilirim," diye açıkladı Winston.

Bennett teslim olmak için elini kaldırdı. "Sana inanıyorum. Gerçi avukat olarak çalışmaya başladığından beri senden pek eğlence görmedim."

Winston bir tokmak seçti ve "Lütfen pall-mall oynayıp bu saçma konuşmayı bitirebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Bennett. "Çiftler halinde oynarsak daha iyi olur diye düşündüm. Delphine ile eşleşeceğim, tabii onun için de sorun olmazsa."

"Öyle," dedi Delphine gözleri parlarken. Yoksa bunu sadece hayal mi etmişti? Umarım öyle değildir. Bu oyunda onunla ortak olmayı çok istediğini fark etti.

Bennett başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi başka kim-"

Elodie onun sözünü kesti ve "Melody ile ortak olacağım!" dedi. Bennett dikkatini Bayan Bawden ve Winston'a çevirerek şöyle dedi, "Geriye sadece siz ikiniz kalıyorsunuz."

Bayan Bawden, Winston'a küçümseyen bir bakış attıktan sonra, "Lord Winston'la ortak olmayı ne kadar istesem de, başka biriyle ortak olmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi.

Winston boğazını temizledi. "Bayan Bawden'a katılmak zorundayım. Daha önce de ortak olmayı denedik ve sonu iyi bitmedi."

"Hayır, öyle olmadı," diye itiraf etti Bayan Bawden. "Sanırım oyun, tokmağım 'yanlışlıkla' Lord Winston'a çarptığında sona erdi."

Winston kolunu ovuşturdu. "Evet, o günü çok net hatırlıyorum ve bunun bir kaza olduğunu hatırlamıyorum."

Bayan Bawden, "Kendimi savunmak için söylüyorum, sizi hedef almamıştım," dedi.

"Savunmanız bu mu?" Winston kuşkuyla sordu. "En başta neden bir tokmak fırlatıyordun?"

Bayan Bawden inatla çenesini eğdi. "Yoldan çekilebilirdiniz lordum," dedi kuru bir sesle.

Bennett tartışmalarını kesmek üzereydi ki Melody ilk sözü aldı. "Bayan Bawden ile ortak olacağım."

Bayan Bawden'ın yüzüne rahatlamış bir ifade geldi. "Teşekkür ederim, Leydi Melody," diye mırıldandı.

Winston, Elodie'nin yanında durmak için hareket etti ve sağ koluyla onu dürttü. "Bu da ortak olduğumuz anlamına geliyor. Umarım bana bir çekiç fırlatmazsın."

Elodie dudaklarını gülümseme şeklinde kıvrarak, "Gün daha yeni başlıyor," dedi. "Ama ben kazanmak için oynuyorum, kardeşim."

Winston ona, "Ben de öyle," diye güvence verdi.

Elodie pek ikna olmuş görünmüyordu ama bu konuda ısrar etmedi.
"Başlayalım mı?"

Bennett ellerini birbirine kenetledi ve "Oyun başlasın!" dedi. Aceleyle Delphine'in yanına gitti ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bennett yaklaşarak, "Umarım buna hazırlıklıdır," dedi. Delphine ona şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Bennett, "Pall-mall oyunlarımız oldukça gergin geçebilir," diye uyardı.
"Kalbi zayıf olanlara göre değiller."

Delphine, "Ama bu sadece bir oyun," diye araya girdi.

Bennett ofladı pufladı. "Sadece bir oyun mu?" diye tekrarladı. "Aman Tanrım, buna hazır değilsin. Belki de içeri girip bir fincan çay eşliğinde dikiş nakış işleriyle uğraşmalısın."

Delphine'in gözleri kararlı bir ifadeye büründü. "Sizi temin ederim ki ailenizle bir pall-mall oyununun üstesinden gelebilirim."

"Sen de öyle diyorsun," dedi Bennett.

Elodie'nin sesi konuşmalarını böldü. "Siz ikiniz konuşmayı bitirdiniz mi? Oynamamız gereken bir oyun var ve sıra Delphine'de."

Bennett, Delphine'e attığı bakışın ona bunu söylediğini göstermesini umuyordu. "Kaç, Delphine. Kaç," diye alay etti.

Tokmağını havaya kaldıran Delphine, onun yanından geçerek ilk kemerin kurulduğu yere gitti. Kendini topun yanına konumlandırdı ve tokmağı geri getirdi. Yumuşak bir hareketle topa vurdu ve top kemerin hemen yanından uçarak geçti.

Delphine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Bennett. Bu benim en iyi atışım değildi."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Bennett ona yaklaşırken. "Bunu bekliyordum ve daha önce hiç oynamadığım gibi oynamaya hazırım."

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Hangi kelimeleri karıştırıyorsun? Sarhoş musun sen?" Delphine kıkırdadı. "Daha önce ben de ona aynı şeyi sordum."

"Winston ve benim sizi yenebilmemiz için topunuza vurur musunuz artık?" Elodie sordu.

Bennett topuna yaklaştı ve "Acelen ne?" diye sordu.

Elodie, "Daha sonra yapacak çok önemli işlerim varken bütün öğleden sonra çimenlerde oyalanmak istemiyorum," dedi.

"O şeylerin ne olduğunu sorabilir miyim?" Winston sordu.

Elodie, "Biraz kestireceğim," derken hiç de utanmış görünmüyordu.

"Bugün yapacağın en önemli şey bu mu?" Winston sordu.

Elodie hafifçe omuz silkerek, "Şekerleme çok önemlidir. Her gün kestirdiğimde çok daha mutlu bir insan oluyorum."

Winston ürperdi. "O zaman seni uykusuz görmekten nefret ederim."

Bennett ileri doğru adım atıp topu kemerle aynı hizaya getirmeden önce tokmakla birkaç deneme vuruşu yaptı. Pratik bir kolaylıkla topa vurdu ve top kemerin içinden geçti. Tokmağını zaferle havaya kaldırdı.

"Sakin ol kardeşim," diye takıldı Melody, "topu kemerin içinden geçirdin. Sanki Napolyon'u tek başına yenmişsin gibi."

Bennett, "Etkileyici bir atıştı," dedi.

Delphine ellerini birbirine vurdu. "İyi bir atıştı."

Bennett, Delphine'in ayakta olduğunu gördü ve ona bir sandalye getirmesi için bir uşağa işaret etti.

Bir uşak aceleyle onun emrini yerine getirdi ve Delphine'in yanına bir sandalye çekti. Delphine oturmadan önce minnettarlığını mırıldandı. Bir başka uşak da elinde bir şemsiyeyle öne çıkarak onu güneşten korudu.

Melody Bennett'e yaklaştı ve alçak sesle, "Çimenlikte neden bu kadar çok sandalye var?" diye sordu.

Bennett, "Delphine için elbette," diye cevap verdi.

Melody, "Evet, ama çimenlikteki sandalye sayısı neredeyse komik," dedi.

Bennett bakışlarını Delphine'e doğru kaydırды ve onun pall-mall oyununun gelişimini izlediğini gördü. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve Bennett kendini büyülenmiş buldu. Delphine'i gülümserken görmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Kardeşim," dedi Melody, sesi onun düşüncelerini yarıp geçerek. "Beni duydun mu?"

Bakışlarını Delphine'den ayırarak, "Ben yapmadım," diye cevap verdi.

Melody Delphine'e baktı, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Sandalyelerden birine oturabilir miyim diye sordum. Yoksa hepsi Delphine için mi ayrılmış?"

Bennett, "Bunlar herkesin keyif alması için" dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Melody topuna vurmaya gitmeden önce.

Bennett, Delphine'in oturduğu yere doğru yürüdü ve yanına çömeldi. "Rahat mısın?"

"Öyleyim," diye yanıtladı Delphine. "Tüm bunlarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Gerçeği söylemek gerekirse, oldukça abartılı görünüyor."

Bennett, "Hak ettiğinizden daha azı değil," dedi.

Delphine şemsiyeyi tutan uşağa baktı. "Çok daha azıyla yetinebileceğimi düşünürsek, çok nazıksınız."

Bennett, "Gerçekten de öyle, ama yine neredeyse bayılma riskini göze alamazdım," dedi. "Tabii bu seni odana taşımamı sağlamak için yaptığın haince bir plan değilse."

Delphine sırtarak, "Beni bulmuşsunuz lordum," dedi.

Bennett daha yakına eğildi ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi aramak için yüzünü inceledi. "Susadın mı? Aç mısın?" diye sordu.

"Eğer öyleysem, zahmet etmenize gerek yok. İçecek masasının nerede olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Delphine.

Bennett, "Pekâlâ, ama kendinizi fazla yormayacağınıza dair bana söz vermelisiniz," dedi.

Delphine başını salladı. "Dikkatli olacağım."

Delphine devam ettiğinde Bennett ayağa kalkarak uzaklaşmak üzereydi. "Teşekkür ederim Bennett. En son ne zaman birinin bana bu kadar ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum."

Bennett eğildi. "Benim için bir zevk, leydim."

Onun bakışlarını tutarken, gözlerindeki kahverengi beneklere hayran kalmaktan kendini alamadı ve sanki ruhu kendisinininkinin derinliklerine bakıyormuş gibi hissetti. Bir şekilde onu orada tutabiliyordu, sadece bakışlarıyla onu büyülüyordu. Onun için çok güzeldi. Ve ona kur yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Delphine'in şu an için evlenmek gibi bir arzusu yoktu, onun da yoktu.

Öyleyse neden ona bakmaktan vazgeçemiyordu?

Winston boğazını temizleyerek onun dikkatini çekti. "Sıra Delphine'de," diye açıkladı. "Elodie'nin uyku saatinden önce bitirmek istiyorsak, bu işi aceleyle getirmeliyiz."

Delphine oturduğu yerden kalktı ve tokmağını aldı. Topuna doğru yürüdü ve en yakın kemere doğru vurdu, ancak top kemerin önünde durdu.

"Bu korkunçtu," diye açıkladı Bennett.

"Sana defalarca söylediğim gibi, bu oyunu uzun zamandır oynamadım," dedi Delphine, kötü hizalanmış atışından dolayı en ufak bir utanç belirtisi göstermeden.

Melody, Delphine'e cesaret verici bir bakış attı. "Cesaretin kırılmasın. Bu oyunun eğlenceli olması gerekiyor."

"Eğlenceli mi?" Bennett sordu. "Hayır, bu oyun zayıfları ayıklamak için düzenlenmiş ciddi bir yarışma."

"O zaman neden oynuyorsun?" Winston alay etti. "Son maçınızı Miles ve Edwina'ya kaybettiğinizi duydum."

"Yaptım ama bu kasıtlıydı. Miles'ın kazanmasını istedim, böylece ilk sette Edwina ile dans edebilecekti," diye açıkladı Bennett.

Winston bir kaşını kaldırdı. "Bile bile oyun mu kaybediyorsun?" diye sordu. "Bu senin yapacağın bir şey değil."

Bennett, "Edwina ve Miles artık mutlu bir evlilik sürdürdüklerine göre planım harika bir şekilde işledi," dedi.

Elodie esnedi. "Eğer hemen sıranızı almazsanız, iki sandalyeyi bir araya getirip biraz kestireceğim."

Bennett, kız kardeşinin böyle bir şey yapmaktan çekinmeyeceğini bildiği için bir sonraki atışını yapmak üzere harekete geçti.

Yemek zili çalıp herkesi salona çağırdığında hizmetçi Delphine'in saçına şekil vermeyi henüz bitirmişti.

Ayağa kalkan Delphine eldivenlerine uzanırken teğekkürlerini mırıldandı. Eldivenlerini giydi ve aynada kendine hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Bu akşam görünüşüne biraz daha özen göstermeye dikkat ediyordu ama bunun Bennett'le bir ilgisi yoktu. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu. Ama o bile bu yalanı anlayamayacağını biliyordu.

Bennett'e karşı duyguları derinleşmeye başlamış ve son derece rahatsız edici bir hal almıştı. Böyle bir adamı nasıl umursamazdı? Ona iyilikten başka bir şey göstermemiş, karşılığında hiçbir şey istememişti. Sabırlıydı, şefkatliydi ve ona evini açmıştı. Tanıdığı diğer beyefendiler arasında nadir bulunan biriydi.

Ancak yaralarını iyileştirdikten sonra Sezona kadar evine dönecekti. En azından onu Kasaba'da görebilirdi. Bundan bir şey çıkacağından değil. İşin zor kısmı, kadınların Bennett'i gördüklerinde kendilerinden geçmelerini izlemek zorunda kalacak olmasıydı. Onun sezonun en gözde bekarlarından biri olacağından hiç şüphesi yoktu.

Hizmetçi bir adım geri çekildi ve "Başka bir şey var mı leydim?" diye sordu.

Delphine ona zayıf bir gülümseme sundu. "Şu anda olmaz. Teşekkür ederim," diye cevap verdi kapıya doğru yürürken.

Kapıyı açtığında Bennett'in siyah ceketinin kolunu düzeltirken karşı duvara yaslandığını gördü. Onu görünce ayağa kalktı.

"Delphie," diye hafifçe eğilerek selamladı.

Gülümsedi. "Bennett," dedi. "Ne hoş bir sürpriz. Sanırım bana misafir odasına kadar eşlik etmek için buradasınız."

"Öyleyim." Adamın gözleri onu boydan boya süzdü ve kız onlarda bir onay gördü. Kendini hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Hiç bu kadar güzel görünmek istememişti. "Çok güzel görünüyorsun," dedi adam.

Delphine onun övgüsü karşısında yanaklarının ısındığını hissediyordu ama etkilenmemişi gibi görünmek için çok çaba sarf etti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bennett öne çıktı ve kolunu uzattı. "Bu kadar güzel görünmenize karşı bir yasa olması gerektiğini düşünüyorum."

Kendini toparlamak için bir an durduktan sonra, "Yağcılık mı, lordum?" diye cevap verdi. Kalbinin atışından farklı olarak sesinin bu kadar sabit çıkmasından memnundu.

"Bu sadece gerçek," dedi. "Sadece varlığınızın bile *tonlar* arasında büyük bir heyecan yaratacağından hiç şüphem yok."

Delphine elini onun koluna koydu. "Ben sadece arkadaşım Charlotte için orada olacağım."

Bennett, "Şimdi böyle söylüyorsun ama ben de dahil olmak üzere beyler seninle dans etmek için sıraya girecek," dedi.

"Benimle dans etmek ister misin?"

"Neden etmeyeyim ki?" diye sordu. "Böyle güzel bir kadının kollarımda olmasından asla şikayet etmem."

Delphine merakla ona baktı. "Bu akşam çok fazla iltifat ediyorsunuz. Ne istiyorsunuz lordum?"

Bennett masum numarası yaparak kolunu göğsüne götürdü. "Bir beyefendi karşılığında başka bir şey istemeden size iltifat edemez mi?"

"Tecrübelerime göre, hayır. İnsanlar her zaman benden bir şeyler ister," diye itiraf etti Delphine. "Sanırım sizin için de aynı şey geçerli."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Öyle. Bizim pozisyonumuzda olmanın yükü bu."

Delphine bakışlarını dik tutarak, "İşte bu yüzden ailenizin yanında olmak çok güzeldi. Siz benim yüklerimi anlıyorsunuz."

tek başına katlanmalıdır."

Bennett, "Bu yükleri tek başınıza taşımak zorunda değilsiniz," dedi. "Elimden gelen her şekilde size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyarım."

"Ama senin uğraşman gereken kendi sorunların var."

Bennett durdu ve onu nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum, Delphie. Ve dostlar birbirine yardım eder."

Arkadaşlar.

Neden kalbi bu kelimeyle tekledi? İsteddiği şey buydu. Peki neden kulağa yanlış geliyordu?

Hâlâ bir yanıt beklediğini bildiğinden, "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum" dedi. İşte. En azından bu doğrudu. Onu hayatında istiyordu ve onu bir arkadaş olarak kabul etmeye hazırdı.

Onun bakışlarını tutarken daha yakına eğildi. "Senden bir şey istediğimi fark ettim."

"Öyle mi?" Hayal kırıklığı hissedip hissetmemesi gerektiğinden emin değildi. Bennett'in dudakları kıvrıldı. "Sana şunu söylemenin görevim olduğunu hissediyorum."

Alışveriş merkezi becerileri biraz işe yarayabilir. Daha fazla pratik yapmalısın."

Dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Daha önemli bir şey soracaksın sanıyordum."

"Senden, hayır. Tek istediğim senin mutlu olman." "Neden?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Neden senin mutlu olmanı isteyeyim ki?" diye cüret etti. "Bu kadınların sorduğu o imkânsız sorulardan biri mi? Doğru cevabı olmayanlardan mı? Annem beni bu konuda uyarmıştı."

Delphine bir elini onun koluna koydu. "Söylemeye çalıştığım ama beceremediğim şey, bana karşı çok nazik olduğun. Ve karşılığında hiçbir şey istemedin. Neden?"

Yüz hatlarında anlayış belirdi. "Umarım bu evde yüklerinizden bir anlığına da olsa kurtulmuşsunuzdur."

"Evet," diye cevap verdi. "Umarım senin gibi sevgi dolu bir aileye sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur."

Bennett, "Şimdi böyle diyorsun ama Elodie ve Winston kazandıktan sonra bu akşam şüphesiz daha sinir bozucu olacaklar," dedi.

Bennett o kadar yakındı ki Delphine onun portakal rengi tırağ sabununun kokusunu alabiliyordu ama hiç itiraz etmedi. Onun bu kadar yakın olmasından hoşlanıyordu. Tanıdık geliyordu.

Ama o aynı şeyi hissetmemiş olmalıydı çünkü kızın elini tuttu ve kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Onlar bizi aramaya gelmeden önce aileme katılalım mı?"

"Bence bu akıllıca bir fikir," diye cevap verdi.

Bennett onu merdivenlerden aşağı indirirken, ona bir göz attı. "Hiç güzel çocukluk anılarınız var mı?"

Delphine paylaşmadan önce onun sorusunu düşündü: "Küçükken bir köpek için yalvarırdım. Onu kucağıma almak ve her yere yanımda götürmek isterdim. Ailem bir köpek yavrusunun sorumluluğı için yeterince büyük olmadıgımı düşünüyordu ama ben yılmadım."

"Sanırım bir köpeğiniz var," dedi bilerek.

"Evet, ama köpeğı besleyemeyeceğimi anlamam sadece birkaç saatimi aldı. Gözlerim kıpkırmızı oldu ve onun yanındayken hapsirmeden duramadım," diye paylaştı Delphine. "Korkunçtu ve çok hayal kırıklığına uğradım."

Bennett ona özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bu senin için zor olmuş olmalı."

Delphine, "Babam - nadir görülen bir duygu gösterisiyle - bana annesi tarafından reddedilmiş yavru bir keçi getirdi," dedi. "Bana onu nasıl besleyeceğimi ve ona nasıl bakacağımı gösterdi. Çok iyi arkadaş olduk ve Luna gittiğim her yerde beni takip ederdi."

"Keçinin adını 'Luna' mı koydun?"

Omuz silkti. "Bir keçiye başka ne isim verebilirsin ki?"

Bennett, "Sanırım bu konuda fazla düşünmedim, ama ona ayın adını vereceğimden şüpheliyim," diye yanıtladı.

Delphine, "Luna, onu diğerk keçilerle yeniden tanıştırdığımızda yeni arkadaşlar edinmesine rağmen hala beni görmek için çitlere koşuyor," dedi.

Salona girdiklerinde Bennett kıkırdadı. "Charlotte ve Luna dışında başka arkadaşın var mı?"

"Bu yeterli değil mi?" Delphine sordu. "Ayrıca, artık seni de arkadaşım olarak sayabilirim."

"Evet, yapabilirsin."

Delphine odaya şöyle bir baktı ve ilk gelenlerin onlar olduğunu gördü. "Nasıl oluyor da ilk gelen biz oluyoruz?"

Sözlerini bitirdiğinde uşak odaya girdi ve bir kâğıt uzattı. Boğazını temizledi. "Bu öğleden sonra oynanan pall-mall oyununun kazananlarının gelişini duyurabilir miyim?" diye söze başladı. "Cesur Lord Winston ile çok yetenekli ve bir o kadar da esprili Leydi Elodie."

"Ah, kardeşim," diye mırıldandı Bennett.

Elodie, Winston'ın kolunda, başı dik bir şekilde odaya girdi. "Bu öğleden sonraki başarımıza uygun bir övgü olduğuna inanıyorum."

Bennett kuru bir sesle, "Bir oyun kazandınız, Rahibe," dedi. "Küstahlık konusunda biraz sakinleşmek isteyebilirsiniz."

Elodie, "Bunun senin kazandığından bir oyun daha fazla olduğuna inanıyorum," diye espri yaptı.

Bennett Delphine'e döndü ve "Seni uyarmıştım," diye fısıldadı.

Elodie'nin gözleri odada gezindi ve gözlerinde hayal kırıklığı titreşti. "Beklememiz gerektiğini biliyordum," dedi. "Belki de herkes geldiğinde girişimizi yapmalıyız."

Winston başını salladı. "İlk seferinde yapmak istemediğimi düşünürsek, bunu bir daha yapmayacağım."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye alay etti Elodie.

Melody ve Leydi Dallington odaya girdiler, ikisinin de yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Umarım çok beklememişsinizdir. Melody ve ben üç gün sonra düzenleyeceğimiz suare için yemek konusunu tartışıyorduk."

"Ne suaresi?" Elodie sordu.

Leydi Dallington Delphine'e doğru bir el salladı. "Delphine için olan tabii ki," dedi. "Onu onurlandıracak bir suare yapmadan aramızdan ayrılmasına gönlümüz razı olmazdı."

"Buna gerek yok-" diye başladı Delphine.

Leydi Dallington onun yerine konuşarak, "Bu tamamen gerekli ve davetiyeler çoktan gönderildi," dedi.

Bennett kaşlarını çatı. "Delphine'in hâlâ yaralarını sarmaya çalıştığını düşünürsek, bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

Leydi Dallington, "Delphine her geçen gün daha da güçleniyor ve gece boyunca dans etmek zorunda değil," diye cevap verdi. "Oturduğu yerde kalabilir ve konuklar ona akın edebilir."

Delphine onuruna verilen bir davete katılmak istemiyordu ama Leydi Dallington'a kaba davranmaya da cesaret edemiyordu. Hayır, bunu yapamazdı, özellikle de kendinden oldukça memnun görüldüğü için.

Bennett kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Keşke en azından Delphine'e bunu isteyip istemediğini sorsaydın."

Leydi Dallington sanki söylediklerine bir anlam verememiş gibi ona boş boş baktı. "Kim kendi evinde bir parti vermek istemez ki?"

Onur mu? Dans, sohbet ve yemek olacak. Bir sürü yemek."

Delphine gülümsedi. "Bunu büyük bir onur olarak görüyorum leydim. Teşekkür ederim." Sözlerinin kulağa biraz ikna edici geldiğini umuyordu.

Lord Dallington odaya girdi ve karısını yanağından öptü. "İyi akşamlar, sevgilim," dedi. "Açlıktan ölüyorum. Yemek hazır mı?"

"Öyle," diye onayladı Leydi Dallington.

Onlar odadan çıkmaya başlarken Bennett kolunu Delphine'e uzattı. "Sen korkunç bir yalancısın," dedi kısık bir sesle. "Bu suareyi botundaki bir taştan daha fazla istemiyorsun."

Delphine, Bennett'in onun içini nasıl görebildiğini merak ediyordu. "Bu kadar açık mıydı?"

"Benim için öyleydi ama bunun için seni suçlamıyorum," dedi. "Annem parti vermek için her türlü nedeni sever. Bir keresinde çiçekler mevsiminden önce açtığı için parti vermişti."

"Sosyal etkinliklerden hoşlanmıyorum. Yine de hoşuma gitmeyecek kadar çoğuna katılıyorum," diye paylaştı Delphine. "Toplumdaki konumumuzun laneti bu."

Yemek odasına adım attıklarında konuşmaları durdu. Bennett kolunu bıraktı ve onun sandalyesini çekti. Kadın yerleştikten sonra, Bennett onun yanındaki koltuğa oturdu ve peçetesine uzandı.

Winston onun öbür yanına oturdu ve ona doğru eğildi. "Bugün pall-mall'da muhteşem oynadın."

"Çok nazıksınız lordum," dedi Delphine. "Ama oyunu bayılmadan bitirmeyi başardım."

Melody masanın karşısından konuştu. "Çünkü oturacak çok sayıda yeriniz vardı."

"Doğru," diye kabul etti Delphine. "Bennett bana iyi bakılmasını sağladı."

"Oldukça düşünceli biri," diye onayladı Melody.

Leydi Dallington masanın bir ucundan seslenerek Delphine'e hitap etti. "Şimdilik güvende olduğunuzu ve iyi bakıldığınızı bildirmek için malikanenize bir atlı gönderme cüretinde bulundum. Endişeden kendilerinden geçtiklerini tahmin edebiliyorum."

"Teşekkür ederim leydim," dedi Delphine, onun düşünceliliğinden etkilenerek. Uşak önlerine çorba kâselerini koymaya başladı ve Delphine bir kaşığa uzandı. Etrafında konuşmalar başlamıştı ve gülümsediğini hissetti. Bir an için bile olsa Lockwood ailesinin yanında olmayı ne kadar da seviyordu.

Chapter Eight

Vakit gelmişti. Oyun başlamıştı. Bennett Delphine'e doğru eğildi ve "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Ne için?" diye sordu.

Bennett sırtıttı. "Her şey için."

Uşaklar boş çorba kâselerini almaya geldiğinde Bennett başını White'a doğru eğerek sürpriz için hazır olduğunu bildirdi.

White emirlerini yerine getirmeye giderken, Bennett'in gözleri masanın üzerinde gezinerek, "Hepinizin bildiği gibi, Delphine'in neden ormanlık alanda olduğuna dair anıları geri gelmedi," dedi.

Annesi araya girdi, "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Hayır, yok," diye kabul etti Bennett. "Ama Doktor Anderson'la konuştum ve Delphine için her şeyi olabildiğince normal tutmaya çalışmamızı önerdi. Bu yüzden Delphine'in kendini evinde hissetmesini sağlama cüretini gösterdim."

"Çok nazıksın kardeşim," diye onayladı Elodie.

Bennett başını salladı. "Bay Campbell'ı bize müzikle serenat yapması için davet etme cüretini gösterdiğim düşünülürse, onaylamanıza sevindim."

Tıknaз Bay Campbell elinde bir dizi gaydayla odaya girdi ve köşede durmaya başladı. İskoç eteği, diz üstü çoraplar ve düğmelerle süslenmiş bir ceket giymişti.

Melody ona meraklı bir bakış attı. "Gaydacı mı?"

"Evet, köyümüzden birini bulduğum için çok şanslıyım," diye yanıtladı Bennett. "Bay Campbell, biz geleneksel bir yemek yerken bizim için çalmayı kabul etti."

İskoç yemeği."

"Bu yemeğin ne olacağını sorabilir miyim?"

Elodie sordu. "Haggis," diye açıkladı Bennett.

Uşaklar yemek tabaklarını herkesin önüne koyarken Elodie sanki bir işaretmış gibi inledi.

Bennett, Elodie'nin tepkisiyle eğlenerek devam etti. "Haggis, kıyılmış koyun yüreği, ciğeri ve akciğerinin yulaf ezmesi, içyağı, soğan, baharat ve çeşnilerle karıştırılmasıyla yapılan tuzlu bir pudingdir."

Babası Delphine'e bir bakış atarak, "Bu yemeği, bu haggis'i seviyor musun?" diye sordu.

Delphine gülümsedi. "Evet," diye yanıtladı. "Babamın en sevdiği yemekti.

Pek çok kişi bunun bizim ulusal yemeğimiz olduğunu iddia edebilir."

Elodie tabağına bakarken kaşlarını çattı. "Bunu yiyemem."

Delphine, "Alışık olduğunuz bir şey olmadığını biliyorum ama doğru şekilde hazırlandığında oldukça lezzetli olabiliyor," dedi.

"Yenmez gibi görünüyor," dedi Elodie.

Delphine çatalına uzandı ve haggis'ten bir ısırık aldı. Yuttuktan sonra, "Sizi temin ederim ki oldukça yenilebilir" dedi.

Elodie annesine doğru döndü. "Başka bir şey yiyebilir miyiz?"

Başka bir şey var mı, gerçekten?"

Annesi tereddütlü görünüyordu. "Bennett bütün bu zahmete Delphine için katlandı. En azından haggis yemeyi denemeliyiz."

Bennett, "Ve işimiz bittiğinde, tatlı olarak Topsy Laird yiyeceğiz," diye duyurdu.

Elodie çatalını aldı ve haggis'i dürtmeye başladı. "Buna çok benzer şekilde başlayan kâbuslar gördüm."

Melody güldü. "Sadece dene," diye teşvik etti. "Göründüğü kadar korkunç değil."

"Denedin mi?" Elodie sordu.

Melody, "Evet, sen şikâyet ederken ben de et ve patatesten biraz denedim," diye cevap verdi. "Aşçımızın yatılı okulda hazırladığı bazı yemeklere benziyor."

Elodie çatalını yere bıraktı ve masanın ortasındaki bir parça ekmeğe uzandı. "Bu akşam ekmekle aram iyi."

"Biraz Topsy Laird istiyorsanız midenizde daha fazlasına ihtiyacınız olacak," dedi Bennett. "Pandispanya şeri ile ıslatılmış."

Elodie yüzünü buruşturdu. "Sanırım pas geçeceğim."

Yemeğin büyük bölümünde sessiz kalan Winston araya girdi, "Haggis'inizi yiyeceğim. Hem ufalanan hem de nemli olan eşsiz dokusundan oldukça hoşlanıyorum."

Elodie tabağını iterek, "Başımızın üstünde yeriniz var," dedi.

Bennett kız kardeşine takılmadan edemedi. "Yeni şeyler denemelisin," dedi. "Seni temin ederim ki haggis seni öldürmez."

Elodie pek ikna olmuş görünmüyordu. "Korkarım bugün koyun ciğerine doydu."

Bennett, Bay Campbell'a başlaması için talimat verirken, "Pekala, ama en azından gaydanın duygulu müziğinin tadını çıkarmalısınız," dedi.

Gaydadan gelen müzik odayı doldururken Bennett Delphine'e baktı ve onun şarkıya eşlik ederken dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark etti. Nasıl oluyordu da her geçen gün onun gözünde daha da güzelleşiyordu?

Bennett dikkatini tabağındaki haggis'e çevirdi ve Elodie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Pek çekici görünmüyordu ama denemek zorundaydı. Çatalını eline aldı ve isteksizliğinin belli olmamasını umdu.

Bir ısırık aldı ve fındıklı ve taneli dokuyu yavaşça çiğnedi. Düşündüğü kadar kötü değildi ama tabağındaki tüm yemeği bitirmekte zorlanacağını biliyordu.

Delphine aynı sorunu yaşıyor gibi görünmüyordu. Gözleri gaydacıda olduğu halde haggisini yemeye başlamıştı.

Şarkı sona erdiğinde Delphine ellerini çırpı ve "Çok güzeldi. Küçüklüğümde beri tulumla *Amazing Grace* çalındığını duymamıştım."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Bay Campbell. "Şimdi bir halk şarkısı çalacağım."

Bay Campbell tekrar çalmaya başlamadan önce Elodie, "Gayda çalmak zor mu?" diye sordu.

Bay Campbell, "Yeni başlayanlar için oldukça zorlayıcı olabilir, ancak ben gençliğimden beri oynuyorum," diye yanıtladı.

Elodie canlandı. "Deneyebilir miyim?"

Bay Campbell tereddütlü görünüyordu. "Kadınlar gayda çalmaz, en azından toplum içinde, leydim."

Elodie başını annesine doğru çevirerek, "Gayda çalmayı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır!" diye bağırdı babası, elindeki peçeteyi yere atarak. "Adamı duymadın mı? Bir hanımefendi gayda çalmaz."

Babasının çıkışından rahatsız olmamış gibi görünen Elodie, "Ben piyanoda, kemanda ve gitarda ustayım. Gayda neden olmasın?"

Delphine Elodie'ye eğlenen bir bakış attı. "Gayda çalmak için çok fazla fiziksel enerji gerekir. Ayrıca, sizi eğitecek birini bulmanız gerekir ki bu da İskoçya dışında zor olabilir."

Elodie, "Bay Campbell bana talimat verebilir," diye girişimde bulundu.

Gaydacı elini kaldırdı. "Ben eğitmen değilim," diye yanıtladı. "Babam bana öğretti, tıpkı onun babasından öğrendiği gibi."

Babası başını salladı. "Gayda çalmayı öğrenmeyeceksin Elodie ve bu son sözüm."

Bennett, Elodie'nin yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görebiliyordu ama babasına hak vermek zorundaydı. Bir hanımefendi gayda çalmazdı, özellikle de bir markizin kızı.

Delphine, Elodie'ye hitaben, "Sizi temin ederim ki gayda çalmak görüldüğünden çok daha zordur," dedi. "Benim öğrenmem epey zaman aldı."

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Gayda çalmayı biliyor musun?"

"Biliyorum," diye yanıtladı Delphine. "Büyükanmem öğretti ama ben sadece müzik odamızın mahremiyetinde çaldım."

Bennett sandalyesinde kayarak Delphine'e baktı. "Bizden sakladığın başka hangi yeteneklerin var?" diye sordu şakacı bir merakla ama sorusunda bir samimiyet de vardı.

Delphine ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Sizi temin ederim ki sizden ya da ailenizden hiçbir şey saklamıyorum."

"Haggis yemek ve gayda sesi duymak unuttuğun anılarını hatırlamana yardımcı oluyor mu?" diye sordu annesi.

"Korkarım hayır," diye yanıtladı Delphine. "Yine de benim için hoş anıları geri getiriyorlar. Uzun zamandır büyükanmemi düşünmemiştim."

Bennett, "O halde bu yemek, en azından benim görüşüme göre başarılı olmuştur," dedi.

Delphine uzandı ve elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim Bennett," diye mırıldandı. "Keşke iyiliğinin karşılığını verebilecek bir şey yapabilseydim."

Bennett elini onunkinin üzerine koydu. "Sadece burada benimle olman..." Bu dil sürçmesinin nereden geldiğini merak ederek boğazını temizledi. "Yani bizimle olması benim için yeterli."

Delphine, "Peki, bir şeyler düşüneceğim," dedi.

Elini onun elinin altından çekerken, Bennett temasın kaybolmasını şimdiden özlediğini fark etti. Onun nesi vardı ki? O sadece bir arkadaşı. Öyleyse neden onu gülümsetmek için başka yollar düşünmeye başlamıştı?

Winston çatalını ve bıçağını tabağına koyarak işinin bittiğini gösterdi. "Çok lezzetliydi."

"Haggis'i beğenmenize sevindim," dedi Delphine.

Winston, "Londra'daki ofisimin yakınında haggis servis eden bir İskoç barı var ve orada oldukça sık yemek yiyorum," diye itiraf etti.

Delphine bardağına uzanarak, "Avukat olmak hoşunuza gidiyor mu?" diye sordu.

Winston ciddi bir sesle, "Düşündüğümünden çok farklı," diye itiraf etti.

White, elinde gümüş bir tepsiyle Winston'a yaklaştı. "Sizin için bir not geldi lordum."

Winston uzandı ve kâğıdı aldı. Kâğıdı açtı ve içindekileri okuduktan sonra elinde buruşturdu. "Bir kelime, baba."

"Tam şu anda mı?" diye sordu babası.

Sandalyesini geriye iten Winston, "Evet, bu son derece önemli," diye yanıtladı.

"Pekâlâ," diye yanıtladı babası. "Bu önemli meseleyi bir kadeh şarap eşliğinde tartışacağız."

Winston, Bennett'e sert bir bakış attı. "Bize katılsan iyi olur."

Bennett hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve diğer adamların peşinden odadan çıktı. Malikânenin arka tarafındaki çalışma odasına doğru ilerlerken hiçbiri konuşmadı.

Çalışma odasına girdiklerinde Winston kapıyı arkasından kapattı. "O not, Isaac'e göz kulak olması için tuttuğum Bow Street Runner'ı Jasper'dan geldi."

Babası içki arabasına doğru yürüdü ve sürahiyi aldı. "Bu Jasper'a ağzı sıkı olması için güvenilebilir mi?"

"Evet, onu birkaç vakamda kullandım," diye yanıtladı Winston. "Jasper, Isaac'in Sarah Teyze'nin yerini öğrendiğinden ve köyümüze doğru yola çıktığından şüpheleniyor."

"Ama özellikle son zamanlarda çok dikkatli davrandık," dedi babası, eli sürahiyi bırakmadan.

Winston, "Bu doğru olabilir, ama şimdilik daha dikkatli olmamız gerekiyor," dedi. "Bu yüzden Jasper'dan köye gelmesini ve Sarah Teyze'ye göz kulak olmasını istedim."

Babası sürahiye tepsiye koymadan önce üç kadeh içki doldurdu. "Isaac'ın Sarah'ya yaklaşmasını istemiyorum."

"Isaac'ın kocası olduğunu düşünürsek bu zor olacak. Onu götürmek için her türlü hakka sahip," diye onayladı Bennett.

Babası bir bardak alarak dudaklarına götürdü ve "İshak bir alçaktır" dedi.

Bennett, "Sizinle aynı fikirde değilim ama biz güvenli olduğundan emin olana kadar Sarah Teyze ve oğlundan uzak durmanız gerekecek," dedi.

Winston başını sallayarak onayladı. "Sarah Teyze'nin durumunu anlattım ve şimdilik onu başka bir eve taşımamızı önerdi. Jasper yarın geldiğinde daha fazla bilgi edineceğim."

Babası içkisini geri fırlattı ve bardağı tepsiye çarptı. "Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç. Ya Isaac'e Sarah'yı rahat bırakması için para ödeseydim?"

Winston, "Böyle bir şey yaparsan Sarah Teyze'yi daha büyük bir tehlikeye atmış olursun," diye karşılık verdi. "Sadece bana güven. Kız kardeşinle oğlunun güvende kalmasını sağlayacağım."

Bennett, Lord Dallington başka bir şey söylemeden odadan ayrılmadan önce babasının isteksizce başını salladığını gördü.

Winston içini çekti. "Babam kontrolün onda olmamasından hoşlanmaz." Bennett, "Hayır, sevmez," diye onayladı.

Winston, Porto şarabı kadehlerinden birini eline alırken, "Bu akşamlık çekilsem iyi olacak," dedi. "Görmem gereken işler var."

Bennett bir kaşını kaldırdı. "Bayanlara yeniden katılmak istemiyor musun?" Winston, "Hay Allah, hayır," diye homurdandı. "Kendi sessizliğimi tercih ederim."

yatak odasında kız kardeşlerimizin bitmek tükenmek bilmeyen sohbetleri."

Winston uzaklaşırken, Bennett neredeyse kardeşinin omuzlarının yüklerle ağırlaştığını görebiliyordu. Kardeşi her zaman ondan daha ciddi bir yapıya sahipti, ama şimdi Winston korkunç derecede mutsuz görünüyordu.

Delphine ahırlara doğru giden patıkada yürürken güneş gökyüzünde alçalıyordu. Erken kalkmış ve yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Eğer yaralı olmasaydı, ata binmeyi isteyebilirdi. Açıkçası ata binmeyi tercih ederdi.

Kadın ahıra yaklaşırken bir seyis kovanın içine bir bez attı ve "Binmek ister misiniz leydim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Sadece gelip atlarla tanışmak istedim."

Damat kapıyı açtı. "Hoş geldiniz. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Delphine ahıra girdi ve orta koridorda yürümeye başladı. Birçok muhteşem at vardı ama bir tanesi diğerlerinden daha çok dikkatini çekti. Arka ahırda duran siyah bir attı bu.

"Günaydın," dedi yumuşak bir sesle. Atı ürkütmeden varlığını belli etmek istiyordu.

At cevap olarak başını salladı.

Atla arasında yeterli mesafe bırakmaya dikkat ederek ahırın önünde durdu. "Neden kimse sana binmiyor?" diye sordu.

Damat kapıdan seslendi. "Ben olsam ondan uzak dururdum leydim. Herkül inatçıdır."

Delphine gülümsedi. "Dik kafalılıkla başa çıkabilirim." Dikkatini tekrar ata yöneltti. "Adını öğrendim, bu yüzden sana kendi adımı söylemem adil olur. Adım Delphine."

Herkül'ün kulakları onu dinlerken rahatlamış gibiydi. Ona ilk yaklaştığında olduğu kadar gergin görünmüyordu.

Aşağı baktı ve bir sepet dolusu elma gördü. Uzandı ve büyük kırmızı bir tane seçti. Elinde sabit tutarak Herkül'e yaklaştırdı.

"Bir şeyler ısmarlamak ister misin?" diye sordu.

At yaklaştı ve sunulan ikramı yalayıp yuttu.

At hemen hareket etmeyince Delphine yavaşça elini kaldırıp atın boynunu okşadı. "Seni temin ederim ki senin için bir tehdit değilim, Herkül."

Bennett'in sesi koridorun ilerisinden geldi. "Herkül'ü nasıl bu kadar kolay kandırabildin?"

Herkül'ü sevmeye devam ederken, "Onu kandırmadım," diye cevap verdi, "sadece ona bir elma ile rüşvet verdim."

Bennett, "Bunu daha önce de denedim ama Herkül ona dokunmama izin vermiyor - ya da herhangi birine," dedi. "O benim rahmetli amcamın atıydı."

Delphine Herkül'ün saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "O çok güzel bir at."

"Öyle," diye kabul etti Bennett, Herkül'ün yanında ona katılarak. "Ona birçok kez binmeye çalıştım ama başarılı olamadım."

"Amcanı çok özleyor olmalı," diye gözlemledi Delphine.

"Bunu yapmamak çok zor," diye cevap verdi Bennett. "Richard Amca çoğu insanın örnek almak istediği bir adamdı. Güçlüydü, kararlıydı ama çok iyi bir kalbi vardı. Umarım bir gün ben de onun mirasını devam ettirebilirim."

Delphine Bennett'e doğru döndü. "Yapacaksın."

Adam ona endişeyle baktı. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama amcamla tanışmadınız. Gerçekten olağanüstü bir adamdı, taklit edilmesi zor biriydi."

"Bu doğru olabilir ama son birkaç gündür *seni* daha yakından tanıyorum ve nasıl bir adam olduğunu biliyorum," dedi Delphine. "Amcanda olduğunu söylediğin tüm o özellikler sende var ve daha fazlası. Ayrıca, amcan hiç başka birinin hayatını kurtardı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı. "Ama iyi bir adamdı."

Delphine uzandı ve elini onun koluna koydu. "Sen de öylesin, Bennett. Kendini yeterince takdir etmediğini söyleyebilirim." Herkül öne doğru eğildi ve elini Bennett'in kolundan çekti. Bennett, "Birinin kıskanç olduğuna inanıyorum," dedi.

Delphine tekrar Herkül'e doğru döndü. "Sence Herkül ona binmeme izin verir mi?"

Bennett başını salladı. "Senin durumunda olmaz."

"Şimdi demek istemiyorum," dedi Delphine. "Ama gelecekte."

"Bu eve dönmek için o kadar da endişeli olmadığınız anlamına mı geliyor?" Bennett neredeyse hevesle sordu.

Delphine sırtıttı. "Eninde sonunda eve dönmem gerekiyor ama seninle ve ailenle geçirdiğim bu zaman çok güzeldi," dedi. "Ve özellikle dün akşamki yemekten çok keyif aldım."

"Şimdi mi?" Bennett ona bir adım daha yaklaşarak sordu. "Elodie seninle aynı duyguları paylaşmıyordu. Ben yatmaya gittiğimde onu gizlice mutfığa inerken yakaladım."

Delphine, "Haggis'in birden fazla kez hareket ettiğini gördüğünü iddia ettiği düşünülürse, bu beni şaşırtmadı," diye şaka yaptı.

Bennett kıkırdadı. "Elodie'yi kışkırtmak çok kolay."

Delphine elini Herkül'ün boynuna götürdü. "Kız kardeşine böyle sataşmamalısın."

"Onu mu savunuyorsun?" Bennett sordu. "Bizi gözetlemek gibi korkunç bir alışkanlığı olduğunu unuttun mu?"

"Elodie de hepimiz gibi yerini bulmaya çalışıyor."

Bennett ahırın kenarına yaslandı ve bir süre onu inceledi. "Sadece gayda çalmakla kalmıyorsun, aynı zamanda Herkül'ün de gönlünü kazanmışsın. Bu azımsanacak bir başarı değil."

Gözlerini Herkül'den ayırmayan Delphine, "Babam bir keresinde herkesten ve her şeyden nefret ediyor gibi görünen bir aygır satın almıştı. Zamanının çoğunu yalnız ve diğer atlardan uzakta geçiriyordu. Genç olduğum için bu atın hiç arkadaşı olmadığından endişelendim ve onun arkadaşı olmaya karar verdim."

"Bir atla arkadaş olmak mı istedin?"

Delphine omuz silkti. "Bir keçiyle arkadaş olduğum için ikisi arasında büyük bir fark görmedim," dedi. "Ona Lord Cranky Bottom adını verdim."

Bennett sırttı. "İhtimaller ne ki! Ben de tam bir sonraki atıma bu ismi vermeyi düşünüyordum. Gerçi korkarım bu isim giderek yaygınlaşıyor."

Delphine dudaklarında bir gülümsemeyle, "Eğer nazik olmazsanız hikâyeme devam etmeyeceğim," dedi.

Elini sallayarak devam etmesi gerektiğini işaret etti.

Delphine memnun bir ifadeyle devam etti. "Yanımda bir sepet elma getirirdim ve uzaktaki çitin kenarına otururdum," dedi. "Lord Cranky Bottom ne zaman yaklaşırsa, bir elmayı havaya kaldırır ve yaklaşmasını beklerdim. İlk denemeler saatlerce sürdü ama yavaş yavaş bana güvenmeye başladı. Sonunda ona seslendiğimde gelmeye başladı."

Bennett başını Herkül'e doğru çevirdi. "Herkül'ün beni ona binmeme izin verecek kadar seveceğini hiç sanmıyorum."

"Herkül hâlâ sahibini kaybetmenin yasını tutuyor. Ona karşı sabırlı olmalısın," diye teşvik etti Delphine.

Bennett, "Babam onu satıp işimizi bitirmemiz gerektiğini düşünüyor," diye itiraf etti.

Delphine'in gözleri büyüdü. "İstedğin bu mu?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Herkül, Richard Amca için çok şey ifade ediyordu ve ondan ayrılmaya dayanamazdım."

Delphine yere uzanarak bir elma aldı ve Bennett'e doğru uzattı. "Herkül'e bir elma ver."

"Denedim ama-"

Onun üzerinden konuştu. "Tekrar deneyin," diye ısrar etti. "Ama bu sefer ikinizin de amcanızın yasını tuttuğunuzu unutmayın."

Bennett elmayı kabul etti ama ikna olmuş görünmüyordu. "Bu neden bir fark yaratsın ki?"

Delphine, "Atlar duygularımızdaki değişiklikleri hissedebilir," diye yanıtladı.

Elindeki elmayı havaya kaldıran Bennett, Herkül'e doğru eğildi. "Hadi o zaman. Elmayı ye."

Herkül elmaya baktı ama yemek için bir hamle yapmadı.

"Sana anlatmaya çalıştım. Herkül benden nefret ediyor," dedi Bennett elmayı yanına indirirken.

Delphine Bennett'in yanında durmak için hareket etti. "Sakın pes etme. Elmayı tekrar kaldır ve Herkül'e amcanı neden bu kadar özlediğini anlat."

Bennett ofladı pufladı. "Herkül sadece bir at, Delphie." "Benim için dene, lütfen."

Bennett başını sallayarak elmayı bir kez daha havaya kaldırdı ve şunları söyledi: "Tavsiye almak için amcama gitmeyi özlüyorum. Benimle oturmak için zaman ayırır ve sanki çok derin bir soru sormuşum gibi hissettirirdi." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnsanlara dinlendiklerini hissettirmek gibi eşsiz bir yeteneği vardı."

Herkül Bennett'e doğru kaydı ve hemen elindeki elmayı yedi.

Bennett şaşkınlıkla ona baktı. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?" diye sordu elini atın boynuna götürerek.

Delphine, "Tıpkı insanlar gibi atlar da savunmasızlığı hissedebilir ve buna tepki verebilir," dedi.

Herkül başını Delphine'e doğru çevirdi ve onu dürttü.

Delphine güldü. "Görünüşe göre Herkül benden daha fazla elma istiyor."

Bennett, "Sanırım annem bizi aramaya gelmeden önce kahvaltı için ara vermeliyiz," diye önerdi.

"Oldukça açım," diye itiraf etti.

Bennett kolunu uzattı. "Başka anılarınız geri geldi mi?" Delphine onun kolunu kabul ederken, "Hayır, korkarım dönmedi," dedi. "Belki de ormanlık alanda neden koştuğumu asla bilemeyeceğim." "Sana zarar vermek isteyen birini tanıyor musun?"

Delphine onun sorusunu düşündükten sonra, "Hayatta kalmamış olsaydım kuzenim için son derece uygun olurdu sanırım. Ama bana zarar verebileceğini düşünmem için hiçbir sebep vermedi."

"Aklına başka biri gelmiyor mu? Kızgın bir talip, belki? Ya da kindar bir kiracı?" Bennett bastırdı.

"Aklıma bir tane bile gelmiyor," diye cevap verdi. "Kendimi adil bir ev sahibi olarak görüyorum ve umarım kimse beni öldürmeye çalışacak kadar bana kızmaz."

Bennett onun elini okşadı. "Elbette hayır, ama izninizle, sizin adınıza bazı soruşturmalar yapması için bir Bow Street Runner kiralamayı umuyordum."

"Ne tür soruşturmalar?" Delphine sordu.

Bennett, "Ormanlık alanda neden bilinçsiz ve ayakkabısız bulunduğunu açıklayacak türden bir şey," dedi. "Önemli bir şey olmayabilir ama ben sadece eve döndüğünüzde güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Home.

Bu kelime neden bu kadar yersiz görünüyordu?

Malikâneye yaklaştıklarında Bennett yüzünde endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Umarım seni üzmemişimdir."

"Hayır, sadece yün topluyordum."

"Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" Bennett sordu. Hayır.

Kendisini onun yanında, malikanesinde hiç hissetmediği kadar evinde hissetmeye başladığını ona nasıl söyleyebilirdi?

Hâlâ bir yanıt beklediğini bildiğinden, "Sadece eve döndüğümde personelim ne kadar rahatlayacağını düşünüyordum" diye cevap verdi.

"Ve keçileriniz," dedi Bennett, sesi eğlenceyle doluydu. Kadın sırtıttı. "Benimle alay edebilirsin ama keçilerim bana tapıyor."

"Neden sevmesinler ki?" diye sordu. "Sen olağanüstü bir insansın."

İltifat karşısında yanakları kızardı ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Umarım kahvaltı için biraz haggis kalır."

"Bunun için Elodie ile dövüşmen gerekebilir."

"Pek kavgaya çıkacağını sanmıyorum," diye espri yaptı Delphine. "Babamla ilk kez yemek yiyebildiğimde haggis servis edildiğini hatırlıyorum."

Bennett'in gözleri kenarlarından kııştı. "Benim ailem oldukça gariptir, çünkü ben bildim bileli ailece yemek yeriz."

Unutmayın."

"Bunu kıskanıyorum," diye itiraf etti Delphine. "Babam masanın bir ucuna, annem de diğer ucuna otururdu. Ben ikisinin ortasına otururdum ve her birimiz kendi günümüzden bahsederdik. En azından söyleyeceklerimiz bitene kadar. O zaman sadece yemeğime bakar ve sağır edici sessizliği görmezden gelmeye çalışırdım."

"Kulağa oldukça yalnız geliyor."

"Öyleydi," diye cevap verdi Delphine, sözleri duygu doluydu. Çocukken ne kadar yalnız olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Ve şimdi, bir yetişkin olarak. Daha fazla özgürlüğü vardı ama aynı zamanda daha fazla kısıtlaması da. Sanki kendi yarattığı bir hapishanedeymiş gibi hissediyordu.

Bennett çakıllı yolda durdu ve onu nazikçe yüzüne çevirdi. "Eğer yardımı olarsa, aile yemeklerimiz genellikle kavgayla biterdi."

Delphine, "Bunun biraz yardımı dokunur," dedi.

Bennett gülerek, "Ve Elodie yuvarlanmak için uzandığında eğilmeyi çabuk öğrendim," diye paylaştı. "Yaşına göre etkileyici bir nişancılığı vardı."

Delphine hüznle içini çekti. "Hala kulağa oldukça pastoral geliyor."

Bennett parmağını kızın çenesinin altına koydu ve kız kendisine bakana kadar kaldırdı. "Geçmişin senin geçmişindir; bunu değiştiremem. Ama geleceğini değiştirebilirim," dedi. "Hayatıma girmenin bir nedeni var ve seni asla bırakmaya niyetim yok."

Delphine onun bakışlarını tuttu, sözlerini çözmeye çalışıyor, daha fazlasını mı kastettiğini merak ediyordu. Aralarında daha derin bir bağ olmasını ummaya cesaret edebilir miydi? Adamın gözlerindeki samimiyet, yalnız olmadığı farklı bir gelecek ihtimaliyle kalbinin sızlamasına neden oldu.

"Ne olursa olsun, her zaman senin arkadaşın olacağım," dedi Bennett, gözleri onunkileri ararken.

Kalbi sıkıştı.

Arkadaş.

Bu sözcük zihninde yankılanarak, beslemeye cesaret ettiği tüm umut kırıntılarını söndürdü. Onun kendisi hakkında farklı şeyler hissettiğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti.

Delphine gülümseyerek, "Ben de öyle hissediyorum," diye cevap verdi.

Bennett'in gözlerinde kısa süreli bir hayal kırıklığı gördüğünü düşündü ya da belki de bu sadece onun hayal gücüydü. Belki de ona oyun oynayan sadece kalbi değildi.

Bennett elini geri çekti. "Artık haggis istiyorsak acele etmeliyiz," dedi, sözleri hafif ve şakacıydı.

Delphine öngörülebilir bir gelecekte evlenmek istemediği konusunda kararlıydı. Ancak Bennett'le geçirdiği zaman arttıkça, belki de - sadece belki de - artık yalnız kalmak istemediğini fark etmeye başlamıştı.

Chapter Nine

Bennett Delphine'i yemek odasına doğru yönlendirirken, onun alışılmadık sessizliğini fark etmekten kendini alamadı. Acaba istemeden onu üzecek bir şey mi söylemiş ya da yapmıştı? Bu düşünce onu rahatsız etti çünkü ona çok değer veriyordu. Onunla birlikte olmak bir soluklanma, rol yapmadan gerçek kendisi olma şansı gibi geliyordu.

Ona bir göz attığında ve bakışlarının ileriye sabitlendiğini fark ettiğinde endişesi içini kemirdi. Sessizliğin çok uzun sürdüğüne karar verdi. "Çok sessizsin," dedi.

Delphine ona zayıf bir gülümseme sundu. "Sanırım öyleyim," diye karşılık verdi. "Annenin planladığı suareyi düşünüyorum."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok. O sadece seni arkadaşlarımıza göstermek istiyor," dedi Bennett.

"Ya beni eksik bulurlarsa?"

Bennett bunun oldukça saçma bir düşünce olduğunu düşündü. "Seni neden eksik bulsunlar ki?" diye sordu.

Delphine alt dudaklarını ısırarak, "Daha önce hiç onuruma bir parti verilmemişti. Ya bir şey söyler ya da yaparsam-"

Giriş holünde durdu ve kızı kendisine doğru çevirdi. "Bunu fazla düşünüyorsun, Delphie. Sen yeterlisin."

"Babam için değil," diye içini çekti Delphine, acısı gözlerinden okunuyordu. "Onun için asla yeterli değildim. Olmamı istediği kişi olmak için ne kadar çabaladığımın bir önemi yoktu. Her zaman başarısız oldum, defalarca." Tereddüt etti.

"Bu yüzden mülkün ve işimin gelişmesini sağlamak için yorulmadan çalışıyorum. Babamdan daha iyi olmasam da onun kadar yetenekli olduğumu kendime kanıtlamam gerekiyor."

Bennett daha da yaklaştı, sesi içtenlikle doluydu. "Bana sorarsanız, önündeki şeyin kıymetini bilmediği için tam bir mankafaydı."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

Onun yerine konuştu, derdini anlatmaya kararlıydı. "Bunu *her zaman* söyleyeceğim," dedi kesin bir ifadeyle. "Senin hakkında bildiğim şey çok basit. Beni güldürüyorsun ve seninle olduğumda dönüştüğüm kişi yüzünden senin yanında olmayı tercih ediyorum."

"Bana da böyle hissettiriyorsun," diye itiraf etti Delphine.

"O halde birbirimizi bulmuş olmamız iyi bir şey, değil mi?" Bennett sordu.

Delphine'in gözleri parladı. "Sanırım öyle."

Winston'ın sesi koridorun sonundan geliyordu. "Kardeşim, konuşabilir miyiz?" Sözleri bir sorudan çok bir emir gibiydi.

Bennett dönüp kardeşine baktı. Winston'ın yüzündeki ciddi ifadeye dikkat ederek, "Sorun nedir?" diye sordu.

Winston, koridorda gözden kaybolmadan önce, "Babamla çalışma odasında açıklayacağım," diye yanıtladı.

Durumu hafifletmeye çalışan Bennett bakışlarını tekrar Delphine'e çevirdi. "Görünüşe göre çalışma odasında bana ihtiyaç var. Birazdan kahvaltıda size katılacağım."

Delphine başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama benim yüzümden acele etmemelisiniz." Sesini alçalttı. "Winston oldukça üzgün görünüyordu."

"Benimle vakit geçirmek için bir bahane aradığına şüphe yok," diye şaka yaptı. "Ailemin beni çok sevmesine engel olamıyorum."

Dudakları hafifçe seğirdi. "Bunun o olduğundan emin değilim." "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyerek Bennett ona güvence verdi.

Delphine onun sözlerine pek ikna olmuğa benzemiyordu ama üstelemedi. Giriş salonundan ayrılmadan önce, "Ben yemek odasında olacağım," dedi.

Bennett kararlı adımlarla çalışma odasına doğru yöneldi. Winston'ın tam o anda onunla konuşmasını gerektirecek kadar acil olan şey neydi?

Çalışma odasına giren Bennett'in gözleri uzun boylu, siyah saçlı, derin bakışlı ve buruşuk giysili bir adama takıldı.

Winston, tanıştirma konuşmasını yapmadan önce kapıyı kapattı. "Baba. Bennett. Sizi Jasper'la tanıştırmama izin verin. Kendisi size bahsettiğim Bow Street Runner."

Babası sandalyesinden kalktı ve Jasper'ı inceledi. "Daha önce bir Bow Street Runner'la tanışmadım ama hepinizin kırmızı yelek giydiğini sanıyordum."

"Bu sadece kimliğimizin bilinmesini istediğimiz zaman geçerli, lordum," dedi Jasper, sesi derin ve emrediciydi. "Ben anonim kalmayı tercih ederim, özellikle de kız kardeşiniz söz konusu olduğunda."

"Kız kardeşimle tanıştın mı?" diye sordu babası.

Jasper başını salladı. "Sorduğunuz buysa, Leydi Sarah'yla doğru dürüst tanıştırılmadım. Ama ikamet ettiği kır evine gittim ve onu gördüm."

Bennett öne çıktı. "O güvende mi?"

"Korkarım hayır," dedi Jasper. "Onun mirasıyla-" Bennett kaşlarını çatarak, "Ne mirası?" diye sordu.

"Amcan Richard, Sarah'ya yıllık yüz pound gibi küçük bir miras bıraktı," diye paylaştı babası. "Bizim için fazla bir şey değil ama onun için önemli bir meblağ."

"Neden şimdiye kadar bir şey söylemedin?" Bennett sordu.

Babası Winston'la bir bakış alışverişinde bulundu. "Winston'ı bu konuda bilgilendirdim, ama konuyla ilgili olduğunu düşünmedim."

"İlgili değil mi?" Bennett sordu. "Isaac'in Sarah'yı bulmaya çalışmasına şaşmamalı. O para haklı olarak ona ait."

"Olmamalı! Kocasının bir alçak olduğunu düşünürsek, Sarah ve oğlunun bakımına gitmeli," diye haykırdı babası.

Winston, "Alçak ya da değil, Sarah ile Isaac evlendiler ve o parayı almaya hakkı var," diye araya girdi.

Bennett kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Isaac mirastan nasıl haberdar oldu?"

Babası, "Richard öldüğünde, avukatı Sarah'yı aramaya gitti ve İshak'ı mirastan haberdar etti," diye açıkladı.

"Isaac mirasa erişemiyor mu?" Bennett sordu.

Winston masaya yaslandı. "Richard Amca akıllı bir adamdı ve Sarah'ya iyi bakıldığından emin olmak istiyordu. Mirasın bir şartı vardı. Parayı almak için Sarah'nın orada olması gerekiyordu."

Bennett kaşlarını çatı. "Şey, bu kesinlikle işleri karmaşıklştırıyor. Sarah mirastan haberdar mı?"

Babası, "Biliyor ama asıl endişesi oğlunu güvende tutmak ve İshak'ın ağır elinden uzak tutmak," diye yanıtladı. "Eğer İshak Sara'yı bulursa, onu öldüreceğine inanıyorum."

Bennett, "Eğer bunu yaparsa, o zaman onun mirasına erişemeyecek," dedi.

Babası ciddileşti. "O zaman ölümden çok daha kötü bir kaderi olacak."

Jasper onların dikkatini çekerek konuştu. "Leydi Sarah'yı güvende tutacağım."

Bu yüzden onu başka bir kulübeye taşımak niyetindeyim." "Bu son derece uygunsuz," diye homurdandı babası.

Bow Sokağı Koşucusu babasının sert ses tonunu umursamamış görünüyordu. "Kulübede onlarla birlikte kalmayacağım ama onları güvende tutmak için yakınlarında olacağım."

Babası oturduğu yerden kalktı ve içecek arabasına doğru yürüdü. "Bu kulübe nerede?"

Jasper, "Söylemeyeceğim," diye cevap verdi.

Sürahiyi eline alan babası, "Kimseye söyleyeceğimizi düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

Jasper yerinde durdu. "İşimi şansa bırakmak istemiyorum. Leydi Sarah'nın yabancılaştığı kocasından kurtulduğundan emin olduğumda onu eve getireceğim."

"Peki, söylesene, kız kardeşimle kalırsan bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu babası kendine bir içki koyarken.

Jasper, "Bu davayla ilgilenen tek Bow Street Runner ben değilim, lordum," diye cevap verdi. "Ama Isaac'in karısını aramak için buraya geleceğine kendinizi hazırlamalısınız."

Babası bardağı dudaklarına götürdü. "Bundan hoşlanmadım."

Jasper bir adım öne çıktı. "Bundan hoşlanmak zorunda değilsin ama bu Leydi Sarah'yı güvende tutacaktır. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken bir iş var."

"Gitmeden önce," diye başladı Bennett, "sizinle misafirimiz Leydi Dunrobin hakkında konuşmayı umuyordum. Onu ormanda buldum, bilinci yerinde değildi ve ayakkabısının teki yoktu. Neden orada olduğuna dair anıları geri gelmedi. Sizin ya da bir ortağınızın bu konuda bazı araştırmalar yapabileceğinizi umuyordum. İyileşip eve döndüğünde güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Jasper'ın yüz ifadesi sertleşti. Kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Soruşturma yapması için derhal bir Bow Street Runner'ı göndereceğim," dedi.

Bow Street Runner çalışma odasından ayrıldıktan sonra, Lord Dallington Winston'a dönerek, "Umarım Jasper söylediğin kadar iyidir," dedi.

"Hayır, o daha iyi," dedi Winston. "Kenarları biraz kaba ama yaptığı işte iyi."

Bennett kollarını kavuşturdu ve "İshak karısını aramaya geldiğinde ne yapmamız bekleniyor?" diye sordu.

Winston, "Ona gerçeği söyleyeceğiz - nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını," diye yanıtladı.

Babası içkisini geri fırlattı ve bardağı tepsiye koydu. "Şansımız yaver giderse, o korkak uzakta kalır ve bu konu da tartışmalı hale gelir."

"Buna inanıyor musun?" Winston sordu.

"Hayır, bilmiyorum," diye yanıtladı babası kederli bir ses tonuyla. "Isaac'le daha önce hiç tanışmadım. Dürüst olmak gerekirse, buna hiç ihtiyaç duymadım. Ama Sarah'nın bana anlattıklarına bakılırsa, son birkaç yıldır katlanmak zorunda kaldığı şeyler için yüreğim sızlıyor."

Bennett babasının sesindeki ıstırabı duyabiliyordu ve kız kardeşinin durumundan kısmen sorumlu hissettiğinden şüpheleniyordu.

Winston ona doğru dönerek, "Bu konuşma bitmiştir. Kahvaltı için yemek salonunda Delphine'e katılmalısın."

"Bize katılmayacak mısın?" Bennett sordu.

Winston ona bilmiş bir bakış attı. "Öyle olsa bile, Delphine'in büyüüne kapılmış görüldüğün için varlığını pek fark etmezsin."

Bennett, "Delphine evimizde bir misafir," diye savundu. "Burada kendini rahat hissetmesi için elimden geleni yapıyorum."

Winston sırtıttı. "Bu oldukça takdire değer, kardeşim. Ama ilginizin mükemmel bir ev sahibi olmanın ötesine geçtiğini düşünmüyor musunuz?"

"Delphine'in peşinden gitmek istediğimi ima ediyorsanız, yanıyorsunuz," dedi Bennett. "Ayrıca, Delphine'in şu anda evlenmek ve kendisine tanınan özgürlükleri kaybetmek gibi bir niyeti yok."

Winston ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, "Bağışlayın beni. Yersiz konuştum."

Babası koltuğuna geri döndü. "Şimdi ikiniz de gidin. Öğleden sonraki toplantılarımdan önce halletmem gereken işlerim var."

İki kardeş çalışma odasından çıkarken Bennett, "Delphine'e benimle gölde kayıkla gezintiye çıkmasını teklif etmek niyetindeyim. Bize katılmak ister misin?"

Winston, "Hayır, ilgilenmem gereken çok fazla iş var," diye yanıtladı.

Bennett kardeşine endişeyle baktı. "Çok fazla çalışıyorsun," dedi. "Ne zaman biraz eğleneceksin?"

"Eğlenceli mi?" Winston tekrarladı. "Eğlenceye ayıracak zamanım yok. Çok geç olmadan kendim için bir şeyler yapmalıyım."

"Ne için çok geç?" Bennett bastırdı.

Winston ofladı pufladı. "Sen varissin, altın çocuksun. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Ama ben..." Sesi kesildi. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Kendi mirasımı inşa etmeliyim."

Bennett kardeşine daha fazla katılamazdı. Varis olması sorumlulukları olmadığı anlamına gelmiyordu. "Bir konuda yanılıyorsun. Kanıtlamam gereken her şey var. Aldığım her karar insanların geçim kaynaklarını etkiliyor."

Winston içini çekerek, "Özür dilerim. Durumunuzu hafife almak istememiştim. İkimizin de geceleri uykumuzu kaçıran sorunları var."

"Eğer avukat olarak çalışmaktan hoşlanmıyorsanız, her zaman evinize dönebilir ve-"

Winston'ın keskin sesi onun sözünü kesti. "Hayır, kesinlikle olmaz! Ömrümün geri kalanında senin gölgede yaşamayacağım," dedi hışımla gitmeden önce.

Bennett, Winston'ın geri çekilen figürünü izledi ve kardeşine yardım etmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi - hem de ilk kez değil -. Onu rahatsız eden bir şey vardı, ama Winston yardım isteyecek biri değildi. Ama eğer biri bir şeyler yapacaksa, bu kişi kardeşiydi. Bundan emindi.

Delphine yemek odasındaki uzun, dikdörtgen masada oturmuş, önüne konan yemeği yiyordu. Tek ses, uşakların duruşları değiştiğinde döşeme tahtalarının gıcırdamasıydı.

Yalnızdı... yine. Bu onun aşına olduğu bir şeydi. Annesi hastalanmadan çok önce de tek başına yemek yemişti. Annesi odasına bir tepsi götürmeyi tercih eder, onu yalnız başına yemeğe bırakırdı. Sessizlik içinde. Yine de bu onu hiç rahatsız etmemişti - ta ki şimdiye kadar.

Delphine Lockwood ailesiyle geçirdiği zamandan büyük keyif almıştı. Sürekli ileri geri şakalaşmaları onları ona daha da sevdirmişti. O da

Birbirlerine sevgi ifade eden bir ailede olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişti ve artık biliyordu.

Annesi onu seviyordu; bundan emindi. Ama annesi her zaman kendi iğleriyle meğgul olduğu için Delphine'i fazla önemsememişti. Annesi ölmeden önce biraz daha yakınlaşmışlardı ve Delphine onunla geçirdiği zamana değer veriyordu.

Delphine zarif bir şekilde döşenmiş yemek salonuna şöyle bir bakarak iç geçirdi. Evine dönmek üzere yola çıktığında bu malikâneyi özleyecekti.

Bir uşak elinde bir fincan çikolatayla öne çıktı ve yavaşça önüne koydu.

Delphine fincana uzanmadan önce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bir yudum aldığıında Elodie odaya girdi ve aniden durdu. "Buradasınız," dedi.

Delphine merakla ona baktı. "Her şey yolunda mı, Elodie?"

Elodie sanki geri çekilmek istermiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Bennett bana senin yanında çok tuhaf şeyler söyleyemeyeceğimi söyledi."

"Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Elodie, "Sizi gücendirebileceğimden endişeleniyor," diye karşılık verdi.

Fincanını tabağına geri koyan Delphine, "Ben kolay kolay kırılacak biri değilim, o yüzden endişelenmenize gerek yok. Lütfen kahvaltı için bana katılın."

Elodie gözle görülür biçimde rahatladı. "Teşekkür ederim. Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Masaya doğru yürüdü ve uşağın bir sandalye çekmesini bekledi. "Bu kadar erken kalkmanıza şaşırdım. Normalde kahvaltıya ilk inen ben olurum."

"Korkarım uyuyamadım ve ahırları gezdim," dedi Delphine. "Herkül'le tanıştım."

"Herkül oldukça huysuz bir attır. Bu yüzden ona bu kadar bayılıyorum."

Delphine çatal ve bıçağına uzandı. "Bence çok tatlı biri."

Elodie, "Doğrudan tatlı demezdim ama yanlış anlaşıldığını söyleyebilirim, özellikle de babam tarafından," diye paylaştı. "Kimse ona binemediği için Herkül'ü satmak istiyor."

"Bu çok yazık olur," dedi Delphine.

"Binilemeyen bir at ne işe yarar ki?"

Delphine, Elodie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ama yine de birinin Herkül için savaşması gerektiğini düşünüyordu. "Babanla bu konuyu konuşacağım."

Herkül'ü satın almak, tabii onu satmakta ciddi olduğunu varsayarsak." "Herkül'ü neden istiyorsunuz?"

Bir omzunu silkti. "Neden olmasın?" diye sordu. "Bu kadar muhteşem bir at olduğu için onu her zaman damızlık olarak kullanabilirim."

Elodie kucağına bir peçete koydu. "Amcamın Herkül'e binişiyle ilgili çok güzel anılarım var. O ata bayılırdı."

"Bennett'in de paylaştığı şey buydu."

"Oh, bu sabah Bennett'i gördün mü?" Elodie sordu.

Delphine başını salladı. "Ahırda ona rastladım ve bana malikâneye kadar eşlik etti," diye paylaştı. "Kısa süre içinde bize katılacak."

Elodie bıçağını aldı ve havaya kaldırdı. "Eğer durum buysa, tabağımı Bennett'ten korumam gerekecek çünkü o yemek çalmayı seviyor."

"Ne için?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Elodie. "Sanırım tostumu ustalıkla yağlamamı seviyor."

Delphine sırttı. "Bir tost nasıl 'uzman hassasiyetiyle' yağlanır?"

Elodie bıçağı masaya indirdi. "Yatılı okuldayken bu yöntemi mükemmelleştirdim," diye cevap verdi. "Tereyağının tüm kenarlara ulaştığından emin oluyorum, böylece her ısırık eşit derecede ödüllendirici oluyor."

"Bu çok tuhaf," demekten kendini alamadı

Delphine. "Tostunuzu nasıl yağıyorsunuz?"

Delphine omuz silkti. "Bir bıçak alıyorum ve tostumun üzerine az miktarda tereyağı sürüyorum. Çok karmaşık bir işlem değil."

Elodie onun bu itirafından pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Ama tereyağını kenarlarına sürmezseniz, kendinizi lezzetten mahrum bırakmış olursunuz."

"Sadece kızarmış ekmek," diye belirtti Delphine.

Tabağından bir parça kızarmış ekmek alan Elodie, "Alınırdım ama siz İskoçyalısınız. Orada çok fazla tost yemiyor olmalısınız."

"İskoçya'da tost yeriz."

Elodie ofladı. "O zaman senin için üzülüyorum."

Kapı aralığından gelen derin bir kıkırdama konuşmalarını böldü. "Tostu ancak sen bu kadar çok seversin Elodie," dedi Bennett.

Elodie çenesini eğerek, "Herkes tostı sevmeli," dedi. Bennett masaya yaklaştı ve bir parça tost kaptı.

Elodie'nin tabağı. Bir ısırık aldıktan sonra, "Yağlama tekniğiniz mükemmel, Rahibe," dedi.

Elodie Delphine'e bilmiş bir bakış attı. "Sana söyledim," dedi. "Kardeşim medeniyetsizdir ve tabaklardan yemek çalar. Yemeğinizi hayatınız pahasına korumalısınız."

"Bu kadar dramatik olma," diye şaka yaptı Bennett. "Bu sadece bir parça tost. Sana bir tane daha getireyim. Aslında iki tane."

"Başka bir parça tost istemiyorum. *O* tost parçasını istiyorum," dedi Elodie.

Bennett tostunu bitirdi ve kırıntılardan kurtulmak için ellerini birbirine sürttü. "Aşırı dramatik davranıyorsun."

Elodie koltuğuna geri oturdu. "Neden bir kadın bir erkeğin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında 'aşırı dramatik' olarak adlandırılır?"

Delphine koltuğunda kayarak Bennett'e baktı. "Elodie haklı," diye onayladı. "Onun tostunu yedin ve bu yaptığın yanlıştı."

Bennett sonraki sözlerine rağmen en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Özür dilerim, Rahibe." Durakladı. "Ama daha hızlı yemelisiniz."

"Annem tam tersini söylüyor," diye açıkladı Elodie. "Genç bir hanım yavaş bir tempoda yemek yemeli ki etrafındaki sohbete katılabilisin."

Bennett, "Annemin yanıldığını söyleyebilirim," dedi.

Elodie parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş... seni duyabilir. Annem şahin gibi işitir."

Bennett kız kardeşine eğlenen bir bakış attı. "Ne zamandan beri annemi sözlerinle üzmeyi önemsiyorsun?"

Elodie umursamaz bir tavırla, "Annemi bilerek üzmeye çalışmıyorum ama kelimelerimin yerleşimi bazen sorunlu olabiliyor," diye itiraf etti.

Delphine konuştu. "Kendinizi bu kadar özgürce ifade etmenizin takdire şayan olduğunu düşünüyorum."

Bennett ona doğru eğilerek sesini alçalttı. "Onu cesaretlendirmeyin," dedi. "Elodie çok tuhaf şeyler söylüyor ve yapıyor."

Elodie, "Doğru ama ben bir markizin yeğeniyken kimse umursamıyor gibiydi," diye itiraf etti. "Artık bir leydi olduğum için daha yüksek bir standarda tabi tutuluyorum."

Melody odaya girdi ve şaka yaptı, "Zavallı Elodie. Ne kadar büyük bir yük taşıyor olmalı."

Elodie kaşlarını çatı. "Senin için daha kolay," dedi. "Doğduğun andan itibaren, kaderinde büyük işler yapmak olan bir hanımefendinin rolünü oynadın. Oysa ben ömrümün geri kalanında taşrada sakın bir hayat sürmeyi tercih ederdim."

"Sen, sessiz?" Bennett alay etti. "İki tarla ötede otlayan koyunlar sen dışarıdayken seni duyabilir."

Bakışlarını Delphine'e çeviren Elodie, "Neden onunla arkadaşsın?" diye sordu.

Delphine dudaklarının titrediğini hissetti. "Beni ölümden kurtardığı için başka seçeneğim yok."

Elodie, "Demek suçluluk duygusu yüzünden arkadaşsınız," diye düşündü. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Bennett göğsünü kabarttı. "Benim bir kahraman olduğum gerçeğinden hoşlanmıyorsun. İçlerinde en cesur olanın ben olmam içini kemiriyor olmalı."

Elodie gözlerini devirdi. "Ormanlık alanda at sürüyordun ve Delphine'e rastladın. Tamamen tesadüftü."

"Evet, ama ormanlık alan tehlikeli bir yer ve onu uçurumdan çıkarmak için inanılmaz gücümü kullanmak zorunda kaldım," diye cevap verdi Bennett. "Bana Garter Nişanı verilmemesine şaşırdım ama sanırım bunun tek nedeni Prens Naibi'nin kahramanlıklarından haberdar olmaması."

Melody kaşlarını kaldırdı. "Garter Nişanı Britanya'daki en üst düzey şövalyelik nişanıdır."

"Farkındayım ve bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi

Bennett. "Hayal görüyorsun kardeşim," dedi

Elodie.

Bennett sırtıttı. "Sadece kıskanıyorsun ve bunu kabul etmende bir sakınca yok. Benim gibi bir kardeşe sahip olmak çok yorucu olmalı. Bu kadar başarılı biri."

"Çok saçma şeyler söylüyorsun," diye mırıldandı Elodie.

Bennett, Delphine'e dönerek, "Bu öğleden sonra benimle kayığa binmek ister misin?" diye sordu.

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Bennett başını salladı. "Evet. Göle sadece kısa bir araba yolculuğu var ve söz veriyorum seni kayıkta kürek çekmeye zorlamayacağım." Durakladı ve gözlerine muzip bir parıltı geldi. "Yorulmadığım sürece. O zaman bizi geri götürmek zorunda kalacaksın."

"Ne kadar da centilmensin," diye takıldı Melody.

Bennett elini kaldırarak, "İyi bir noktaya değindin. Delphine'i kürek çekmeye zorlamayacağıma ya da tekneyi devirip ikimizi de yüzmek zorunda bırakmayacağıma söz veriyorum."

Delphine, "Bu içimi rahatlatmış çünkü elbiseyle kıyıya geri yüzmek istemezdim," dedi.

Bennett, "Eğer durum buysa, Elodie bizimle gelemez," dedi. "Teknenin içinde ayağa kalkma ve devrilmesine neden olma eğilimi var."

Elodie bir inilti çıkardı. "Bu bir kez oldu ve o da senin hatandı. Teknede durmam için beni cesaretlendirdin."

Bennett, "Cesaretimi reddedebilirdin," dedi.

"Ve bunu yapamayacağımı mı itiraf edeyim? Asla!" Elodie haykırdı. "Ne olursa olsun, siz tekneyi sallamaya başlayana kadar gayet iyi ayaktaydım. Teknenin devrilmesinin tek nedeni buydu."

Bennett kız kardeşine eğlenen bir bakış fırlattı. "Kıyıya geri dönmek zorunda kaldığın için kızgınsın sadece."

Elodie iç çekerek, "Gerçekten de öyleydim ve bir elbiseyi daha kirlettiğim için annem de pek memnun olmadı," diye itiraf etti.

Delphine kahvaltısını bitirip çatal ve bıçağı tabağa koydu. "Bennett'in söylediklerine rağmen, bu öğleden sonra bize katılabilirsiniz." Melody ve Elodie'ye baktı. "İkiniz de."

Elodie kardeşine kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Delphine. Kardeşimin aksine çok cömertsin. Size katılacağıma inanıyorum ama başka bir tekneyle gideceğim."

Melody araya girdi, "Winston'ı davet edelim mi?"

"Evet, ama geleceğinden şüpheliyim," diye yanıtladı Elodie. "Bir dava üzerinde çalışmakla o kadar meşgul ki."

Delphine Bennett'e doğru döndü ve onun kendisini izlediğini fark etti. Gözlerini kaçırmak yerine ona doğru eğildi ve şöyle dedi: "Kayıkla gezmekten korkmana gerek yok. Seni güvende tutacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum," diye yanıtladı. Ve bu doğrudu. Bennett'e tüm kalbiyle güveniyordu. Ona zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Bennett'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi, gözleri eğlenceyle kırıştı. "Gerçi suya düşersek bu bana seni kurtarmak için bir fırsat daha verir," diye takıldı.

Delphine onun bakışlarını tutarken, "Umarım iş o noktaya gelmez," dedi.

Delphine, Bennett'in mavi gözlerine bakmaktan oldukça keyif aldığını itiraf etmek zorundaydı. Eğlenerek dans ediyor gibiydiler, onu içine çekiyor ve sabit kalmasını sağlıyorlardı. Nasıl oluyor da sanki hiç acı çekmemiş gibi bu kadar rahat gülümseyebiliyordu?

Elodie'nin sesi düşüncelerini böldü ve ona yalnız olmadıklarını hatırlattı. "İzin verirseniz, gidip piyanoforte çalışmam gerekiyor."

Annem her gün çalmam konusunda ısrarcı. Gösteri yapan bir maymun gibi." Melodi güldü. "Sen hiç de gösteri yapan bir maymun değilsin."

Sandalyesini geriye iten Elodie ayağa kalktı. "Çok şanslısın. Çok güzel bir sesin var ve sağır bir adamı bile etkileyebilirsin. Oysa ben piyanoforte çalıyorum - tıpkı diğer sosyete kızları gibi."

Melody, "Sen başka enstrümanlar da çalıyorsun," dedi.

"İstiyorum ama annem misafirlerin önünde o enstrümanları çalmama izin vermiyor," dedi Elodie. "Hapishaneme gidiyorum. En azından bu öğleden sonrayı iple çekeceğim bir tekne gezintisi var."

Elodie yemek odasından ayrıldıktan sonra Bennett ayağa kalktı ve "Bu öğleden sonraki gezimize kadar hesapları gözden geçirmem gerekiyor" dedi.

Delphine ayağa kalktı. "Sanırım gidip Elodie'nin çalışmasını dinlemek istiyorum. Kendisi inansa da inanmasa da oldukça yetenekli."

Bennett kolunu uzattı. "Size eşlik etmeme izin verin leydim."

Delphine onun kolunu kabul ederken bakışlarını Melody'ye çevirdi. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladı Melody. "Sanırım bu sabah bir gezintiye çıkmayı tercih ederim. Çok güzel bir gün."

Bennett ciddi bir bakışla, "Yanınıza iki seyis aldığınızdan emin olun," dedi. Melody, "Her zaman öyle yaparım, kardeşim," dedi.

Kız kardeşinin cevabından memnun görünen Bennett, Delphine'i yemek odasından çıkarmaya başladı. Ona yakın olmak için her türlü nedeni nasıl da seviyordu. Zamanı yavaşlatabilmeyi ya da tamamen durdurabilmeyi diliyordu. Geçen her an eve dönmeye daha da yaklaşıyordu.

Chapter Ten

Arabada Bennett'in yanında oturan Delphine'in üzerinden hoş bir lavanta kokusu yayılıyordu. Bu onu etkilememeliydi ama etkilemişti. Hem de çok. Ona yaklaşmamak ve yakınlığının tadını çıkarmamak için büyük bir çaba sarf etti.

Neyse ki aklîselim galip geldi. Bir de kız kardeşleri sıkışık vagonda onun karşısında oturuyordu.

Delphine'e baktı ve onun pencereden dışarı baktığını fark etti. Derin düşüncelere dalmış gibi görünen kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Her endişeyi, her kaygıyı silip atabilmeyi diledi ama bunu yapmak ona düşmezdi.

Birkaç gün içinde eve dönecekti ve bu en iyisiydi. En azından kendine sürekli söylediği yalan buydu. Ona veda etmeye tam olarak hazır değildi.

Elodie'nin sesi otobüsü doldurdu ve herkesin dikkatini çekti. "Neredeyse vardık," diye duyurdu.

Melody uzanarak başındaki hasır şapkayı düzeltti ve kız kardeşine seslenmek için döndü. "Sandalı devirmeyeceğine dair sözüne güveniyorum."

Elodie, "Sizi temin ederim ki bunu yapmayacağım, çünkü annemin bir elbiseyi daha kirletmem konusunda bana ders vermesini istemiyorum," diye karşılık verdi.

Bennett kıkırdadı. "Nasıl oluyor da bu kadar çok elbiseyi kirletebiliyorsun?"

"Tam olarak emin değilim," dedi Elodie. "En talihsiz şeyler benim başıma geliyor. Bu benim hatam sayılmaz."

"O zaman, tam olarak, bu kimin hatası?" Melody sordu. Elodie omuz silkti. "Evrenin."

Melody başını salladı. "Talihsizliğin için kendinden başka herkesi ve her şeyi suçlamayı ne zaman bırakacaksın?"

"Belki de annem ve babam sonsuza dek evde kalmış bir kız olmak istediğimi kabul ettiklerinde duracağım." Elodie durakladı. "Delphine'in şatosunda onunla birlikte yaşayacağım ve onun çırağı olacağım."

"Sen, bir çırak mı?" Bennett sordu.

Elodie çenesini eğerek cevap verdi, "Evet, tüm zamanların en büyük çırağı olurdum. İnsanlar benim hakkımda hikayeler yazacak ve hatta belki de halk şarkıları uyduracaklardı."

Bennett bu sorudan pişmanlık duyacağını biliyordu ama yine de sormaya karar verdi. "Neyin çırağı olacaksın, Rahibe?"

"Fark eder mi?"

"Evet, aslında öyle," diye yanıtladı Bennett, "Çırak olmak, belirli becerileri öğrenmeyi amaçladığınız anlamına gelir.

Elodie, "O zaman bir iş yürütme sanatını öğrenmeliyim," diye paylaştı.

Bennett Elodie'ye inanmayan bir bakış attı. "Bu gerçekten ilgilendiğin bir şey mi?"

"Delphine ile tanışana kadar bir iş kurmayı hiç düşünmemiştim," dedi Elodie. "Ama neden olmasın?"

Bennett, "Babam böyle bir şey yapmanıza asla izin vermez," dedi.

Elodie'nin dudakları kıpırdadı. "O zaman çok uzaklara kaçıp tüm zamanların en büyük işini açacağım."

Bennett, Elodie'nin en ufak bir ciddiyeti olduğunu düşünmüyordu ama yine de onu sıkıştırmaya karar verdi. "Peki bu ne tür bir iş olabilir?"

Elodie, "Henüz tam olarak karar vermedim ama bunu Delphine'in yanında çırak olduğumda anlayacağım," dedi.

Melody, "Çırak olmak için öğretilbilir olman gerekir," diye ekledi.

"Ben çok öğretilbilir biriyim. Herkes öyle söylüyor," diye açıkladı Elodie. Bennett kaşlarını çattı. "Kim bu 'herkes'?"

Elodie onun önünde küçümseyici bir el salladı. "Liste şu anda giremeyeceğim kadar kapsamlı, ama şu kadarını söyleyeyim, bazı kişileri tanıyorsunuzdur."

Bennett, "Bu listeyi uydurduğunuzu düşünüyorum," dedi.

"Ne cüretle böyle saçma bir suçlama yaparsın!" Elodie öfkelenmiş gibi yaparak haykırdı.

Delphine bakışlarını pencereden kaydırarak, "Elodie'nin gelip benimle yaşamasını çok isterim," dedi.

Elodie kardeşine kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bunu duydun mu Bennett?

Delphine gelip onunla yaşamamı çok istediğini söyledi."

Bennett, "Bir arabanın içinde olduğumuzu düşünürsek duydum," diye alay etti. "Ama annem Delphine'le yaşamana asla izin vermez. Senin bir koca bulup yuva kurmanı istiyor."

"İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz," dedi

Elodie. "Neden olmasın?" Bennett sordu.

Elodie kız kardeşini işaret etti. "Melody bu sezon ilk suyun pırlantası olacak ve talipleri arasından istediğini seçecek. Ama ben..." duraksadı, "Ben hayattan daha fazlasını istiyorum."

Delphine elini Bennett'in koluna koydu. "Elodie her zaman şatomda benimle birlikte yaşayabilir. Eğlenceli olur."

Bennett, "Güven bana, Elodie ile yaşamak istemezsin," dedi.

"Nedenmiş o?" Delphine sordu.

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Her zaman haklı olduğunu düşünmek gibi korkunç bir alışkanlığı var."

Delphine'in dudaklarına bir gülümseme geldi. "Ah, bu bir aile özelliği o zaman." Melody kıkırdadı ve eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı.

"Elodie'nin keçi peynirine bayıldığı konusunda sizi uyarmalıyım," dedi Bennett. "Bütün kazancınızı yer bitirir."

Elodie ofladı pufladı. "O kadar keçi peyniri yiyemem."

Araba durdu, uşak tünediği yerden inerken ağırlığı yer değiştirdi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Bennett hanımlara yardım etmek için elini uzatarak dışarı çıktı.

Göle doğru yürümeye başladıklarında Delphine'in bakışları su kütlesinin üzerinde gezindi. "Açıktası çok daha büyük olduğunu hayal etmiştim," diye yorum yaptı.

Elodie, "Annem buna gölet diyor ama Bennett bunun bir göl olduğunda ısrar ediyor," diye açıkladı.

Bennett'in gözleri önündeki su genişliğini taradı. "Buraya 'Lockwood Suyu' demeyi seviyorum. Çok güzel değil mi?"

"Gerçekten de çok güzel," diye onayladı Delphine.

Bennett, "Küçükken burada yüzmeyi öğrenmiştim," diye paylaşıyor. "Çoğu kısım ayakta durulabilecek kadar sığ."

Elodie adımlarını hızlandırdı ve sandallara ilk ulaşan oldu. "Ortaya ilk çıkan kazanır."

"Neyin galibi?" Bennett sordu.

"Bilmiyorum ama böyle aptalca sorular sorarak vaktinizi boşa harcıyorsunuz," dedi Elodie. "Gel Melody."

Bennett öne atıldı ve kız kardeşinin kayığa binmesine yardım etmek için elini uzattı. "Dikkatli ol," diye cesaretlendirdi kız kardeşini aşağı inerken.

Elodie kayığa atladı ve küreklere uzandı. "Madem buradasın kardeşim, bizi itebilir misin?"

"Elbette," dedi Bennett.

Kayığı nazikçe suya ittikten sonra geri uzandı ve Delphine'in bekleyen başka bir kayığa binmesine yardım etti. Kayığı kıyıdan itmeden önce Delphine'in yerleşmesini bekledi.

Çok geçmeden Bennett, Elodie'nin zafer ılıını duydu. "Biz kazandık!" "Bu asla bir yarışma değildi!" diye şakacı bir şekilde karşılık verdi.

Elodie'nin kahkahası çınladı. "Tam da bir eziğın söyleyeceğı şey."

Bennett göğė doğru baktı. "Kız kardeşim..." Sözleri kesildi. "Keyifli mi? Eğlenceli mi?" Delphine sordu.

"Kullanacağım kelimeler bunlar değildi," dedi Bennett. "Ya potansiyel bir talip onu tekne gezintisine çıkarmayı teklif ederse? Teknede kürek çekmekte ısrar edeceğinden hiç şüphem yok."

Delphine ona bilmiş bir bakış attı. "Eğer bir beyefendi Elodie tarafından bu kadar kolay kovuluyorsa, o gerçekten onun için doğru kişi miydi?"

Bennett kız kardeşlerine bir bakış atarak, "Umarım kız kardeşlerim iyi bir seçim yaparlar. İkisinin de mutsuz olması düşüncesine tahammül edemiyorum."

Delphine, "Kendileri için doğru kararları vermeleri konusunda onlara güvenmelisiniz," dedi.

Bennett iç çekti. "Sarah halamın durumunda bu işe yaramadı. Kendi mevkisinin çok altında biriyle evlendi ve o zamandan beri bunun sonuçlarıyla uğraşıyor. Kocası onu acımasızca dövdü ve sonra ağır elini oğullarına çevirdi. Neyse ki hayatlarını kurtarabildiler ama ne pahasına?"

"Bu korkunç bir şey," dedi Delphine. "Onlara ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bennett çenesinin gerildiğini hissetti. "Şimdilik güvenli bir yerde. Ve ona ya da oğluna bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Delphine, gözleri onay dolu bir ifadeyle. "Sen iyi bir adamsın Bennett."

"Ve sen de iyi bir kadınsın Delphine," diye karşılık verdi Bennett. Kadın güldü ama adam ciddiye. "Samimi olmaya çalışıyorum."

"Ben de öyle," dedi Bennett. "Senin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Bennett sırtı. "Yapmalısın."

Kayıkla kürek çekerken üzerlerine bir sessizlik çöktü ve daha önce hiç hissetmediği bir memnuniyet duygusu hissettiğini fark etti. Sanki ihtiyacı olan her şey bu teknenin içindeydi. Ki bu çok saçmaydı. Saçma değil miydi?

Delphine başını kız kardeşlerine doğru çevirdi ve gülümsedi. "Elodie ve Melody'nin ikiz olmalarına rağmen ne kadar eşsiz olduklarını ilginç buluyorum."

"Bu doğru," dedi Bennett. "İkisi de dünyayı çok farklı görüyor."

"Siz dünyayı nasıl görüyorsunuz?"

Bennett kaşlarını çattı. "Artık daha kötümser olduğumu itiraf etmeliyim," diye itiraf etti. "Ama insanların doğuştan iyi olduklarına, sevmek ve kabul görmek istediklerine inanıyorum."

Delphine dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl oluyor da aşka bu kadar özgürce inanabiliyorsunuz?"

Bennett, "Ailem doğduğum günden itibaren beni sevgi yağmuruna tuttuğu için şanslıydım," diye yanıtladı.

"Seni kıskanıyorum," diye iç geçirdi Delphine. "Ben çok farklı bir ortamda büyüdüm."

Bennett kürek çekmeyi bıraktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim."

Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Şikâyet etmeye hakkım yok. İstedğim her şeye sahiptim..." Sesi kesildi.

"Ama gerçekten ihtiyacın olan bir şey değildi," dedi Bennett, düşüncesini bitirirken. "Ama şimdi kendi geleceğine kendin karar vereceksin."

"Bunun için çok minnettarım"

Bennett sırtı. "Gerçekten bir kalede mi yaşıyorsunuz?"

"Öyle, en azından İskoçya'yı ziyaret ettiğimde," diye cevap verdi. "Umarım bir gün orayı görürüm."

Delphine onun gülümsemesine karşılık verdi. "Evimde her zaman hoş karşılanacaksın," dedi. "Sen ve ailen."

Bennett, Delphine'e daha yakın olmaya dayanamayarak koltuğunda öne

doğru eğildi. "Ve evimde her zaman hoş karşılanacaksın."

"Ailenizin, özellikle de anne ve babanızın yanında olmak güzeldi. Birbirlerini sevdikleri oldukça açık," dedi Delphine.

"Öyle," diye kabul etti Bennett, dalgınlaşarak. "Bir keresinde kendimi aşık sanmışım." Bunu neden bu kadar rahatça itiraf ettiğinden pek emin değildi.

Delphine başını eğdi. "Ne oldu?"

Bennett acı dolu anılar karşısında kaşlarını çatı. "Leydi Mary'yi bir baloda ilk gördüğümde, bunun ilk görüşte aşk olduğunu düşündüm ve hemen onunla tanışmak için yola koyuldum. Bir set dans ettik ve onu kendime ait kılmaya kararlıyım. Çok geçmeden onun için teklifte bulunmaya karar verdim."

Durakladı, ona ne kadar aptalca geleceğini biliyordu. "Onu aramaya niyetlendiğim sabah, gazetelerde bir haber okudum. Bu genç kadının Lord Whitmore'un konağından çıkarken görüldüğüyle ilgiliydi."

Bennett bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onunla bu konuda yüzleştim ve hamile olduğunu itiraf etti. Lord Whitmore'un onunla evlenmek gibi bir niyeti yoktu, bu yüzden *ton* onun sırrını öğrenmeden önce benimle evlenmeyi umuyordu."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı Delphine.

"İhanete uğramış ve kafam karışmış hissettim. Ona değer veriyordum ama o sadece beni kullanmak istemişti," diyor Bennett. "En kötüsü de şu ki, eğer bana gelip durumunu açıklasaydı, onunla yine de evlenebilirdim."

Bennett şöyle devam etti. "Kendimi aptal gibi hissettim ve o gün kır evimize doğru yola çıktım. Leydi Mary'nin yanında bir gün daha kalmaya dayanamadım."

Delphine koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri şefkat doluydu. "Senin iyi yüreğinden faydalanmakla hata etti."

Bennett, "Komik olan şu ki aşka hala inanıyorum," diye itiraf etti. "Evlendiğimde, bu aşk için olacak. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Öyle de yapmalısın," dedi Delphine. "Bu senin hak ettiğinden daha azı değil." "Ama sen değil?" Bennett sordu.

Delphine yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan koltuğuna geri oturdu. "Kendimi her zaman aşkın bir zayıflık olduğuna inandırdım. Bu konuda çok kararlıyım ama şimdi kendimi bu inancımı sorgularken buluyorum."

Bennett küreklerin uçlarını daha sıkı kavradı ve Delphine'in eline uzanma dürtüsüne direndi. Tüm çabalarına rağmen, onun dokunuşunu hissetmeyi arzuluyordu.

Elodie'nin sesi onun düşüncelerini böldü. "Yarışalım mı?" diye sordu hevesle.

Başını çevirdiğinde Elodie ve Melody'nin kısa bir mesafe ötede olduğunu gördü. Yaklaştıklarını nasıl fark etmemiştir?

Ama cevabı zaten biliyordu.

Delphine.

Onun yanındayken, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Ona kendinden çok fazla şey göstermeye başlamıştı. Ama bunu yapmaktan hiç pişmanlık duymuyordu.

Delphine yatak odasında oturmuş, salona gidebilmek için yemek ziline çalmasını bekliyordu. Saçları tepesinde toplanmıştı ve üzerinde ödünç alınmış bir jonquil elbise vardı.

Bennett'le tanışana kadar hayatından memnundu. Ama şimdi... o kadar da emin değildi. Ona karşı hisleri vardı ama karşılıksızdı. Bu da onun için sorun değildi. Kalbini kimseye vermeye niyeti yoktu. Kendi başına gayet iyiydi ve elde etmek için çok çalıştığı her şeyi kaybetme riskini göze alamazdı.

Peki neden kalbi sadece Bennett için atıyor gibiydi?

Koltuktan kalkarak pencereye doğru yürüdü ve gecenin karanlığına baktı. Sadece aptallar aşık olur, karşısındakine seni tekrar tekrar incitmesi için güç verir. Evlilik böyle bir şey değil miydi?

Delphine iç çekti. Belki de anne babasını izlediği için evliliğe bakış açısı bozulmuştu. Karşısındakini mutsuz etmekten büyük zevk alıyor gibiydiler. Bu onlara neredeyse bir oyun gibi geliyordu.

Yine de Lord ve Leydi Dallington onun anne ve babasına hiç benzemiyordu. Birbirlerine duydukları sevgi her bakışta, her sözde ve her dokunuşta kendini belli ediyordu. Birbirlerini gerçekten seven ebeveynler tarafından büyütülmek nasıl bir şey olurdu? Onu sevgi yağmuruna tutarlarmıydı?

Belki de, sadece belki de, Bennett'e bu yüzden çekilmişti. Ona o kadar nazik davranıyordu ki kalbi ona karşı yumuşuyordu. Geçilmez olduğunu düşündüğü bir kalp. Ama aşk bir zayıflık değil miydi? Hep öyle düşünmüştü ama şimdi o kadar da emin değildi.

Delphine dış görünüşünde bir çatlak oluşması riskini göze alamazdı. Kuzeni unvanını elinden almaya çalışıyordu ve o güçlü olmak zorundaydı. Her zaman. O

aşk gibi önemsiz bir şey yüzünden mirasını kaybetmezdi.

Aşk mı?

Bennett'i seviyor
muydu? Sevmiyordu.

Yapamazdı.

Yapamazdı.

Ama yaptı.

Delphine omzunu pencerenin çerçevesine yasladı. Belki de Brockhall Malikânesi'nden bir an önce ayrılması en iyisiydi. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, yalnız kalma kararından o kadar uzun süre şüphe duyacaktı.

Kapı çalındı ve kalbi yerinden fırladı. Bennett onu salona götürmek için mi gelmişti?

Duvardan doğruldu ve aceleyle aynanın karşısına geçti. Düzgün görüldüğünden emin olduktan sonra kapıya doğru yürüdü.

Yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı ama Elodie'yi görünce gülümsemesi kayboldu. "İyi akşamlar," dedi hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken.

Elodie ona bilmiş bir bakış attı. "Başka birini mi bekliyordun?"

Öyleydi ama bunu itiraf etmeye cesaret edemiyordu. En azından Elodie'ye. "Hayır, elbette değil," dedi Elodie kapıyı ardına kadar açarak. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"İçeri girebilir miyim?" Elodie sordu.

Delphine kenara çekilirken, "Evet, lütfen yap," diye karşılık verdi.

Elodie odaya girdi ve yüzünü ona döndü. "Biraz özel olarak konuşabileceğimizi umuyordum."

Delphine merakla ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Elodie onu temin etmek için aceleyle, "Her şey yolunda," dedi.

Kapıyı kapattıktan sonra Delphine yatağının ucundaki kanepeyi işaret etti. "Oturmak ister misiniz?"

Elodie oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Ciddi bir sesle, "Kardeşime karşı niyetiniz nedir?" diye sordu.

Delphine geri çekildi. Elodie'den böyle bir şey beklemiyordu. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, ondan ne bekleyeceğini hiçbir zaman tam olarak bilememişti. "Pardon?"

Elodie, "İkinizi izliyorum ve birbirinizi önemsemeye başladığınızdan şüpheleniyorum," diye cevap verdi. "Bu doğru mu?"

"Ben... şey... ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi Delphine. "Bu yeterince basit bir soru. Bennett'i önemsiyor musun?"

Delphine dudaklarını birbirine bastırđı, nasıl cevap vermek istediğinden emin değildi. Yalan söylemek istemiyordu ama gerçeğı söylemeyi de göze alamazdı. "Bennett'e değeri veriyorum ama düşündüğünüz şekilde değil. O benim arkadaşım."

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz daha önce o teknedeysen sadece arkadaş gibi görünmüyordunuz."

Elodie'nin yanına, kanepeye oturmaya gelen Delphine, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"İkiniz birbirinize çok yakın davranıyordunuz."

"Arkadaşlar böyle yapar," demeye çalıştı.

Elodie başını sallayarak, "Bana yalan mı söylüyorsun yoksa söylediklerine gerçekten inanıyor musun anlayamıyorum," dedi.

"Elodie..."

Delphine'in sözlerini bastırmak için elini kaldırdı. "Ne gördüğümü biliyorum ve ikinizin birbirinize karşı sevgi beslediğiniz çok açık. Aksini söyleyerek bana hakaret etmeyin."

Delphine, Elodie'yi asla hafife almamalıydı ve ne hissettiğini itiraf etmenin en iyisi olduğunu düşündü. "Açıkçası ne hissettiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu beni korkutuyor."

"Neden korkuyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Her şey hakkında!" diye haykırdı. "Bennett'e karşı bir şeyler hissetmek için yola çıkmadım."

"Ama bu harika bir haber. Sen ve Bennett evlenebilirsiniz-"

Delphine onun yerine konuştu. "Hayır, hayatımın bu noktasında evlenmek gibi bir niyetim yok," dedi.

Elodie gözlerini kırptırdı. "Ama sen Bennett'i önemsiyorsun ve o da seni önemsiyor."

"Bu doğru olabilir de olmayabilir de ama evlenemem. Eğer evlenirsem, elde etmek için çok çalıştığım her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım," diye paylaştı. "Çünkü bir kez evlendiğimde kimse beni ciddiye almayacak. Sadece Bennett'in karısı olacağım. Mülkü, işimi... her şeyi onun yönetmesini bekleyecekler. Ve bana yapacak hiçbir şey kalmayacak."

Elodie, "Bennett bunun olmasına izin vermez," dedi.

"Üzgünüm ama bunun daha önce de olduğunu gördüm," dedi Delphine. "Bir unvanı miras alan ilk kadın ben değilim ve sonuncu da olmayacağım. Mal varlığıma el konulabilir ama işime el konulamaz. Kocam bu konuda tam kontrole sahip olacak."

Elodie'nin gözleri kararlı bir şekilde büyüdü. "Geleneklere meydan okuyabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi.

"Gerçekten Bennett'i bırakıp gitmeye niyetli misin?"

Delphine bu düşünce karşısında kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. "Onun da aynı şekilde düşündüğünü varsayarak, arkadaşısı olarak kalmak istiyorum."

Elodie oturduğu yerden sıçradı. "Arkadaş mı? Eminim bu kadar kör değilsindir.

Birbirinize bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

"Özür dilerim ama..."

"Hayır!" Elodie haykırdı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu seviyorsun. Sevgisini biliyorum!"

Delphine gözlerini yere indirirken, Elodie'nin onun içini görebilmesinden dolayı utanıldığını hissetti. "Hissettiklerimin aşk olup olmadığını bilmiyorum. Belki, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Elodie'nin ağzı açık kaldı. "Bu her şeyi değiştir!"

Delphine parmağını dudaklarına götürerek, "Şşş. Sesini alçaltmalısın. Kimsenin konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemiyorum."

"Bil diye söylüyorum, diğer herkes biliyor." Elodie durakladı. "Sen ve Bennett dışında herkes."

"Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama ben bir kontesim. Bennett'le evlenirsem, kendimden bir parça kaybederim."

"Katılmıyorum. Bir ortak ve yardımcı kazanmış olursun. Artık bu işi tek başına yapmak zorunda kalmazsın."

Delphine ona bilmiş bir bakış attı. "Bennett bu konuda benimle konuşmanı mı istedi?"

Elodie rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hayır, ama sana değer verdiğini biliyorum."

"İlgi, sevgi değil," dedi Delphine. "Arada bir fark var ve buraya onun adına konuşmaya gelmeniz hiç adil değil. O benim arkadaşım olmaktan memnun olabilir."

"Ya değilse?"

Delphine kaşlarını kaldırdı. "Kardeşin bir aşk evliliği istiyor ve ben ona bunu veremem. O mutlu olmayı hak ediyor."

"Onu hiç görmediğim kadar mutlu ettiniz," diye açıkladı Elodie. "Bennett senin yanındayken gülümsemekten kendini alamıyor gibi görünüyor."

Delphine, "Bennett böyle biri," diye söze girmeye çalıştı.

"Hayır, değil," diye güvence verdi Elodie ona. "O mutlu, gerçekten mutlu, ilk kez. Ve her şeyin seninle ilgisi var."

Delphine gülümsedi. "Sen iyi bir kardeşsin, ama en azından Bennett'e önce ne istediğini sorman gerekmez mi?"

Konuşmaları kapının aniden çalınmasıyla kesildi.

Delphine odayı geçti ve kapıyı açarak Bennett'i gördü. Dudaklarında, Delphine'in kalbine uygunsuz şeyler yapan çocuksu bir sırıtış vardı.

Selam verdi. "İyi akşamlar," dedi. "Akşam yemeği için size eşlik edebilir miyim?"

Delphine kapıyı ardına kadar açarken, "Aslında ikimize de eşlik edebilirsin," diye karşılık verdi.

Bennett omzunun üzerinden baktı ve "Elodie neden senin odanda?" diye sordu.

Elodie sırıttı. "Sırlarını ifşa edeceğimden mi korkuyorsun?"

Bennett, "Benim sırrım yok," diye cevap verdi.

"Hayır mı?" Elodie, Delphine'in yanında dururken sordu. "Peki ya Bay Swanson ve-"

Bennett onun sözünü kesti. "Bu hikâyeyi tekrar anlatmaya gerek yok."

Winston'ın sesi koridorun sonundan geliyordu. "Neredeyse ölmek üzere olduğunu düşünürsek, Delphine'in bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

"Neredeyse ölmüyordum," diye belirtti Bennett. "O boğadan sadece birkaç dikiş yedim."

"Ne boğası?" Delphine sordu.

Winston omzunu kapının çerçevesine yasladı. "Bizim Bennett,

İspanya'daki gösterilerini izledikten sonra matador olmaya karar verdi."

Bennett, Delphine'e dönerek şu açıklamayı yaptı: "İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve arkadaşlarım bir boğaya meydan okumam için beni cesaretlendirdiler. Kırmızı bir yorgan aldım ve Bay Swanson'ın tarlasına gittim. Bir çitin üzerinden tırmanmaya çalışırken bir boğa bana doğru koştu ve geriye doğru düşerek başımı bir kayaya çarptım."

Delphine kaşlarını çatı. "Öldürülebilirdin."

"Ben değil," dedi Bennett ukala bir gülümsemeyle. "Ölmek için fazla yakışıklıyım."

Elodie bıkkın bir iç geçirdi. "Yüce Tanrım, sen hiç kendi konuşmanı duyuyor musun?" diye sordu kardeşinin yanından geçmeden önce.

Winston duvardan doğruldu. "Elodie'nin tarafını tutmak zorundayım. Çok aptalca şeyler söylüyorsun."

Winston uzaklaşırken Bennett kıkırdadı. "İşte kardeşlerimden böyle kurtuldum."

"Berbatsın," dedi Delphine hafifçe. Yalnız oldukları ve rahatça konuşabildikleri için gizliden gizliye memnundu.

Bennett kolunu uzattı. "Bu akşam çok hoş görünüyorsun, Delphie."

"Teşekkür ederim," dedi Delphie elini adamın koluna koyarken. "Ama hâlâ

Bir boğayı dövüşe davet etmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüze dair sorularım var."

"En iyi anım değildi," diye şaka yaptı Bennett. "Büyük Turum sırasında İspanya'da bir matadorun gösteri yaptığını görmüştüm ve denemenin eğlenceli olacağını düşündüm."

Delphine dudaklarını büzdü. "Neden boğalarla yetiniyorsun? Hayvanat bahçesinde bir kaplanla her zaman kavga edebilirsin."

Merdivenlerden inmeye başladıklarında Bennett, "Anladım leydim," dedi. "Söz veriyorum, benden daha büyük ya da daha güçlü hayvanlarla kavga etmeyeceğim."

"Güzel," diye karşılık verdi Delphine.

Bennett'in gözlerinde bir eğlence vardı, "Benim iyiliğimle bu kadar ilgilenmeniz gururumu okşadı," dedi.

Delphine sırttı. "Gururun okşanmak için çok düşük bir çıtan var."

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi Bennett. "Ama böylesine güzel bir genç kadının bana ne olacağını umursaması her gün olan bir şey değil."

Onun sözleri karşısında yanakları kızardı. "şimdi beni pohpohluyorsun."

Bennett merdivenlerin dibinde durdu ve onu nazıkçe kendisine doğru çevirdi. "Umarım seni oldukça güzel bulduğumu biliyorsundur." Onun bakışlarını tuttu. "Cesaretin de çok derin. Güç ve güzelliğın eşsiz bir karışımıdır."

Delphine'in nefes alıp verışı giderek hızlandı ve gözlerini kaçırmak için kendini zorlayamadı. Adam ona kendini güvende ve korunmuş hissettiriyordu. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissettiğini hatırlamıyordu.

Ve işte o zaman Bennett'e aşık olduğunu -şüphesiz- anladı.

Chapter Eleven

İçkisine dalgın dalgın sarılan Bennett çalışma odasında oturmuş, önünde duran buruşuk nota odaklanmıştı. Doktor Anderson, yarın sabah Delphine'i eve dönebilmesi umuduyla ziyaret etmek istediğini bildirmişti.

Ama onun eve dönmesini istemiyordu.

Burada kalmasını istiyordu... Onunla.

Bennett koltuğunda öne doğru eğildi ve içkisini masaya bıraktı. Delphine'e değer veriyordu -bunu inkâr edemezdi- ama Delphine evlilikle ilgili düşüncelerini açıkça ortaya koymuştu. Fikrini değiştirmesini sağlamak mümkün müydü?

Öyle umuyordu.

Ve eğer başarısız olursa, onu sonsuza dek kaybettiğini bilerek öylece gidişini izleyebilir miydi?

Bennett elini saçlarında gezdirdi ve derin bir iç geçirdi. Hayat ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti? Sonunda unvanını ya da servetini pek önemsemeyen ve ondan hiçbir şey istemeyen genç bir kadın bulmuştu. Bu da sorunun bir parçasıydı. Ona sunacak neyi vardı ki?

Winston çalışma odasına girdi ve uzun bir süre onu inceledi. "Neden ölü gibi görünüyorsun?"

"O kadar da kötü görünmüyorum," diye homurdandı Bennett koltuğuna tekrar yerleşirken.

"Oldukça tedirgin görünüyorsun."

Bennett kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Winston ona bilmiş bir bakış attı. "Sorunuz benim ne demek istediğimi kanıtlıyor.

Şaka yapmadığın tek zaman üzgün olduğun zamanlardır."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

Bennett'in kaşları daha da çatıldı. "Bu konuşmayı yapmak için artık çok geç.

Bırakmayacak mısın?"

Winston kanepeye oturdu ve bardağını işaret etti. "Yapabilirdim, ama yapmayacağım. İçkine neredeyse hiç dokunmadın ve kravatın boynunda asılı duruyor. Belli ki seni üzen bir şey var."

Başını arkaya yaslayan Bennett tavana baktı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Delphine mi?"

Evet.

Aklında hep Delphine vardı.

Ama Bennett bunu itiraf etmeye cesaret edemedi. Kardeşine değil. Hiç kimseye. Biri Delphine'e ne kadar değer verdiğini öğrenirse, bu her şeyi mahvedebilirdi.

Winston'ın hâlâ yanıt beklediğini bilen Bennett, "Geç oldu ve yorgunum," dedi.

Ayağa kalkmak üzereyken Winston elini kaldırarak onu susturdu. "Gitmeden önce, Jasper'ın Sarah Teyze'nin güvenli bir yerde olduğuna dair haber gönderdiğini bilmelisin."

"Bu çok rahatlatıcı."

Winston başıyla onayladı. "Ayrıca, diğer Bow Street Runner da köye geldi ve Isaac'e göz kulak oluyor."

Bennett koltuğunda kıpırdanarak, "Bu Bow Street Runner ile nasıl bağlantı kuracağız?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Winston. "Ama Jasper'ın bana söylediğine göre, yakınlardaymış, izliyormuş ve bekliyormuş."

"Bu Bow Street Runner'ı tanıyor musunuz?"

Winston başını salladı. "Jasper, Bow Street Runner hakkında ek bilgi vermedi ve ben de sormayacak kadar akıllı bir adamım."

"Sizce Isaac buraya gelip babamla konuşacak kadar aptal olabilir mi?"

Winston, "Para için, evet," diye yanıtladı.

"Sence parayı kendi karısı ve oğlundan daha mı çok önemsiyor?" Bennett sordu.

Winston düşüncelere daldı. "Ben ne düşünürsem düşüneyim, Isaac tehlikeli biri. Ve bu Sarah ya da herhangi biri için iyiye işaret değil," dedi. "Babam White'a ek uşaklar tutması ve onları malikânenin etrafına yerleştirmesi talimatını bile verdi."

Bennett oturduğu yerden kalkarak, "Bu yeterli olacaktır," diye karşılık verdi. "İzin verirseniz, geç oldu."

"Geç mi?" Winston tekrarladı. "Yaşlı bir adam gibi konuşmaya başladın. Yakında insanlara kemiklerinin gıcırdadığını söyleyeceksin." "Henüz o kadar yaşlı değilim."

Winston'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Senin için endişeleniyorum."

Kardeşine inanamayarak baktı. "Benim için mi endişeleniyorsun?" diye tekrarladı. "Ben daha çok *senin* için endişeleniyorum."

Winston, "Benim için endişelenmenize gerek yok," dedi.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim ama ikimiz de yalan söylediğimizi biliyoruz," diyen Bennett, kardeşini kendisiyle tartışmaya davet etti.

Winston koltuğunda arkasına yaslandı, yüzünde boyun eğmiş bir ifade vardı. "Pekala, ama dinlemek için burada olduğumu bilin," diye karşılık verdi.

Bennett çalışma odasından ayrılmadan önce, "Teşekkür ederim ama kendi başıma halledebilirim," dedi. Kardeşinin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama bu kendi başına halletmesi gereken bir şeydi. Delphine eninde sonunda Brockhall Malikânesi'nden ayrılacaktı ve onsuz yaşamayı öğrenmesi gerekecekti.

Giriş holüne adım attığında, uzun boylu, geniş omuzlu bir uşağın nöbet tuttuğunu gördü. Bu, White'ın işe aldığı yeni uşaklardan biri olmalıydı. Ek uşakların varlığının Isaac'i, Sarah Teyze ve oğlu da dahil olmak üzere ailelerinden uzak tutacağını umuyordu.

"Kardeşim!" Elodie merdivenlerin tepesinden seslendi.

Bennett arkasını döndü ve Elodie'nin beyaz şalvarı ve terlikleriyle merdivenlerden indiğini gördü. "Bu geç saatte ayakta ne yapıyorsun?"

"Acıktım," dedi Elodie. "Bisküvi almak için mutfığa gidiyorum. Bana katılmak ister misiniz?"

Bennett, "Bisküvi için, her zaman," diye cevap verdi.

Elodie merdivenlerin dibinde durdu ve ona meraklı bir bakış attı. "Neden bu kadar dağınık görünüyorsun?"

Bennett, "Bunu kafasında bir sargı ve şapka olan kız söylüyor," diye alay etti.

Gülümsedi. "Yeterince makul," diye cevap verdi. "Hadi gidip Bayan Meek'in benim için bıraktığı bisküvileri bulalım."

"Senin için bisküvi bıraktığını nereden biliyorsun?"

Kız kardeşinin gözlerinde muzip bir bakış belirdi. "Bu mutfağa bisküvi almak için yaptığım ilk baskın değil."

"Böyle bir şeyi ne sıklıkla yaptığınızı sorabilir miyim?"

Elodie hafifçe omuz silkerek, "Gecelik bir çaba olabilir de olmayabilir de," diye cevap verdi. "Ama anneme söylememelisin. Önümüzdeki sezon için giymem gereken elbiseler var."

Bennett kıkırdadı. "Seni zavallı şey."

"Gülüyorsunuz ama kadın olmanın getirdiği baskılarla başa çıkamıyorsunuz," diye açıkladı Elodie. "Bizler görünüşümüzle tanımlanırız, aklımızla değil. Tüm eğitim ve öğretimimiz yalnızca uygun bir eş bulmak içindir."

Kızın sesindeki acıyı duydu ve omzuna rahatlatıcı bir el koymak için uzandı. "Sen, sevgili kardeşim, endişelenecek bir şey yok. Etrafında akın akın taliplerin olacak."

Elodie sessizleşti. "Peki ya bunu istemiyorsam?" "Ne istiyorsun?" diye dürtükledi.

"Sorun da bu zaten," diye yanıtladı. "Ne istediğimi bilmiyorum ama umarım ihtiyacım olduğunda onu bulabilirim."

Bennett elini yanına indirdi. "Elimde bir bisküvi olsaydı bu konuşma çok daha iyi olurdu."

Koridorda yürümeye başladıklarında Elodie sessizliği bozdu. "Bu akşam yemek sırasında çok sessizdin. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona, ama gerçek bundan çok uzaktı. Bunu kız kardeşiyle tartışmak istemiyordu. Sadece bir bisküvi istiyordu. Delphine'in yakında gideceğini hatırlatan bir şey değil.

Elodie sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi ona baktı. "Ondan kalmasını isteyebilirsin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Elodie..." diye başladı.

Durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Birçok şey olabilirim ama kör olmak bunlardan biri değil. Delphine'e değer verdiğini biliyorum."

"Karmaşık bir durum," diye itiraf etti.

Elodie kararlı bir şekilde, "O halde bunu 'karmaşıktırmamak' için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışmalısın," dedi.

Bennett kız kardeşinin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama bu onun yardımına ihtiyacı olduğu ya da istediği anlamına gelmiyordu. "Keşke bu kadar kolay olsaydı, Rahibe."

Elodie ona bilmiş bir bakış attı. "Ya sana Delphine'in senin cazibene karşı tamamen bağışık olmadığını söyleseydim?"

"Bunu sana o mu söyledi?"

Elodie, "O kadar çok kelimeyle değil," diye cevap verdi.

Bennett ciddileşti. "Delphine bir kontes ve kendi sorumlulukları var. Dahası, kendi malikanesine dönmeye ne kadar hevesli olduğu konusunda da oldukça açık sözlü."

Elodie başını sallayarak onayladı. "Evet, ama insanlar değişebilir." "O

kadar da değil," dedi Bennett, hizmetkârların girişini işaret ederek.

"Çok geç olmadan bir bisküvi yemeliyiz."

Kız kardeşi daha fazla soru sormak ister gibi göründü ama neyse ki vazgeçti. "Pekâlâ," dedi. "Bisküvi düşüncesi şu anda çok cazip geliyor."

Bennett yürüdü ve hizmetkârların merdivenlerine açılan kapıyı açtı. "Bisküviler her şeyi daha iyi yapar," dedi kız kardeşini merdivenlerden aşağıya kadar takip etmeden önce.

Mutfığa vardıklarında Elodie, üzerinde bez olan bir tabağa doğru yürüdü. "Bayan Meek bana üç bisküvi bıraktı ve birini sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacağım."

"Çok nazıksınız," diye şaka yaptı Bennett.

Elodie bezi çıkardı ve kardeşine bir bisküvi uzattı. "Eğer teşvik edici bir konuşma yaparsan, sana bir yarım daha verebilirim."

Bennett tezgâha yaslandı. "Bu sizi şaşırtabilir ama pek çok genç kadın beni bir zevk kaynağı olarak görüyor."

"Sen bir kontsun. Seni yakalamak için her şeyi söylerler, buna senin saçmalıklarını dinlemek de dâhil," dedi Elodie.

Sırıttı. "Senden hoşlanmayı neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

Elodie bisküvisini kaldırdı. "Gerçekler acıdır sevgili kardeşim, ama seni kapmaya hiç niyeti olmayan genç bir kadın var. Ve bence onun sana ihtiyacı olduğu kadar senin de ona ihtiyacın var."

Bennett elindeki kırıntıları silerken, "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama..." dedi.

"Sana sadece bir sorum var," dedi onun üzerinden konuşarak.

Ona beklenti dolu bir bakış attı. "Buna pişman olabilirim ama neden bu kadar önemseyişinizi merak ediyorum."

Elodie kalan son bisküviye uzandı ve onu iki parçaya böldü. "Aşkta bir şans için ne yapardın?"

"Aşk mı?" Bennett tekrarladı. "Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi."

Elodie ona bir bisküvinin yarısını uzatarak şöyle cevap verdi için."

Bennett nasıl cevap vereceğini bilemeden kız kardeşine baktı. O yapamadı

Delphine'i sevmesi mümkün değil. Sevebilir miydi? Ama bunu düşündükçe, duygularının fark ettiğinden daha derin olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu.

Ve bu düşünce onu aynı anda hem dehşete düşürdü hem de heyecanlandırdı.

Delphine yatak odasındaki tuvalet masasında oturmuş aynadaki yansımasına bakıyordu. Doktor birazdan gelecekti ve hissettiği tek şey korkuydu. Hiç şüphesiz doktor ona eve dönmeye hazır olduğunu bildirecekti. Anılarının çoğu ona geri döndüğü andan beri istediği şey bu değil miydi?

Ama şimdi farklıydı.

O farklıydı.

İlk etapta ormanlık alana nasıl geldiğini bilmemesine rağmen, kendini gayet iyi hissediyordu. Baş ağrıları geçmiş, boynundaki tutulma hafiflemiş ve artık yürürken nefes darlığı çekmiyordu. Bu çok saçmaydı. Sanki

Bennett'i bir daha görmeyecekmiş gibi değildi. Bu sezon onu ve ailesini görecekti. Ama farklı olacaktı. Kendini aynı olacağına ne kadar ikna etmek istese de,

gerçeği inkar edemezdi.

Bennett'in etrafının, hepsi de onun dikkatini çekmek için yarışan genç kadınlar tarafından sarılmasını izlemek zorunda kalacaktı. Hiçbirini suçlayacağından değil. Bennett erkeklerin en iyisiydi ve iyi bir koca olabilirdi.

Kapı çalındı. Delphine,

"Girin," diye emretti.

Kapı açıldı ve genç bir hizmetçi ortaya çıktı. "Doktor Anderson ziyarete

geldi leydim. Sizi misafir odasında bekliyor."

Delphine ayağa kalkarak, "Lütfen ona birazdan aşağıda olacağımı söyleyin," dedi. Genç hizmetçi hafif bir reveransla, "Pekâlâ," diye karşılık verdi.

Delphine kapıdan çıkmadan önce bir elini soluk mavi elbisesinde gezdirdi. Koridora girdiğinde Bennett'in orada durup kendisini beklediğini gördü ve onu görünce kalbi yerinden fırladı. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Gözleri ona takıldığında gülümsedi. "Delphie," diye selamladı. "Günaydın." Neden onun adını her söylediğinde ruhunun nefes aldığını hissediyor gibiydi?

"Günaydın," diye karşılık verdi.

Bennett kolunu uzatırken, "Size kahvaltıya kadar eşlik etmeye geldim," dedi.

Elini onun elinin üzerine koyarak, "Kahvaltı beklemek zorunda. Doktor Anderson beni çağırırdı."

"Şimdiden burada mı?" Bennett neredeyse paniğe kapılmış gibi bir sesle sordu. Ama bu imkânsızdı. Bennett bu habere neden sevinmesin ki?

Delphine, "Görünüşe göre erken kalkıyor," diye cevap verdi.

Bennett onu koridorda gezdirmeye başladığında, "Umarım hâlâ geceye katılmayı planlıyorsunuzdur, zira bu gece senin onuruna düzenleniyor," dedi.

Delphine başını salladı. "O zamandan önce ayrılmak gibi bir niyetim yok. Annenize hakaret etmek istemem, özellikle de bana karşı çok nazik davrandığı için."

"Üstelik Brockhall Malikânesi'nde size göstermediğim çok şey var," dedi kaşlarını oynatırken.

"İşte şimdi ilgimi çektin."

"Güzel, çünkü burada yüzlerce yıllık bir şapelimiz var," dedi Bennett. "Kuzenim Edwina burada evlendi ve ben de burada evlenmeyi umuyorum..." Sözleri yarıda kaldı.

Delphine ona doğru baktı. "Ne yapmayı umuyorsun?" diye sordu.

"Evlenmeyi," diye atıldı Bennett.

"Ah," diye mırıldandı Delphine, başka ne söyleyebileceğinden emin değildi. Bennett'in mutlu olmasını istiyordu ama onun bir başkasıyla evlenmesi konusunda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Onunla evlenmek istediğinden değil. Hayır, bu konuda oldukça kararlıydı. Peki bu düşünce ona neden bu kadar çekici geliyordu?

Bennett onu merdivenlerden aşağı, misafir odasına doğru götürdü. Kısık bir sesle, "Orada ne olursa olsun, her zaman burada kalabilirsin," dedi.

istediğiniz kadar."

"Misafirliğimi fazla uzatmak istemem."

Salonun hemen dışında durdu ve onu nazikçe kendisine doğru çevirdi.
"Sen, canım, asla böyle bir şey yapamazsın."

Delphine ona bakarken kendini itiraf ederken buldu: "Beni ormanda bulabilecek onca insan arasından senin bulmuş olmana sevindim."

Bennett ona bir adım daha yaklaşarak, "Ben de öyle," dedi.

Salondan gelen bir boğaz temizleme sesi, birbirlerinden sıçrayarak ayrılmalarına neden oldu. Delphine o ana kadar Bennett'e ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

Başını çevirdiğinde, Doktor Anderson'ın elinde deri çantasıyla kapının girişinde durduğunu gördü.

"Böldüğüm için özür dilerim ama korkarım fazla zamanım yok," dedi doktor. "Seyahate uygun olup olmadığınızı görmek için sizi biraz muayene etmem gerekiyor."

Delphine, "Elbette Doktor," diye karşılık verdi.

Doktor geri çekildi ve misafir odasına doğru bir işaret yaptı. Bennett'e hitaben, "Bir dakika sürecek lordum," dedi.

Delphine, Bennett'e bir veda bakığı atarak salona girdi ve odanın ortasında durdu. Köğede bir hizmetçi oturmuş, onlara pek aldırmadan el iğiyle uğrağıyordu.

Doktor Anderson gözlerinde nazik bir bakışla ona yaklaştı. "Lord Dunsby ile oldukça yakınlaştığınızı görüyorum. O iyi bir adam."

"Evet, öyle," diye hemen kabul etti Delphine.

Doktor kızın önünde durdu ve gözleriyle kızın gözlerini inceledi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Ben iyiyim."

"Başın ağrıyor mu?" "Hayır."

Başını eğdi. "Peki ya anıların?" diye sordu. "Hepsi geri geldi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Korkarım ormanlık alana nasıl geldiğimi hâlâ hatırlayamıyorum."

Doktor ona anlayışlı bir bakış attı. "O anıların asla geri gelmeyebileceğine hazırlıklı olmalısın."

"Hiç mi?"

"Korkarım öyle," diye yanıtladı Doktor Anderson. "Bunu savaş alanındaki askerlerde ya da bir tür travma yaşamış hastalarda gördüm. Birçoğu böyle bir şeyi unutmanın bir merhamet olduğunu düşünüyor."

Delphine dudaklarını birbirine bastırdı, insanın anılarını unutmasının bir lütuf olduğuna inanmıyordu. "Açıkçası, unutmuyorum. O anıları hatırlamak istiyorum."

"Kendinize karşı sabırlı olun, ama aradığınız cevaplara asla ulaşamayabilirsiniz," dedi doktor. "Neyse ki hikâyeniz ormanlık alanda sona ermedi. Daha yeni başladı."

"Bu eve seyahat edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Doktor elini çantasına götürdü. "Sizi biraz muayene edeyim, sonra karar vereceğim. Bu adil mi?"

Delphine, adam onu iyice muayene etmeden önce başını salladı. İşini bitirdiğinde aletlerini çantasına geri koydu.

Doktor Anderson, "Sağlık timsali gibi görünüyorsunuz leydim ve tıbbi görüşüme göre eve gitmeniz güvenli olduğuna inanıyorum," dedi.

Tereddütlü bir sesle, "Emin misin?" diye sordu.

Doktor Anderson kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Evet.

Ona eve gidemeyeceğini söylemesini istedi. En azından şimdilik. Şimdilik Brockhall Malikânesi'nde kalmak istiyordu. Ama böyle bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Delphine gülümsemeye çalıştı. "Hayır, her şey yolunda. Teşekkür ederim, Doktor. Suareden sonra eve döneceğim."

Doktor başını öne eğdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni çağırmaktan çekinmeyin," dedi.

Doktor Anderson odadan çıktıktan sonra Delphine hiç de hanımefendiye yakışmayan bir hışımla koltuğa çöktü. Bunu tahmin etmişti ama yanılmış olmayı umuyordu. Onun nesi vardı ki? Taşradaki malikanesinde bir sürü sorumluluğu vardı ama Bennett'ten ayrılma düşüncesine katlanamıyordu.

Bennett odaya girdi ve merakla ona baktı. "Kötü bir haber mi aldınız?"

Delphine düşüncelerini toparlamaya çalışarak duraksadı. Bennett'e gerçeği söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu; hele de Bennett ona saygı duyduğuna dair hiçbir niyet göstermemişken. Onlar arkadaştı, daha fazlası değil.

"Evet... hayır..." diye yanıtladı sonunda. "Doktor hemen eve dönebileceğimi söyledi."

"Umduğın şey bu değil miydi?" Bennett onun yanına gelip kanepeye otururken sordu.

Delphine oturduğu yerde doğruldu ve ellerini önünde kavuşturdu. "Tam da umduğum gibiydi," diye yalan söyledi. "Londra'ya gitmeden önce yapmam gereken çok iş var."

"Ben de öyle," dedi Bennett.

Delphine, "Bir kont olduğunuza göre öyle olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi.

Bennett sırıttı. "Kontes olduğun için aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye alay etti.

Delphine'in dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Sanırım ikimizin de yapacak çok işi var." Kalbi kırılırken bile onu her zaman güldürebilmesi nasıl mümkün olabiliyordu?

Yumuşak bir sesle, "Delphie..." derken Bennett'in yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu.

"Evet?" diye dürttü.

Bennett onun bakışlarını tutarken gözlerinde kırılğanlık vardı. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama ben..."

Leydi Dallington'ın neşeli sesi kapı aralığından geldi. "Ne harika bir haber!" diye haykırdı. "Az önce Delphine'in yakında eve döneceği haberini aldım."

Delphine dikkatini Leydi Dallington'a çevirdi. "Evet, suareden sonra ayrılmak niyetindeyim."

"Ve eve dönmek için en iyi arabamızı kullanacaksınız," dedi Leydi Dallington, odaya doğru ilerlerken.

"Çok cömertsiniz," diye karşılık verdi Delphine.

Annesi odaya girdiğinde Bennett ayağa kalkmıştı ama Delphine'in bakışlarına karşılık vermedi. "Bir dakika izin verir misiniz?" diye mırıldandı ve hızla odadan çıktı.

Bennett gittikten sonra Leydi Dallington'ın gülümsemesi daha da genişlemiş gibiydi. "Suare yarın akşam olduğu için bugün yapacak çok işimiz var," dedi. "Terzi Melody'nin balo elbiselerinden birini size uyacak şekilde değiştirmeyi kabul etti."

"Teşekkür ederim," dedi Delphine, düşünceleri balo elbisesi dışında her şeye odaklanmıştı. Bennett'e sabitlenmişlerdi. Konuşmaları kesilmeden önce ona ne söylemeye niyetlenmişti?

Leydi Dallington onun yanına oturarak, "Şimdi ayrıntılara geçelim. İlk seti Bennett'le birlikte dans edeceğinizi umuyordum."

"Hiçbir itirazım yok." Doğrusu da buydu. Bennett'le dans etme düşüncesi geri çevrilemeyecek kadar çekiciydi. Onun kollarına girmeyeli çok uzun zaman olmuştu, güçlü kucağı ona kendini güvende ve el üstünde hissettiriyordu.

Leydi Dallington başıyla onayladı. "Bennett'le birlikte bir sette dans etmeniz akıllıca olacağını düşünüyorum. Bu şekilde daha doğal görünecektir." Elini önünde salladı. "Etkinlik için birkaç müzisyen getirmek de dahil olmak üzere tüm ayarlamaları yapacağım."

"Buna gerek yok," diye girişimde bulundu.

"Hiç zahmet olmaz," diye açıkladı Leydi Dallington. "Şimdi bir de kabul hattı sorunumuz var. Bu biraz can sıkıcı olabilir ama konuklarımın her birini görmeyi çok seviyorum. Ve tabii ki sizinle tanışmak isteyeceklerdir. Köyümüze her gün iyi niyetli bir kontes gelmiyor."

Delphine omuz silkti. "Hat almamın bir sakıncası yok."

Leydi Dallington ayağa kalkarken, "Güzel, güzel," dedi. "Terziyle buluşmadan önce kahvaltı edelim mi?"

Delphine ayağa kalkarak boş kapı aralığına baktı ve Bennett'in nereye gittiğini merak etti. "Belki de Bennett'i aramalıyım."

"O iyi olacak. Yemek odasında olduğuna hiç şüphe yok," dedi Leydi Dallington. "Ayrıca, üzerinde durmamız gereken çok daha önemli şeyler var."

Delphine, Leydi Dallington'ı salondan çıkarken takip ederken, gözleri giriş holünde gezinerek Bennett'ten bir iz aradı. Ama hiçbir iz yoktu. Nereye gitmişti? Onu üzecek bir şey söylememiş ya da yapmamış olduğunu umuyordu.

Leydi Dallington bir pencerenin önünde durdu ve dışarı baktı. "Aman Tanrım, Bennett neden ahıra gidiyor?"

Delphine'in ayakları titriyordu ve bunun Bennett'le tekrar konuşma şansı olduğunu biliyordu. Tek başına. "Gidip ona soracağım," dedi hevesle.

Leydi Dallington, "Gerçekten gerek yok," diye karşılık verdi. "Bir uşak gönderebiliriz."

Delphine topuğunun üzerinde dönmeden önce, "Hayır, yapabilirim," dedi.

Leydi Dallington'ın cevabını bekleme zahmetine katlanmadan aceleyle arka kapıdan çıktı ve ahırlara doğru yöneldi.

Chapter Twelve

Bennett ahıra vardı ve koridorda durdu. Ata binmek istemiyordu ama düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Delphine'e ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeye çok yaklaşmıştı ama neyse ki annesi araya girdi.

Neden Delphine'in onun üzerinde, düşünceleri üzerinde durmaksızın böyle bir etkisi vardı? Onu düşünmeden duramıyor gibiydi. Arzusunun nesnesi oydu ama onu sadece bir arkadaş olarak görüyordu. O da bunu kabul ediyordu. Sadece onu hayatında istiyordu... her zaman.

Onun kendisine içten bir ilgiyle bakmasını seviyordu. Unvanını ya da servetini görmüyordu ama onu görüyordu. Sadece onu. Ve gözleri onun olduğu her şeyi, olmadığı her şeyi ve bir gün olabileceği her şeyi görüyor gibiydi.

Delphine'i ormanlık alandan kurtardıktan sonra hayat giderek daha karmaşık bir hal almıştı. Delphine'in sadece varlığı bile onu mutlu ediyordu ve onunla birlikteyken gülümsemekten kendini alamıyordu. Delphine tam da aradığı kişiydi ama ona gideceğini söyleyene kadar bunu fark etmemişti.

Botheration.

Onu terk edecekti. Yakında.

Bennett başını öne eğdi. Öylece çekip gitmesine izin veremezdi ama başka ne seçeneği vardı ki? Teklif ederse aralarındaki her şeyi mahvedebilirdi.

onun için. Onun şu anda evlenmek istemediğini biliyordu - sadece onunla değil, kimseyle evlenmek istemiyordu. Ve bunun için ona daha fazla saygı duyuyordu.

Yine de içinde bir umut ışığı parılıyordu. Ya onun evlilik konusundaki fikrini değiştirebilirse... kendisiyle?

Aklında başka bir mesele daha vardı. Delphine eve dönerse güvende olacak mıydı? Jasper araştırması için ortaklarından birini göndereceğine söz vermişti ama bu zaman alacaktı. Sahip olmadığı bir zaman. Hele Delphine eve dönmekte kararlıysa. Onun tehlikeli bir duruma doğru yürüdüğu düşünce kalbini sıızlatıyordu.

Hercules onun dikkatini çekerek kişnedi. At onun için endişeleniyor gibi görünüyordu ama bu pek olası değildi. Herkül ona zar zor tahammül ediyordu, o da ancak elinde bir elma varsa.

Bennett koridorda Herkül'e doğru yürüdü ve kovanadaki bir elmaya uzandı. "Elma ister misin?" diye sordu elmayı havaya kaldırarak.

Herkül ona baktı ama teklifi kabul etmek için bir hamle yapmadı.

Kıkırdadı. "İnatçı bir şeydin," dedi. "Ne bekliyorsun? Elmayı ye."

At öne doğru eğildi ve elmayı aldı.

Elini Herkül'ün boynuna koyan Bennett, "At olduğu için şanslısın. Kadınlarla uğraşmak oldukça zordur."

Delphine'in eğleneni sesi arkasından geldi. "Herkül bu söze cevap vermeyecek kadar akıllıdır."

Bennett başını Delphine'e doğru çevirdi ve "Neden kahvaltıda değilsin?" diye sordu.

Ona bir adım daha yaklaştı ama yine de uygun bir mesafeyi korudu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Aç değilim," diye yalan söyledi.

"Gitmemi ister misin?" diye sormadan önce narin yüz hatlarında bir belirsizlik ifadesi belirdi.

Hayır.

Sonsuza dek onunla olmasını istiyordu.

Bennett dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve bunun yeterince ikna edici olduğuunu umdu. "Kalabilirsiniz ama Herkül'le heyecanlı bir sohbe hazırlıklı olmalısınız."

Onun sözleri Delphine'i rahatlatmış gibiydi ve yüzü yumuşadı. "Öyle mi? Peki Herkül ne hakkında konuşmak istiyor?"

Bennett, "şu anda elmalarla çok ilgileniyor," diye belirtti.

Delphine kovanın içine uzandı ve bir elma çıkardı. "Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi onun yanına gelirken. Elini elmayla birlikte uzattı.

Herkül hevesle onun elinden yedi.

Ata bakarken gülümsedi. "Herkül muhteşem bir at. Gittiğimde onu özleyeceğim."

"Neyi özleyeceksin? Kimsenin ona binmesine izin vermeyişini mi yoksa inatçılığını mı?" diye şaka yaptı.

Yüzünü ona dönerek, "Herkül iyi bir attır. Kendine gelecektir ama sabırlı olmalısın."

"Ben sabrın timsaliyim leydim." Herkül

Delphine'in omzunu dürttü.

Kıkırdadı. "Görünüşe göre Herkül daha fazla elma istiyor," dedi. "Bunun için onu suçlayamam."

Bennett ata alaycı bir sertlikle baktı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Buna karşılık Herkül şikayet edercesine başını savurdu.

"Sen benden daha iyisin," dedi Delphine. "Onu yatıştırmak için bir elma daha verirdim."

"O zaman seni Herkül eğitti, tersi değil." Delphine parmaklarını

Herkül'ün boynunda gezdirdi. "Belki, ama ben sadece Herkül mutlu olsun."

Bennett ona merakla baktı. "Onun mutluluğu senin için neden bu kadar önemli?"

Delphine, "Amcan öldüğünde büyük bir kayıp yaşadık ve mutlu olmayı hak ediyor," diye cevap verdi.

Kadının sesindeki ıstırabı duyunca "Mutlu musun Delphie?" diye sordu.

Sessizleşti. "Uzun zamandır öyle olduğumu sanıyordum ama sen beni kurtardığında her şey değişti. Artık gerçek mutluluğun ne olduğunu biliyorum."

"Bunu fark etmenize ne sebep oldu?"

Delphine, "Seninle tanıştım," demeden önce onun bakışlarını tuttu.

Bennett ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırptırdı. O da tam olarak aynı şekilde hissediyordu. Delphine hayatına girdiğinde bütün hayatı değişmişti. Ve bu daha iyisi içindi. Hayatında ona ihtiyacı olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Bu onun için geçici bir heves değildi. Delphine onun geleceğiydi, bundan emindi.

Yanaklarına sevimli bir kızarıklık geldi ve başını eğdi. "Kahvaltı için annene katılmalıyım."

Gitmesine izin veremezdi. Az önce söylediklerinden sonra olmazdı. "Delphie..." diye başladı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde kırılganlık vardı.

Onu burada tutacak ne söyleyebilirdi? Duygularını itiraf edip durumu yanlış yorumlamadığını mı ummalıydı?

Ağzını açtığında ilk konuşan Delphine oldu, sözleri aceleyle söylenmiş gibiydi. "Ben... şey... çok açım. Aslında açlıktan ölüyorum."

Rahatsızlığını hisseden Bennett, ona sataşmamanın en iyisi olduğunu düşündü ama gitmeden önce birkaç şey söylemesi gerekiyordu.

Bennett, "Sakıncası yoksa size katılacağım," dedi.

Delphine ona zayıf bir gülümseme verdi ama onunla tartışmadı. "Bana eşlik ederseniz memnun olurum."

Elini uzatarak koridorda ilk onun yürümesi gerektiğini işaret etti. Onu ahırdan çıkarken takip etti ve adımlarını onunkilere uydurmak için hızlandırdı.

Bennett, onun eline uzanmak gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerini arkasında kenetledi.

Delphine'in gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. "Çok güzel bir malikaneniz var." "Öyle," diye kabul etti Bennett. Ama Brockhall hakkında konuşmak istemiyordu.

Malikane. Aralarındaki olası bir gelecek hakkında konuşmak istiyordu. "Umarım burada geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır."

Bunu söylemek doğru bir Çeydi çünkü Delphine canlanmıŒ görünüyordu. "Öyle yaptım," diye coşkuyla karşılık verdi. "Ailenize bayılıyorum."

Bennett, "Onlarla başa çıkmak oldukça zor olabiliyor," dedi.

"Sadece sana," diye cevap verdi Delphine. "Bana karşı, üzerime iyilik yağdırdılar."

Bennett sıırttı. "Ah, demek sizi olmadıkları bir şey olduklarını düşünmeniz için kandırdılar."

Delphine başını salladı. "Çok şanslısınız. Aile kimsenin hafife alması gereken bir şey değildir."

"Haklısınız," dedi Bennett.

Çakıl yolda durdu ve gözlerini ona dikti. "Öyle olduğumu biliyorum ama bunu senden duymak hoşuma gidiyor. İçimden bir ses bu sözleri çok sık söylemediğini söylüyor."

Bennett, "Elodie ile benim hakkımda konuşuyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi.

Delphine omuz silkti. "Elodie senden ve aklına gelen diğer şeylerden bahsetmekten hoşlanıyor."

Bennett ellerini çözdü ve yanlarına bıraktı. "Sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Endişeli misiniz lordum?" Delphine alay etti.

"Açıkçası, Elodie'nin ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum."

Delphine onun kolunu okşadı. "Endişelenme. Elodie senin hakkında sadece iyi şeyler söylüyor. Seni çok sevdiği çok açık."

"Evet, sevilmeyecek ne var ki?" Bennett ceketinin yakalarına uzanırken espri yaptı. "Oldukça çekiciyim."

Tıpkı onun niyetlendiği gibi gözlerini devirdi. "Çok ukalasın." "Daha önce hiçbir genç bayan şikâyet etmemiştin."

Delphine patikada yürümeye devam etmeden önce, "Yine mi bu?" diye iç geçirdi.

Ona kolayca yetişti ve "Çekici olduğumu kabul etmek son derece kabul edilebilir" dedi.

Ona bir bakış bile atmadan sordu: "Çekici misiniz? Korkarım fark etmedim."

"Sözleriniz beni derinden yaraladı leydim," diye şaka yaptı. "Bunun üstesinden geleceğinize eminim."

Bennett malikânenin yaklaşmakta olduğunu gördü ve söylenmesi gerekenleri söylemek için daha fazla beklemek istemedi. Kızın koluna uzandı ve onu nazıkçe kendisine doğru çevirdi. "İçeri girmeden önce birkaç şey söylemeyi umuyordum."

Delphine malikânedeki bir pencereyi işaret ederek, "Elodie'nin bizi gözetlediği konusunda sizi uyarmalıyım," dedi.

Bakışlarını takip edince Elodie'yi yere eğilmeden hemen önce gördü ama başının üst kısmını hâlâ görebiliyordu. "Bu beni şaşırtmadı," diye karşılık verdi. "Ama kulak misafiri olma konusunda berbat olması büyük şans. Yakalanmaktan kendini asla kurtaramıyor."

"Melody hiç kulak misafiri olur mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama eğer yapıyorsa, bu işte çok iyi olduğu açık." Bennett Delphine'in koluna girdi ve onu nazıkçe Elodie'nin görüş alanından çıkardı. "İşte oldu. Artık özgürce konuşabiliriz."

Delphine, "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sormadan önce alt dudağını ısırdı.

Bennett onu rahatlatmak umuduyla gülümsedi. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan büyük keyif aldım."

"Ben de öyle."

Güzel. Bu iş iyi gidiyor, diye düşündü. Şimdi tek yapması gereken ona karşı sevgi beslediğini itiraf etmek ve onun da aynı şeyi hissetmesini ummaktı.

Ama Bennett ağzını açmaya hazırlanırken, yüzünde ciddi bir ifade olan bir uşak hızlı adımlarla onlara yaklaştı. "Leydi Dunrobin," diye bağırdı, sesi aceleci çıkıyordu.

Delphine uşağa doğru döndü. "Evet?"

Uşak nefes almaya çalışırken önlerinde durdu. "Kocanız az önce geldi."

Delphine arkasını dönerek, "Kocam mı?" diye sordu.

Uşak kararlı bir sesle, "Evet, sizi salonda bekliyor," diye cevap verdi.

Delphine uşağın az önce söylediklerini anlamaya çalışırken dünyasının etrafında döndüğünü hissetti. Koca mı? Öyle bir kocası olmadığından oldukça emindi. Peki misafir odasında kim vardı? Ve neden kocası olduğunu iddia ediyordu?

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Bennett'in sesi yanından geliyordu ama çok uzakta gibiydi. "Delphie, iyi misin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve itiraf etti: "Değilim. Neler olduğunu bilmiyorum ama benim bir kocam yok."

"O zaman misafir odasında kim var?"

Gözleri malikâneye doğru kaydı. "Hiçbir fikrim yok." Ve bunda ciddiydi. İçini bir endişe duygusu kapladı. "Hiçbir beyefendi bana kur yapmıyordu. Bundan çok eminim."

"Hiç talibin oldu mu?"

Delphine, "Takım elbiselerini bastırmaya çalışan pek çok beyefendi vardı ama hiçbirleriyle ilgilenmedim," dedi.

"Mutlaka biri vardı," diye bastırdı.

Delphine başını salladı. "Hayır, yoktu. Hayatımın bu noktasında evlenmek gibi bir arzum yok ve bunu herkese söyledim."

"Belki de evlendiğinizi hatırlamıyorsunuzdur."

İnanmayan bir of çekti. "Bu kesinlikle hatırlanacak bir şey."

"Ama tüm anılarınız henüz geri gelmedi," diye belirtti. "Burada uyanmadan önce hatırladığın son şey nedir?"

Delphine, "Arkadaşım Charlotte ile misafir odasındaydık ve yaklaşan sezonu tartışıyorduk," diye cevap verdi. "Ve ben *kocasızdım*. Bundan eminim."

Bennett ona sert bir bakış attı. "O halde gidip kocan olduğunu iddia eden bu adamla konuşmalısın. Aradığın cevapları bulmanın tek yolu bu."

Delphine Bennett'in haklı olduğunu biliyordu. Bu sorunu görmezden gelemez ve ortadan kalkmasını umamazdı. Ama içten içe sadece korku hissediyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Size misafir odasına kadar eşlik etmemi ister misiniz?" Bennett sordu.

"Evet, lütfen."

Bennett malikâneye doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Delphine onun her zaman yaptığı gibi kolunu uzatmadığını fark etti ve bu yüzden kalbi sızladı. Eğer gerçekten evli olsaydı, ona malikâneye kadar eşlik etmesi hiç de uygun olmazdı. Ama şimdi onun dokunuşuna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Her şey yoluna girecek," diye cesaretlendirdi Bennett.

Kaşlarını çattı ve onun cesaretlendirici sözlerinin kendisini giderek daha fazla üzdüğünü hissetti. Yardım etmek istediğini bilse de, şu anda umut beslemeye dayanamıyordu. "Nasıl?" diye sordu, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Kocam olduğunu iddia eden bir adam var ve onun kim olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yok."

Bennett'in yanıtı nazik ama kararlıydı. "İlk adım onunla konuşmaktır."

"Ya söyledikleri hoşuma gitmezse?" Delphine sordu, endişesi hissediliyordu.

Bakışları anlayışla yumuşadı. "Onunla konuşmadığın sürece bunu bilemezsin," diye onu temin etti. "Sana söz veriyorum, bunu çözeceğiz."

Delphine'in bacakları ağırlaşmıştı. Bu adamla konuşmaya gitmeyi, botuna diken batmasından daha çok istemiyordu.

"Gel bakalım, Delphie," dedi Bennett. "Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Bennett'in güven verici sözlerinde teselli buldu, ona olan inancı ona güç verdi. İçindeki derin rezervlerden yararlanarak omuzlarını dikleştirdi, önünde ne varsa onunla yüzleşmeye hazırды. "Haklısın," dedi.

"Genelde öyleyimdir," diye alay etti.

Gülümseme dürtüsüne direndi. Şimdi sırası değildi. Kendini içinde bulunduğu bu durumun eğlenceli hiçbir yanı yoktu. "Benimle kalacak mısın?"

Bennett başını salladı. "Her zaman."

"O zaman gidelim," dedi malikâneye doğru yürümeye başlamadan önce. En kötüsü de Bennett'in sözlerine inanmış olmasıydı. Onunla kalacaktı... tabii gerçekten bir kocası yoksa.

O zaman onu terk ederdi.

Delphine bu düşünceyi reddetti. Kocası yoktu, o yüzden bu tartışmalı bir konuydu. Bir yanlış anlaşılma olmalı. Öyle olmalıydı.

Yan yana yürürlerken Bennett'e şöyle bir baktı ve onun çenesini sıkıldığını gördü. Onun da tıpkı kendisi gibi Bennett'e karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu ama ona aşık olmakla hata mı etmişti?

Hayır.

Onu seviyordu.

İçeri adım attıklarında bir uşak arka kapıyı açtı. Misafir odasına yaklaştıkça Delphine'in adımları daha kararlı hale geldi. İçeride kimi bulacağını bilmiyordu ama Bennett'i bu yüzden kaybetmek istemiyordu.

Bennett misafir odasının önünde durdu ve ona cesaret verici bir bakış attı. Ama gözlerinde daha önce hiç görmediği bir acı vardı. Kendisinin sebep olduğundan emin olduğu bir acı.

Delphine salona girdiğinde komşusu Bay Simpkin'in pencerenin önünde durduğunu gördü. Koyu renk saçları güneşte parlıyordu ve uzun favorileri uzun, ince yüzünü vurguluyordu.

Ona neler olduğunu sormak için ağzını açtığı anda, koltuktan tanıdık bir ses geldi. "Delphine!" Charlotte oturduğu yerden sıçrayarak bağırdı.

Kendini Charlotte'un kollarına sarılmış bulduğunda sevgili arkadaşına doğru dönmemişti bile.

Charlotte ona bakmak için arkasına yaslanarak, "Hayatta olduğuna inanamıyorum," dedi. "Senin için çok endişelendim."

Delphine şaşkınlık içinde arkadaşına baktı. "Ne yapıyorsun burada?"

Bay Simpkin konuştu. "Korkarım bunu ben yaptım," diye cevap verdi. "Leydi Dallington'ın durumunuzla ilgili mektubunu aldığımızda, bir arkadaşına ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Charlotte kollarını indirdi ve bir adım geri çekildi. "İyi görünüyorsun. Beklediğimden çok daha iyi."

Tanışma faslının başladığını anlayan Delphine, Bennett'e döndü. "Lord Dunsby, sizi arkadaşım Bayan Eden ve Skidbrooke'daki malikânemin yakınındaki komşu toprak sahibi Bay Simpkin ile tanıştırmama izin verin."

Bennett eğildi. "Memnun oldum."

Bay Simpkin temkinli de olsa ona yaklaştı. "Leydi Dallington'ın mektubu durumunuz hakkında oldukça muğlaktı, ancak bazı anılarınızın geri geldiğini paylaştı."

"Öyle," diye cevap verdi Delphine. "Ama ilk etapta ormanlık alana nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum."

Bay Simpkin, bakışlarını tekrar Delphine'e çevirmeden önce Charlotte'la endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Gretna Green'e kaçtığımızı hatırlıyor musunuz acaba?"

Delphine'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve kendini tamamen sersemlemiş bir halde buldu. "Olamaz! Neden böyle bir şey yapmış olabilirim ki?"

"Çünkü olayı büyötmek istemediniz," diye cevap verdi Bay Simpkin. "Babanızın niyetini öğrendikten sonra, bir an önce evlenmemizin en iyisi olacağını düşündünüz."

"Babamın niyeti ne?" Delphine sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bay Simpkin ona sempati dolu bir bakış attı. "Baban sen reşit olduktan sonra evlenmemizi istiyordu. Avukatınız İskoçya'ya gitmeden önce tüm bunları size açıkladı."

Delphine bir elini başına götürdü. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Babam neden seninle evlenmemi istesin ki? Sen sadece soylular sınıfının bir üyesisin."

"Bu doğru olabilir," diye cevap verdi Bay Simpkin, sesi gururla karıştı, "ama babanız topraklarımızı birleştirmemizdeki potansiyeli gördü. Birlikte, tüm İngiltere'deki en büyük toprak sahiplerinden biriyiz."

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. "Eğer söylediklerin doğruysa, neden Gretna Green'e kaçtık?"

"Büyük bir düğün istemediğiniz için bu konuda oldukça ısrarcıydınız," dedi Bay Simpkin nazıkçe. Elini ceketinin cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkarıp özenle açtı. "Belki evlilik cüzdanını görürseniz."

Kâğıdı aldı ve okumadan önce uzun bir süre tereddüt etti. Söylediği gibiydi. Yasaların gözünde evliydi.

Ve kapana kısılmıştı.

Bu tek kâğıt onun artık Bay Simpkin'e ait olduğunu doğruluyordu.

Delphine bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti ve tökezleyerek geri çekildi. Bennett onu yakaladı ve kollarına aldı.

Bennett, "Size kanepeye kadar yardım edeyim, leydim," dedi.

Kendisini kanepeye götürmesine izin verdi ve içindeki tüm mücadelenin boşaldığını hissetti.

O artık evli bir kadındı. Hiçbir hakkı yoktu. Özgürlüğü yoktu.

Bay Simpkin kaba bir adam değildi. Toprakları onunkilere komşuydu ve ona karşı her zaman dostça davranmıştı. Ona kur yapmak için hiçbir zaman bir girişimde bulunmamıştı ama sosyal etkinliklerde sık sık onu arardı.

Bennett eliyle kadının elindeki evlilik cüzdanını işaret etti. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Tek kelime etmeden, incelemesi için kâğıdı ona uzattı. Onun için bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilecek biri varsa, o da oydu.

Bennett kısık bir sesle, "Her şey yolunda görünüyor," dedi. Bay Simpkin, "Çok doğru," diye karşılık verdi.

Evlilik cüzdanı. "Artık bunu tespit ettiğimize göre, yola çıkma vaktimiz geldi. Evimize."

Home.

Hayır. Evi Bay Simpkin'in yanı değildi.

Delphine başını sallamaya başladı. Onunla gitmeyi reddetti. "Seninle gelemem. Seni çok az tanıyorum."

Bay Simpkin sadece gülümsedi. "Biz evliyiz, hayatım. Birbirimizi tanımak için bir ömür sürebiliriz."

Charlotte Delphine'in yanına oturdu ve elini uzattı. "Bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum ama Bay Simpkin'le evlenmek istedin. Sen

bana çok şey anlattı."

"Öyle mi?" Delphine sordu. Bu ona neden bu kadar zorlama gelmişti?

Arkadaşı başını salladı. "Avukatınızın ofisini ziyaret ettikten sonra beni aradınız ve onunla kaçacağınızı söylediniz."

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, neden ilan vermedik ve yerel kilisemizde evlenmedik?" Delphine sordu.

Charlotte Delphine'in elini daha sıkı tuttu. "Annenin gittiği kilisede evlenmek istemedin."

Delphine arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Annesi sonuna kadar oraya gitmekte ısrar ettiği için şapel onun için tatsız anılar barındırıyordu.

Genç, sarışın bir hizmetçi elinde bir çay servisiyle odaya girdi. Onu Delphine'in önündeki masanın üzerine koydu. "Çayınızı doldurmamı ister misiniz leydim?" diye sordu.

Delphine cevap vermedi, onun yerine çaydanlığa baktı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Neden Bay Simpkin'le evlendiğini ya da buna yol açan koşulları hatırlayamıyordu? Zihni bomboştı. Ama bunların hiçbiri ormanlık alana nasıl geldiğini açıklamıyordu.

Bakışlarını yukarı kaldırarak Bay Simpkin'e seslendi. "Ormanlık alana nasıl geldim?"

Bay Simpkin hüzünlendi. "Gretna Green'den dönerken araba kaza yaptı ve ikimiz de dışarı fırladık. Kendime geldiğimde sizi bulamadık ve bizim için kaybolduğunuzdan korktuk. Benim için."

Delphine'in canına tak etmişti. Daha fazla dayanamadı. Bildiği hayat sona ermişti ve sadece yalnız kalmak istiyordu.

Ayağa kalkarak bir elini alnına götürdü. "Affedersiniz ama bu biraz bunaltıcı oldu," dedi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yanıtlarını beklemeden, bunun sadece yakında uyanacağı korkunç bir kabus olduğunu umarak odadan dışarı fırladı.

Chapter Thirteen

Bennett odadan kaçan Delphine'i izledi ve peşinden gitme dürtüsüne direndi. Onu rahatlatmak için. Ama bu onun haddi değildi. Artık değildi. O evli bir kadındı.

Gözleri boş kapı aralığında sabitlenmişken, Bayan Eden'ın, "İzninizle. Delphine'i görmeye gideceğim."

Bayan Eden aceleyle odadan çıktı ve onu Bay Eden ile yalnız bıraktı. Simpkin. Olmak isteyeceği son yer orasıydı.

Bay Simpkin boğazını temizledi. "Karıma bu kadar iyi baktığınız için size teşekkür etmek istiyorum."

Karım.

Bu sözler onu derinden yaraladı.

Bennett, Bay Simpkin'in bakışlarıyla karşılaşmak için başını çevirdi. "Leydi Dunrobin'i nasıl kaybetmişsiniz?" diye sordu, sözleri kısıktı.

Bay Simpkin ona özür dileyen bir bakış attı. "Bir araba kazası oldu ve hepimiz yönümüzü şaşırdık."

"Karını ormanda ölüme terk edecek kadar kafan mı karışık?" Şimdi sözleri suçlayıcıydı.

"Onu aradık-"

"Bana sorarsanız yeterince sert değil."

Bay Simpkin sertleşti. "Size sormadım lordum," dedi. "Karım kendini toparladıktan sonra yolumuza devam edeceğiz."

Bennett Delphine'i burada tutmanın kendi görevi olmadığını biliyordu ama veda etmeye de hazır değildi. Bay Simpkin'e güvenmiyordu ve Delphine'e yardım etmek için bir şey yapıp yapılamayacağını görmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bennett, "Leydi Dunrobin ile konuşmak isteyebilirsiniz, annem yarın akşam onun onuruna bir suare düzenliyor," dedi.

Bay Simpkin az önce söylediklerinden dolayı hoşnutsuz görünüyordu. "Onunla hemen konuşacağım. Leydi Dallington'ı gücendirmek istemem, özellikle de karıma böyle bir nezaket göstermişken."

"Bence bu akıllıca," dedi Bennett. "Şimdi izin verirsiniz, başka bir yerde bana ihtiyaç var."

Bennett cevap bekleme zahmetine katlanmadan salondan çıktı ve Elodie'ye doğru koşmaya başladı.

Kız geriye doğru düşerken elleri onu sabitlemek için uzandı. "Kulak misafiri olmakta çok kötüsün," dedi.

Elodie iri gözlerle ona baktı. "Bu doğru mu?" diye sordu. "Delphine evli mi?"

"Görünüşe göre öyle," diye cevap verdi, çenesi sıkılmıştı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Bennett omuz silkti. "Bilmiyorum ama Winston'la konuşacağım. Ne yapmamız gerektiği konusunda bir iki fikri olabilir." "Ben de seninle geleceğim."

Bennett başını iki yana sallayarak, "Hayır, bu konuda yardımınıza ihtiyacım yok," dedi.

Elodie bir elini kalçasına koydu. "O zaman ben ne yapacağım?"

Bennett ellerini onun omuzlarına koydu. "Sen zeki bir genç kadınsın. Eminim vaktini geçirecek bir şeyler bulacaksın."

Elodie, "Sizinle gelmeme izin vermezseniz, kapının dışında sadece kulak misafiri olurum," dedi.

"Peki," dedi Bennett, ellerini iki yanına indirerek. "Bunu seninle tartışmaya devam edecek havada değilim."

Elodie zaferle gülümsedi. "Eğer yardımı olacaksa, Winston'ın yatak odasında olduğunu doğruladım."

Bennett büyük merdivene doğru ilerlemeye başlamadan önce, "Bunun yardımı olur," dedi. Delphine'in evli olduğuna bir türlü inanamıyordu; Delphine bu konuda ne istekli görünüyordu ne de bunu hatırlayabiliyordu.

Delphine'in evli olduğu gerçeğini kabullenip hayatına devam edebilirdi ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı,

Winston da bu noktada devreye girdi. Hukuk konusundaki engin bilgisiyle onların en büyük umuduydu.

Bennett, Winston'ın kapısına ulaştı ve kapıyı çaldı. Winston, "Girin," diye emretti.

Kapıyı açan Bennett, önce Elodie'ye içeri girmesini işaret etti, sonra da onu odaya kadar takip etti. Bakışları masanın üzerindeki boş viski şişesine takıldı ve kardeşine soru dolu bir kaş kaldırdı.

Winston koltuğunda öne doğru eğildi, şişeyi çöp kutusuna attı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi

Bennett. "Tam olarak ne konuda?"

Winston sordu.

Bir elini saçlarının arasında gezdiren Bennett, aklından geçen düşünce telaşını yatıştırmaya çalıştı. Aklını başında tutması gerekiyordu, özellikle de şu anda. Delphine'in ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Bennett toplayabildiği en sakin ses tonuyla, "Delphine evli ve kocası az önce geldi," diye açıkladı.

Winston, "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sorarken yüzünü ifadesiz tuttu.

Bennett odanın içinde yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. "Delphine evlendiğini hatırlamıyor ve şu anda oldukça sıkıntılı."

"Evlenmeyi istiyor muydu?" Winston sordu.

Elodie konuştu. "Öyle görünmüyor," diye cevap verdi.

Winston koltuğunda arkasına yaslandı. "Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi.

Bennett, "Bay Simpkin, Gretna Green'de evlendiklerini ve eve dönerken bir araba kazası geçirdiklerini, bu nedenle de kadının mülkümüzdeki ormanlık alana düştüğünü iddia ediyor," dedi.

"Bay Simpkin'in evlilik cüzdanı var mı?" Winston sordu.

Bennett başıyla onayladı. "Var."

Winston düşüncelere daldı. Odada yankılanan tek ses, şöminenin üstündeki saatin düzenli tik taklarıydı. "İyi haber şu ki, İskoçya'da evlilikler ancak delilik, zina ya da terk gibi birkaç nedenle geçersiz kılınabilir. Belki de mahkemeye Delphine'in evliliğe girdiğini hatırlamadığını iddia edebiliriz."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Elodie sordu.

"Delphine bu yola girmek istiyorsa, bu kolay bir yol değil. Pahalı olacak ve evliliğini geçersiz kılmak yıllar alabilir," dedi Winston. "Mahkemenin onun yanında olacağının da bir garantisi yok."

"Ama bir şans var mı?" Bennett sordu.

Winston başını eğdi. "Delphine'in kendi başına bir kontes olduğunu düşünürsek, bu mümkün. Biraz nüfuz sahibi."

Bennett yataktan kalktı ve ellerini birbirine kenetledi. "Hemen gidip Delphine'e söyleyeceğim!" diye haykırdı. "Bunu duyduğuna çok sevinecek."

Winston elini kaldırarak sordu: "Bunun *onun* istediği şey olduğundan emin misin? istiyor, sadece sen değil?"

Bennett, "Elbette bunu isteyecektir," diye iddia etti. "Bay Simpkin'le evli olmak istemiyor. Onu suçladığımdan değil. O güvenilecek bir adam değil."

"Bunu sana o mu söyledi?" Winston sordu.

Bennett, kardeşinin eleştirel bakışları altında rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi. "O kadar çok kelimeyle değil ama Delphine'i tanıyorum. Bay Simpkin onu asla mutlu edemez."

Winston, "Peki sen yapabilir misin?" diye sormadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu benimle ilgili değil!" diye haykırdı. "Buraya bir adam geldi ve Delphine'in kocası olmak. Onun mevkisinin tamamen altında bir adam."

Winston oturduğu yerden kalktı. "Pekâlâ, ama bu konuda pragmatik olmalısınız," dedi. "Delphine'in evlendiğini hatırlamıyor olması, bunu kendi özgür iradesiyle yapmadığı anlamına gelmez."

"Neden o alakla evlensin ki?" Bennett sordu. "Onun bir alçak olduğunu nereden biliyorsun?" Winston karşı çıktı.

Bennett alay etti. "Delphine'i ormanlık alanda ölüme terk etti," dedi sesi yükselerek. "Nasıl bir adam karısına bunu yapar?"

Elodie başını sallayarak onayladı. "Bennett'e katılıyorum." "Ne olursa olsun, suç teşkil edecek bir şey yapmadı," dedi Winston. "Araba Kazalar her zaman oluyor ve bunun sonucunda insanlar ölüyor."

Bennett öfkesinin yükselmeye başladığını hissetti. Winston, Bay Winston'ı nasıl haklı çıkarabilirdi? Simpkin'in korkakça davranışı mı?

Winston odadaki gerginliği sezmiş olmalıydı ki Bennett'e bilmiş bir bakış attı. "Duygularının senin önüne geçmesine izin veriyorsun."

"Duygularımın bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdandı Bennett.

Kardeşi kolay kolay kandırılmazdı. "Bu meseleyi dostane bir şekilde

çözmeye çalışıncaya kadar kafana göre hareket etmeyeceğine dair bana söz ver."

Bennett bu konuda mantıklı olması gerektiğini biliyordu ama mantıklı olmak istemediğini fark etti. Kızgındı. İncinmişti. Delphine'in kendisinden başka biriyle evli olduğu düşüncesi dayanılmaz derecede acı vericiydi.

Ya evliliği geçersiz kılamazlarsa? Delphine'in hayatının geri kalanında mutsuz olmasına seyirci kalabilir miydi? Başka seçeneği var mıydı ki?

Elodie'nin sesi yanından geldi. "Umudunu kaybetme."

"Evlilik cüzdanına baktığında Delphine'in yüzünü görmediniz. Yenilmiş görünüyordu," dedi Bennett. "Onu sevmediğini biliyorum." Winston,

"Evlilik her zaman aşkla ilgili değildir," demeye çalıştı. "Birçok insan onun konumunda olanlar bunu toplumdaki statülerini yükseltmek için kullanırlar."

"Ve işte sorun burada! Bay Simpkin sadece bir toprak sahibi, Delphine ise bir kontes. Bu evlilik onun statüsünü yükseltmek için hiçbir şey yapmadı," dedi Bennett.

Winston sakın bir sesle, "Evet, ama yine de Delphine'le konuşmamız gerekiyor. Bu karar sadece ve sadece ona ait."

Bennett gözlerini kardeşine dikti. "Sen kimin tarafındasın?" Winston, "Her zaman senin," diye yanıtladı. "Ben yalnızca pragmatik olmaya çalışıyorum.
bu konuda."

"Bay Simpkin'in haberi olmadan onunla nasıl konuşacağız?" Bennett sordu.

Elodie gülümsedi. Kapıya doğru yürürken, "O işi bana bırakın," dedi. "Otuz dakika içinde benimle mutfakta buluş."

"Ne yapmak niyetindesin?" Bennett bastırdı.

Elodie kapıyı açmadan önce, "Sadece bana güven," dedi.

Kız kardeşi ayrıldıktan sonra Bennett yatağa uzandı ve durumun ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissetti. Bunun gerçekten yaşandığını kavramak zordu. Zavallı Delphie. Kendisine bunun kendisiyle ilgili olmadığını hatırlatmak zorundaydı. Onunla ilgiliydi.

Winston ona bir adım daha yaklaştı. "Bay Simpkin'in Delphine'i evliliğe zorladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Anlamı?"

Winston, "Erkeklerin mirasçı kızları kaçırıp Gretna Green'e kaçmaya zorlaması alışılmadık bir şey değil," diye karşılık verdi.

Bennett çenesini o kadar sıkı ki kulağının dibinde bir kasın titreştiğini hissetti. "Bu tamamen mümkün," diye belirtti. "Bana kalsa onu çoktan evimizden uzaklaştırmış olurdum."

Winston yatakta onun yanına oturdu. "Delphine'e değer verdiğini biliyorum, ama o evli bir kadın... şimdilik. Onun yanındayken biraz itidalli olman gerekecek."

"Hatırlatma bana," diye mırıldandı.

Winston, "Kalbini bu işten uzak tutmalı ve duruma mantığını uygulamalısın," diye öğüt verdi.

Bennett kardeşine baktı. "Kalbim bu işe karışmadı," diye yalan söyledi. "Sadece Delphine için endişeleniyorum."

Winston sırttı. "Özür dilerim, ama davranışlarınız aksini gösteriyor."

Bennett, "Ben yalnızca Delphine için en iyisini istiyorum," diye itiraf etti. Ki bu da

gerçeği. Sadece onun mutlu olmasını istiyordu. O da bunu fazlasıyla hak ediyordu. "İkimiz de hak ediyoruz," dedi Winston.

Bennett iç çekti. Winston haklıydı. Delphine'i seviyordu. Ve birlikte olmaları imkânsız görünse bile onun için savaşacaktı.

Delphine ikinci kattaki yatak odasına doğru koşarken gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Kimsenin onu ağlarken görmesini istemiyordu. Eğer görürlerse ona acırlardı. Ve o kimsenin ona acımasını istemiyordu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Neden Bay Simpkin'le evlenmişti? Babasının isteği olduğunu söylemişti ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Babası öldüğüne göre artık onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Eğer Bay Simpkin'in elinde evlilik cüzdanı olmasaydı, buna inanmayacaktı. Hiç tanımadığı bir adamla evlenmesi çok zor görünüyordu. Onun seviyesinin çok altında olan bir adamla.

Delphine yatak odasına vardı ve kapıyı açtı. Kendine yardım etmek için ne yapabileceğini bilmeden odada volta atmaya başladı. Artık evli bir kadındı ve sahip olduğu tüm özgürlükler elinden alınmıştı.

Bay Simpkin'e aitti. Hayır.

Bunu kabul edemezdi. Kendini içinde bulduğu bu tehlikeli durumdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Kapı açılmadan önce hafifçe vuruldu ve Charlotte ortaya çıktı.

Charlotte yüzünde endişeli bir ifadeyle, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Delphine volta atmayı bıraktı. "Evet, lütfen yap." Arkadaşı burada olduğu için çok minnettardı çünkü şu anda ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Charlotte kapıyı arkasından kapattı ve Delphine'e yaklaştı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Tüm hayatım sona erdi!" Delphine ellerini havaya kaldırırken haykırdı. "Bay Simpkin'le evlenirken ne düşünüyordum ki?"

Charlotte, "Bu senin açısından mantıklı bir seçimdi," dedi.

Delphine başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil," diye iddia etti. "Hayatımın bu aşamasında kimseyle evlenmek istemedim."

"Bu doğru, ama Bay Simpkin'le evlenerek artık tüm İngiltere'deki en büyük toprak sahiplerinden biri oldunuz."

"Bu pek umurumda değil," diye açıkladı.

Charlotte kanepeye oturdu ve yanındaki koltuğu okşadı. "Gel otur," diye teşvik etti.

Delphine isteksizce kanepeye doğru yürüdü ve oturdu.

"Öncelikle kocanıza 'Bay Simpkin' demekten vazgeçmelisiniz. Onun asıl adı George," dedi Charlotte. "O iyi bir adam ve sana her zaman nezaketle davrandı."

Delphine, "Nezaket, evet, ama bir kez bile bana kur yapmaya kalkışmadı, bu da durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor," diye itiraf etti.

Charlotte'un gözlerinde şefkat vardı. "En baştan başlayalım," diye önerdi. "Hatırladığınız son şey nedir?"

Delphine elini alnına götürerek, "Salonda seninle birlikteydim ve yaklaşan sezonu konuşuyorduk. Ama Bay Simpkin'le evlendiğimi ya da ormanlık alana nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum."

"George," diye düzeltti Charlotte.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o benim için George değil. Onu kendi adıyla çağırarak kadar iyi tanımıyorum."

Charlotte, "Onu hayatının çoğunda tanıyorsun," diye belirtti. "Senden yaşça büyük olabilir ama her zaman komşuydunuz."

Delphine oturduğu yerden fırladı. "Evet, babam bana bir kez bile onunla evleneceğimi söylemedi."

"Babanız niyetini size bildirmeden önce reşit olmanızı beklemek istedi."

"Ama neden?" Delphine volta atmaya başlarken sordu.

Charlotte omuz silkti. "Bu konuda konuşamam ama Bay Simpkin'le evlenmenin sizin için en iyisi olduğuna karar verdiniz. Bunu yaparak, sizin için

ve evlilik martına katlanmak zorunda kalmadınız." "Ama ben bir kontesim.

Onun adının korumasına ihtiyacım yoktu."

Delphine ısrar etti. Neden bunların hiçbirini hatırlayamıyordu? Bu anıları hatırlamak için kendini zorlamaya çalıştığında, karşılaştığı tek şey karanlıktı.

Arkadaşı koltuğunun kenarına oturdu. Charlotte ona, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Delphine sordu, sesi amaçladığından çok daha yüksek çıkmıştı. "Hayatım sona erdi."

"Biraz dramatik davranmıyor musun?" Charlotte sordu.

Delphine durdu ve arkadaşına döndü. "Gretna Green'e kaçtım ve hiçbirini hatırlamıyorum. Sanırım dramatik olma hakkını kazandım."

Charlotte başını eğdi. "İyi bir noktaya değindin ama olan oldu," dedi. "Ve Bay Simpkin sizi eve götürmek için burada."

"Ev mi?" diye tekrarladı. "Ev nerede? Onun malikanesinde mi yoksa benimkinde mi ikamet edeceğiz?"

"Fark eder mi?"

Delphine gözlerini kırptırdı, tüm dünyası başına yıkılıyormuş gibi görünürken arkadaşının bu kadar sakin görünmesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Tabii ki önemli! Evimi terk edip biriyle yaşamak istemiyorum..." Sözleri aniden kesildi. "Biz... yakınlaştık mı?"

"Bunu söyleyemem," diye yanıtladı Charlotte.

"Ben nereden bileyim?" Delphine sordu. "Kendimi farklı hissetmiyorum, demek ki hâlâ masumum."

Charlotte sırttı. "Bu şekilde çalıştığınan emin değilim."

Delphine inleyerek arkadaşının yanına oturdu. "Ne yapacağım ben?"

"Neden gidip Bay Simpkin'le konuşmuyorsun?" Charlotte önerdi. "Sen Bunu yaptığınızda kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz." "Peki ya daha kötü hissedersen?"

Charlotte ona anlayışlı bir bakış attı. "Bay Simpkin hâlâ hayatta olduğunuzu öğrendiğinde hemen beni almaya geldi çünkü bu şekilde tepki verebileceğinizden endişeleniyordu," dedi. "İlk düşüncesi -ve tek düşüncesi- senin iyiliğin oldu."

Delphine arkadaşının eline uzandı. "Burada olduğun için sana minnettarım."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim," dedi Charlotte. "Sen benim en yakın arkadaşısın ve Bay Simpkin bana arabanın çalındığını haber verdiğinde yıkıldım."

kaza. Cenazeni bile planlamaya başladı." "Ne kadar hastalıklı," dedi Delphine.

"Ama bunların hepsi geride kaldı," dedi Charlotte. "Artık hayatta olduğunuza göre, Bay Simpkin beni sezon boyunca ağırlamak istiyor. Ne kadar eğleneceğimizi bir düşünün."

Delphine dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki ya annen?"

Charlotte, "Annem bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor çünkü onu Londra'ya seyahat etme masrafından kurtarıyor," dedi. "Sen evli bir kadınsın, bu yüzden kabul edilebilir olmaktan çok daha fazlası."

"Evet, ama eğer gerçekten evli bir kadınsam..."

"Öylesin."

"... o zaman Sezon'a gitmenin ne anlamı var?" Delphine sordu. Charlotte ona inanamayarak baktı. "Sezonda yapılacak o kadar çok şey var ki. Londra ve sosyal etkinlikleri düşünün. Harika vakit geçireceğiz. Güvenin bana!"

Delphine, "Size güveniyorum ama evde olmayı, mülkümün ve işimin gelişmesini sağlamayı tercih ederim," dedi.

Charlotte onun önünde bir el salladı. "Artık bu konuda endişelenmenize gerek yok. Bay Simpkin tüm bunlarla ilgilenecek."

Delphine kaşlarını çatarak, "Bay Simpkin'in keçi peyniri ya da işle ilgili diğer ayrıntılar hakkında bir şey bildiğinden şüpheliyim," dedi.

Charlotte ona alaycı bir bakış attı. "Neden ona 'Bay Simpkin' demekte ısrar ediyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben onu böyle

düşünüyorum." "O senin kocan."

Kaşları daha da çatıldı. "Bana hatırlatma."

Kapı çalındı ve konuşmaları yarıda kesildi. Delphine,

"Girin," diye emretti.

Kapı açıldı ve Elodie yüzünde bir gülümsemeyle odaya girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama aşçının size suare menüsü hakkında birkaç sorusu var. Korkarım oldukça acil."

Delphine aşıncının kendisiyle konuşmak istemesini biraz tuhaf bulmuştu ama Elodie'nin bir Geyler çevirdiğinden Güpheleniyordu. "Pekâlâ," dedi, ayağa kalkarak. "Birazdan aşağı ineceğim."

Tanışma faslının sırası geldiğini anlayan Delphine arkadaşına döndü. "Sizi Leydi Elodie ile tanıştırmama izin verin. Brockhall Malikânesi'nde kaldığım süre boyunca benimle çok ilgilendi."

Charlotte başını Elodie'ye doğru eğdi. "Leydim," diye selamladı. "Ben Bayan Charlotte Eden. Delphine'le birlikte büyüdüm."

Elodie bakışlarını tekrar Delphine'e çevirmeden önce, "Buraya hoş geldiniz," dedi. "Gidelim mi?"

"Bana eşlik mi ediyorsunuz?" Delphine sordu.

Elodie, "Evet, annem ısrar etti çünkü suare için menü son derece öncelikli," diye yanıtladı.

Elodie'nin bir tür planı olduğu artık belliydi çünkü suare menüsü Leydi Dallington tarafından günler öncesinden planlanmıştı. Ama Elodie neden onu mutfağa götürmeye çalışıyordu? Her şeye rağmen bunu öğrenmeye niyetliydi.

Charlotte'a dönen Delphine, "Birazdan dönerim. İsterseniz bir hizmetçi size kütüphaneyi gösterebilir."

Charlotte canlandı. "Kütüphane mi?"

Delphine, arkadaşının kitap sevgisini paylaştığını bildiğinden, "Evet, hem de çok zarif," dedi.

"O zaman seni hiç özlemeyeceğim," diye şaka yaptı

Charlotte. Delphine güldü ve Elodie'yi odadan çıkarken takip etti.

Koridorda yürümeye başladıklarında Elodie sesini alçaltarak, "Winston ve Bennett seninle konuşmak istiyor," dedi.

"O zaman neden beni alması için bir hizmetçi göndermiyorsunuz?" Delphine tüm bu gizliliğin nedenini merak ederek sordu.

Elodie ona doğru baktı. "Bu, kulak misafiri olunmasını isteyeceğimiz bir konuşma değil."

Delphine kaşlarını çatı. "Nedenmiş o?"

Elodie bir kapının yanında dururken, "Göreceksin," diye mırıldandı. Kapıyı açınca hizmetkârların merdivenleri ortaya çıktı. "Dikkatli ol."

Delphine gıcırdayan merdivenlerden inerken, Winston ve Bennett'in kendisiyle ne konuşmak istediklerini merak ediyordu. Belki de onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için bir plan yapmışlardı. Bu mümkün müydü?

En alt basamağa ulaştığında Bennett'i mutfakta ayakta dururken buldu. Gözleri birbirine kilitlendi ve kalbi küt küt atmaya başladı. Bu adamı nasıl da seviyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Bay Simpkin'e bağlıydı.

Kaderi
mühürlenmiş
miydi? Hayır.

Vazgeçmeyi reddetti. Şimdi değil. Bir zamanlar aşık olmanın bir hayal

olduğunu düşünmüştü ama artık farklı olduğunu biliyordu. O değişmişti. Ve
bu

hepsi Bennett yüzünden oldu.

Chapter Fourteen

Bennett, Delphine'in yaklaşmasını izledi ve aralarındaki mesafeyi kapatma dürtüsüne direndi. Onu ne kadar yakınında istese de, bunu yapmaya hakkı olmadığını biliyordu. Sadece sabırlı olması ve Winston'a güvenmesi gerekiyordu.

Gözleri boş mutfakta ve hizmetkârların salonunda dolaştı. Elodie'nin böyle bir şeyi nasıl başardığından emin değildi ama bunu başardığı için memnundu. Bu, kulak misafiri olmak isteyeceği bir konuşma değildi.

Delphine onun önünde durdu ve ona utangaç bir gülümseme sundu. "Lordum," diye selamladı.

"Leydim," diye karşılık verdi, ancak aralarındaki yeni resmiyetten hoşlanmamıştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Neden burada olduğumdan pek emin değilim."

Elodie gelip Delphine'in yanında durdu. "Winston kocanızdan boşanmanıza yardım edecek bir yol buldu."

Delphine şaşkın bakışlarını Winston'a çevirdi. "Öyle mi?"

Winston elini kaldırdı. "Önce konuşmamız gereken birkaç şey var," diye yanıtladı. "Düğününüzle ilgili bir şey anımsıyor musunuz?"

Delphine başını sallayarak, "Olayın öncesindeki olaylar da dahil olmak üzere hiçbir şey hatırlamıyorum," diye cevap verdi.

"Bay Simpkin sizi kaçırıp evlenmeye zorlamış olabilir mi?" Winston sordu.

Delphine, "Bay Simpkin'i tanırım ve böyle bir şey yapacağına inanmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadı," diye cevap verdi. "Bana sadece geçerken nezaketle davrandı."

Winston kollarını kavuşturdu. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu evliliği siz mi istediniz?"

"Kesinlikle olmaz!" Delphine gözlerini Bennett'e dikerek açıkladı. "Bay Simpkin evlenmemizin babamın niyeti olduğunu iddia ediyor ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Benim konumumun bu kadar altında biriyle evlenmemi asla istemezdi."

Winston'ın yüzüne ciddi bir ifade geldi. "Evliliğe asla rıza göstermediğinizi, dolayısıyla geçersiz olduğunu iddia edebiliriz. Ama bu, bu gerçeğe karşı çıkabilecek hiçbir tanık olmadığını varsaymak anlamına gelir."

"Bu işe yarar mı?" Delphine sordu.

Winston ellerini iki yanına indirdi. "Olabilir, ama Mahkeme'nin davanıza bakması biraz zaman alacaktır. O zamana kadar evli bir kadın olarak kalacaksınız ve Bay Simpkin işinizi kontrol edecek. Ama mal varlığınız üzerinde değil. O miras, miras olarak kalacak." Durakladı. "En azından öyle olduğunu varsayıyorum?"

Delphine başını salladı. "Tüm mülklerim gibi bu da bana ait ve erkek ya da kadın, varisime geçecek."

"Bu iyi," dedi Winston, sesindeki rahatlama belliydi.

Bennett, Delphine'in omuzlarının hafifçe çöküşünü izledi. Onun ne kadar bağımsız olduğunu bildiği için güçlü olmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Yine de, hissettiği dayanılmaz ağırlığı ancak hayal edebiliyordu. Onu rahatlatmak, ona elini uzatmak istedi ama edep onu engelledi.

Elodie konuştu. "Siz onun davasını hakimın önünde tartışırken Delphine burada bizimle kalabilir mi?"

"Tabii Bay Simpkin izin verirse," diye yanıtladı Winston. "Bu evlilik iptal edilirse çok şey kaybedecek."

"O hiçbir şey kaybetmez! Başından beri hepsi benimdi," diye iddia etti Delphine.

Winston başını salladı. "Evet, ama Bay Simpkin'in bizimle işbirliği yapmasını sağlayabilerseniz çok işe yarar. Evliliği geçersiz kılmak için onun desteğini alırsak, bu tartışmasız olacak ve Mahkeme hiç kuşkusuz sizin lehinize karar verecektir."

Delphine sessizleşti. "Neden bunların hiçbirini hatırlayamıyorum?" diye sordu, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Bennett, "Kendinize karşı sabırlı olmalısınız," diye teşvik etti. "Her şey sana geri dönecektir."

Delphine bakışlarını ona doğru kaydırarak sordu: "Ya olmazsa? Her zaman gerçekten ne olduğunu merak etmek zorunda kalacağım."

Bennett, "Size her seferinde bir gün yaşamınızı ve gerçeğin her zaman kendini ortaya çıkarmanın bir yolu olduğunu bilerek rahatlamanızı tavsiye ederim," diye cevap verdi.

Winston araya girdi, "Bennett haklı ve bunu nadiren söylerim. İlk adımımız Delphine'in Bay Simpkin'le konuşması ve nerede durduğunu görmesi."

"Peki ya evliliğimizin feshini kabul etmezse?" Delphine sordu.

"O zaman savaşıyoruz," diye kesin bir tavırla karşılık verdi Winston. "Ayrıca, en hızlı atlımızı Gretna Green'e göndererek, lehimize olabilecek bir şey bulup bulamayacağına bakma cüretini gösterdim."

Bennett, Delphine'in yüz ifadesindeki endişeyi görebiliyordu ve bu onun yüreğini burktu. Onu biraz olsun rahatlatabilecek bir şey söylemek istedi. "Her şey yoluna girecek," diyerek ona güvence verdi.

"Nasıl?" Delphine sordu. "Çok dikkatli olduğumu sanıyordum ama dayanılmaz derecede aptalca bir şey yaptım. Ve bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile."

Ona bir adım daha yaklaşmak istedi ama kendini durdurdu. "Bunu birlikte çözeceğimize söz veriyorum."

Delphine'in gözleri hüznüldü. "Lütfen," diye mırıldandı, sesinde kırılganlık vardı, "tutamayacağın sözler verme."

Kadın topuklarının üzerinde dönerek mutfaktan aceleyle çıkıp hizmetçilerin merdivenlerini tırmanırken Bennett çaresizce onu izledi. Kadının haklı olduğunu biliyordu. Ona yardım etme arzusuna rağmen, bazı şeyler onun kontrolü dışındaydı. Ve bu onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. Bunu düzeltmek istiyordu. Düzeltmesi *gerekliyordu*.

Winston, Bennett'in omzuna bir el koydu. "Delphine'e yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Sana söz veriyorum."

"Ya yapamazsak?" Bennett şüphenin tekrar içeri sızmasına izin vererek sordu. Artık Delphine burada olmadığına göre, güçlü gibi davranmak zorunda değildi. "Ya yargıç onun lehine karar vermezse ve istenmeyen bir evliliğin içinde sıkışıp kalırsa?"

Kardeşi elini geri çekti. "Her zaman böyle bir şans vardır ama çok önemli bir ayrıntıyı gözden kaçıırıyorsun."

"Hangisi?"

Winston sırtıttı. "Ben çok yetkin bir avukatım ve henüz bir dava kaybetmedim."

Elodie tezgâha doğru yürüdü ve tabaktan bir bisküvi aldı. "Delphine'e aşçıdan bizim için biraz bisküvi bırakmasını istediğimi söylemeyi unuttum."

Bennett, "Sanırım bisküviler onun en az endişelendiği şeydi," dedi.

Elodie bir ısırık almadan önce, "Yazık," diye karşılık verdi.

Bennett kız kardeşini kışkırtmaktan kendini alamadı. "Burada bulunma amacın ne?" diye şaka yaptı.

Elodie elini bisküvilere doğru uzattı. "Görüşmemiz sırasında içeceklerin hazır olmasını sağladım."

Bir kapı açıldı ve iri yarı aşçıları kafasını içeri uzattı. "Artık içeri girebilir miyiz?"

"Evet, lütfen," diye teşvik etti Elodie.

Bayan Meek mutfağa girdi. "Bu akşam için yemek hazırlamaya başlamam gerekiyor. Anladığım kadarıyla daha fazla misafirimiz olacak."

Elodie başını salladı. "Ne yazık ki evet. Şansımız varsa yemekten önce onları korkutup kaçırabiliriz."

Bennett kız kardeşine sert bir bakış attı. "Bay Bennett'i korkutmak istemeyiz.

Simpkin'in gitmesini ya da Delphine'in ona eşlik etmesini isteyebilir."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Elodie. "Gerçi ben başıma bir çarşaf geçirip hayaletmişim gibi davranmayı planlıyordum."

"Bu hangi amaca hizmet edecek?" Bennett sordu.

Elodie ona bir ahmakmış gibi baktı. "Herkes hayaletlerden korkar. Bana bir kez baksa Bay Simpkin kapıdan koşarak kaçardı."

Bennett kıkırdadı. "Çarşaf olmadan da aynı etkiyi yaratabilirsin."

Kız kardeşi şakacı bir şekilde gözlerini ona dikti. "Senin bir centilmen olduğunu sanıyordum," dedi. "Ayrıca, Delphine konusunda sana yardım ettiğim için bana daha nazik davranacağını düşünmüştüm."

Bennett gülümseyerek, "Yüzünüzün insanları korkuttuğunu ima ettiysem özür dilerim" diye karşılık verdi.

"İşte. Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?" Elodie çenesini eğerek sordu.

Winston bir bisküviye uzanırken, "İzninizle, İskoç hukuku bilgimi tazelemem gerekiyor," dedi.

Bennett kardeşine dönerek minnettarlığını ifade etti, ses tonu samimiyyetin ağırlığını taşıyordu. "Teşekkür ederim Winston."

"Bana henüz teşekkür etmeyin," dedi Winston. "Bir evliliği geçersiz kılmak oldukça zordur, ama imkânsız değildir."

Bennett, "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sizsiniz" dedi.

Winston gözlerini kırpmıştırmadan önce gözlerine acı dolu bir bakış geldi ve Bennett'in bunu hayal edip etmediğini merak etmesine neden oldu. "Güvenoyu için minnettarım, ama haddimizi aşmayalım."

O yanıt vermeye giderken, Winston ona bir bakış bile atmaya zahmet etmeden uzaklaştı.

Elodie'nin gözleri Winston'ın geri çekilen figüründe kaldı. "Winston her zamankinden daha sıkıntılı görünüyor."

"Öyle," diye kabul etti Bennett.

"Bunun nedenini biliyor musun?" Elodie onun bakışlarıyla karşılaşınca sordu.

Bennett başını salladı. "Bildiğinizi umuyordum. Ne de olsa özel konuşmalara kulak misafiri olmayı seviyorsunuz."

Annesinin sesi merdivenlerin olduğu yönden geldi. "İşte ikiniz de buradasınız. Her yerde sizi arıyordum," dedi. "Neden mutfaktasınız?"

Elodie bir bisküvi uzatarak, "Yemek için," diye cevap verdi.

İkna olmuş görünmeyen annesi, "Gerçeği söyle lütfen," diye karşılık verdi. Bennett hizmetkârlar etrafta dolanırken mutfağa bir göz attı.

"Delphine'e yardım etmenin bir yolunu tartışıyorduk," diye itiraf etti.

Annesinin gözlerinde onay parlıyordu. "Harika!" diye haykırdı. "Winston'ın da konuşmaya dahil olduğunu varsayıyorum."

"Öyleydi," diye doğruladı Elodie.

Annesi elini sallayarak, "O zaman devam et," dedi. "Delphine zaten evliyken seninle nasıl evlenebilir ki?"

Bennett iç çekti. "Anne..." diye başladı.

Güldü. "Herkes bunu düşünüyor canım. Ben sadece bunu söyleyecek kadar cesur olan tek kişiyim."

"Doğru," diye kabul etti Elodie.

Bennett'in bu konuşmayı sürdürecektir enerjisi yoktu. Ama o uzaklaşmaya başladığında annesi, "Hizmetçilerden Bay Simpkin ve Bayan Eden için misafir odalarını hazırlamalarını istedim," dedi.

"Bay Simpkin suareden sonraya kadar kalmayı kabul etti mi?" Bennett sordu.

Annesi kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Öyle yaptı," diye cevap verdi. "İstediğim zaman oldukça ikna edici olabildiğimi bilmeni isterim."

Bennett, eğer isteseydi annesinin bir avukat olabileceğini biliyordu. İnsanları kendi emirlerini yerine getirmeye ikna etme konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

Elodie ocakta asılı duran tencereye doğru yürüdü. "Ne yiyoruz?"

"Haggis," diye yanıtladı

Bayan Meek. Yüzü düştü.

"Yine mi?"

Bayan Meek ona eğlenen bir bakış attı. "Merak etmeyin. Sizin için bir tabak koyun eti ayıracağım."

"Sen de benim için aynısını yapar mısın?" diye

sordu annesi. "Evet leydim," dedi Bayan Meek.

Bennett kız kardeşi ile annesi arasında gidip geldi. "Haggis korkunç değil," diye belirtti. "Delphine'in en sevdiği yemeklerden biri ve ona gülümsemesi için bir neden vermek istiyorum."

Annesi öne çıktı ve onun yanağını okşadı. "Böyle düşünceli bir evlat yetiştirdiğim için mutluyum."

Elodie, "O sadece Delphine söz konusu olduğunda düşünceli davranıyor," diye ısrar etti. "Yüzümün insanları korkuttuğunu ima etti."

"Bu hiç hoş değildi," diye azarladı annesi onu.

Bennett sırtıttı, en ufak bir pişmanlık hissetmiyordu. "Eğer şapka uyarsa..."

Delphine kütüphaneye doğru ilerledi ve bu çalkantılı dönemde destek almak için Charlotte'u aradı. Arkadaşının varlığını düşünmek ona büyük bir rahatlık veriyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Delphine kütüphaneye girdiğinde Charlotte'u bir kanepede oturmuş, bir kitaba dalmış, Bay Simpkin'i ise dalgın bir ifadeyle pencerenin kenarında dururken buldu.

Delphine'i gören Charlotte kitabını indirdi ve gözlerinde şakacı bir parıltıyla onu selamladı. "Dönmüşsün. Suare için menü krizini çözdün mü?"

Delphine, "Aslında bir kriz değildi ama suarelerde yemek çok önemlidir," diye cevap verdi. Gerçeği sakladığı için Delphine'i bir suçluluk duygusu sardı.

ama konunun derinliklerine inmenin ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordu.

Charlotte sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak, "Tüm kalbimle katılıyorum," diye cevap verdi. "Bazen sadece yemek için gidiyormuşum gibi hissediyorum."

Bay Simpkin onlara doğru döndü ve Delphine'in bakışlarıyla karşılaştı. "Anladığım kadarıyla suarenin sonuna kadar kalmak istiyorsunuz."

Delphine başını salladı. "Doğru," diye cevap verdi. Daha uzun süre kalmak istiyordu ama böyle bir şey söylemenin akıllıca olmayacağını düşünüyordu. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

Bay Simpkin, "O zaman biz kalalım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Delphine. Bay Simpkin'in kalmasına izin vermesi hiç hoşuna gitmemişti. Kendi sesi yok muydu?

Bay Simpkin bir süre onu izledikten sonra, "Benimle bahçede bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?" diye sordu.

Hayır.

Bay Simpkin'le hiçbir yere gitmek istemiyordu. Ama bunun açık konuşmaları için iyi bir fırsat olacağını da gönülsüzce kabul etti.

Delphine gülümsemeye çalıştı. "Bu çok hoş olurdu," diye yalan söyledi. Bay Simpkin öne çıktı ve kolunu uzattı.

Adamın koluna baktı, ona bu kadar yakın olmak istemiyordu. Ancak, nezaket galip geldi. Elini onun koluna koydu ve kendisini kütüphaneden çıkarmasına izin verdi.

Koridora çıktıklarında Bay Simpkin "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Bay Simpkin, "Uyandığınızda sizi teselli edecek anılarınızın olmamasından ne kadar korktuğunuzu tahmin edebiliyorum," dedi. "Keşke senin yanında olabilseydim."

Delphine onun sesindeki şefkati duyabiliyordu ve kendini onun varlığında rahatlarak buldu. "Oldukça korkutucuydu ama anılarımın çoğu oldukça hızlı bir şekilde geri döndü."

"Yine de düşünümüzü hatırlayamıyorsunuz," dedi Bay

Simpkin. Kadın başını salladı. "Hayır, ama deniyorum."

Bay Simpkin onun elini okşadı. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Leydi Dallington bana doktorun size sabırlı olmanızı söylediğini bildirdi."

anılar geri dönmeli." "Ama
ya dönmezlerse?"

"Ya olursa'lara odaklanmamalısınız," diye yanıtladı. "Bu en ufak bir faydası olan bir yol değildir."

Bay Simpkin onu merdivenlerden aşağı indirirken Delphine, "Sanırım bu benim için tanıdık bir yol," dedi.

Sırıttı. "Yalnız değilsiniz. Ben de kendimi bir ya da iki kez bu konuda suçlu buldum. Ama bir gün önceki halimden biraz daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Bu sahip olunması gereken iyi bir felsefe."

Sırıttı. "Babam genç yaşında bile benden mükemmellik talep etti ve ben hiçbir zaman bunu karşılayamadım."

"Babam da aynı şekilde olduğu için bunu anlayabiliyorum."

Bay Simpkin, "Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı," dedi.

Delphine, Bay Simpkin'in sesindeki acıyı duyabiliyordu ve bu itirafın ona çok pahalıya mal olduğunu tahmin ediyordu. "En azından doğduğunuz gün babanızı hayal kırıklığına uğratmadınız. Benim babam işe yaramaz bir kadın olarak doğduğum için oldukça üzgündü."

Bay Simpkin yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona doğru döndü. "Ne kadar saçma bir düşünce. Siz müthiş bir kadınsınız."

"Teşekkür ederim ama babam unvanını bir kadına devretmek istemedi," diye paylaştı Delphine. "Ya da işini, bu konuda."

Bay Simpkin, "Gelişerek onun yanıldığını kanıtladınız," diye övdü.

Delphine ona minnettar bir gülümseme sundu. "Bunun için minnettarım," dedi. "Mülkümün ve işimin kârlı olmasını sağlamak için çok çalıştım."

Bay Simpkin, "Bu kârlı olmaktan çok daha fazlası," dedi. "Yüzlerce insana geçim kaynağı sağlıyorsunuz. Gurur duymalısınız."

Verandaya çıktıklarında bir uşak arka kapıyı açtı.

Bay Simpkin onu çakıllı yollardan birine götürdü. "Umarım sakıncası yoktur ama iş adamınızla konuşma cüretini gösterdim."

"Öyle mi?" diye sordu, sırtı giderek sertleşiyordu.

Bay Simpkin, "Evet, artık evlendiğimize göre böyle şeylerle ilgilenmene gerek yok," diye cevap verdi. "Mülkü ve işleri ben idare edeceğim."

Delphine patikada durdu ve yüzünü ona döndü. "Bay Hawthorn'la konuşmaya hakkınız yoktu," dedi. "O benim iş adamım, sizin değil."

Bay Simpkin utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Sizi üzdüm," dedi. "Niyetim bu değildi."

"O zaman neydi?" diye sordu.

Bay Simpkin, "Brockhall Malikânesi'nde ikamet ettiğiniz süre boyunca mülkünüzün ve işinizin emin ellerde olduğuna dair sizi temin etmek istedim," dedi. "Bunun zihninizde büyük bir yük oluşturduğunu tahmin ediyorum."

Delphine isteksizce onun haklı olduğunu kabul etti. "Sanırım öyle oldu."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Sen ve ben bu konuda birbirimize çok benziyoruz. Görevi her şeyin üstünde tutarız."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Sanırım soruşturma yaptığınız için size teşekkür etmeliyim, ama bu tamamen gereksizdi."

Bay Simpkin, "Sen ve ben artık bir takımız," dedi.

Delphine kaskatı kesildi. Bir insan olarak Bay Simpkin'le bir sorunu yoktu ama onunla evli kalmak istemiyordu. Ortada bir takım yoktu, en azından ona göre. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirdi ve onun yardımına ihtiyacı yoktu. Açıkçası, onun yardımını da *istemiyordu*.

Bay Simpkin yolun ilerisindeki bir bankı işaret etti. "Oturmak ister misiniz?"

Delphine banka doğru yürümeden önce, "Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi. O yerine yerleşirken, Bay Simpkin de aralarında çok az boşluk bırakarak onun yanına oturdu. Onlar. Rahatsızlık dikenli içinde Onu. Bu yakınlık oldu Bennett'in varlığında hissettiği güven verici sıcaklığın aksine rahatsız edici.

Neyse ki Matilda toynaklarını çakıllı patıkada şaklatarak yaklaşınca tedirginliği kısa sürdü.

Bay Simpkin keçiye merakla baktı. "Bu keçinin burada ne işi var?"

Delphine ona, "Matilda bu bankı kendi bankı olarak sahiplendi," diye bilgi verdi. "Ona yer açmak için kenara çekilmeniz iyi olabilir. Yoksa kucağınıza oturacaktır."

"Hareketlerinizi bir keçinin belirlemesine izin mi vereceksiniz?" Bay Simpkin dehşete düşmüş bir sesle sordu.

"Matilda canı ne isterse onu yapma eğilimindedir," dedi Delphine. "En iyisi bu gerçeği kabullenip yoluna devam etmen."

Bay Simpkin onun bu sözlerinden hoşnut olmamış gibi görünüyordu ama aralarında daha fazla boşluk bırakmak için bankta kaykıldı.

Matilda bankın üzerine sıçradı ve başını Delphine'in omzuna yasladı.
kuc

ak. Matilda'yı sevmeye başladığında Bay Simpkin, "Umarım keçileriniz üzerinde daha fazla kontrol."

"Keçiler umurunuzda değil mi Bay Simpkin?"

"Sakıncası yoksa adım George," diye cevap verdi. "Ve hayır, keçiler umurumda değil. Ama amaçlarına hizmet ediyorlar."

Delphine ona meraklı bir bakış attı. "Keçileri sevmemenizin özel bir nedeni var mı?"

Bay Simpkin Matilda'ya baktı, gözlerindeki küçümseme belirgindi. "Onlara tahammül ediyorum ama evcil hayvan muamelesi yapmıyorum."

"Çok yazık," dedi Delphine. "Gençken evcil bir keçi vardı ve onu hâlâ çok severim."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü ve Delphine buna minnettardı. Evliliklerinin sona ermesiyle ilgili konuşmaya nasıl başlayacağından pek emin değildi. Ama cesur olmalı ve bunu yapmalıydı. Sadece tanıdığı bir adamla evli kalmayı reddediyordu.

Ama tam ağzını açacakken, önce Bay Simpkin konuştu. "Benimle evlendiğinizi hatırlamadığınızı biliyorum ama sizi mutlu edeceğime söz veriyorum."

Delphine'in eli Matilda'nın üzerinde durdu, konuyu açmak için mükemmel bir an olduğunu biliyordu. "Bu konuda," diye duraksadı, "evliliğimizi geçersiz kılmak için yargıçla konuşmayı düşünüp düşünmeyeceğinizi merak ediyordum, gerçekten umuyordum."

Bay Simpkin ona baktı. "Affedersiniz?" "Birbirimizi pek tanımıyoruz-"

Onun yerine konuştu. "O zaman bu sorunu çözelim, olur mu?" diye sordu. "Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

Delphine dudaklarını birbirine bastırarak, "Benden çok daha yaşlısın ve bir kez olsun bana kur yapma arzunu dile getirmedi. Ne değişti?"

Bay Simpkin ciddileşti. "Baban ölmeden önce bana geldi ve seninle benim evlenmemizi önerdi. Seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyordu ama senin bu fikre karşı çıkacağını biliyordu."

"Bu doğru," dedi Delphine. "Seninle böyle bir konuşma yaptığını bilseydim çok öfkelenirdim."

Bay Simpkin, "İşte tam da bu yüzden niyetini açıklamadan önce senin reşit olmanı beklememi istedi," diye paylaştı.

Delphine'in ona soracak pek çok sorusu vardı ama kendisi için en acil olanı sordu. "Ve sen bana babamın niyetini söylemeye geldiğinde, ben de bunu kabul ettim öyle mi?"

Bay Simpkin kıkırdadı. "İlk başta değil," diye cevap verdi. "Şu anda verdiğiniz tepkiye çok benzer bir tepki verdiniz. Aslında bana evlenmek istemediğinizi -en azından hayatınızın bu aşamasında- söylediniz ve gitmemi istediniz. Ama ben ısrarcıydım."

"Özür dilerim. Buna inanmak bana çok zor geliyor," diye itiraf etti.

"Charlotte'u bu yüzden yanımda getirdim," dedi. "Ama bu doğru. Hepsi doğru. Benimle sadece ismen evlenmeyi kabul ettin."

Delphine kaşlarını kaldırdı. "Sadece isim olarak mı?" diye tekrarladı. Eninde sonunda bir varise ihtiyacı olduğunu bildiği düşünülürse, bu pek de doğru sayılmazdı.

"Evet, bu sadece bir ticari işlem. En azından siz bana böyle ifade ettiniz," dedi Bay Simpkin. "Yine de, yıllardır size hayranlık duyduğum için sizi başka türlü ikna etmeyi umuyorum. Ama bunu yapabilmek için bana bir şans vermelisiniz." Gözleri ona yalvarıyor gibiydi. "Verecek misin, Delphine?"

Söyleyecek söz bulamıyordu. Bay Simpkin'in ricası çok içtendi ama kalbi Bennett tarafından çoktan ele geçirilmişti. Verdiği yanıttan memnun olmayacağından hiç şüphesi yoktu.

"Yapamam," dedi Delphine. "Özür dilerim."

Bay Simpkin'in yüzü düştü. "Anlıyorum, ama bu sevginizi kazanmaya çalışmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor." Oturduğu yerden kalktı. "Brockhall Malikânesi'nde güvende olduğunuzu öğrendiğimde sizden başka pek bir şey düşünmedim. Sanki bize ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim."

"Bay Simpkin..."

"George," diye düzeltti.

"... Sadece aynı hissetmiyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum ve bu doğru. Seni bana aşık olmaya ikna etmek için bir ömrüm var." Eğildi. "Canım benim."

Gözleri Bay Simpkin'in geri çekilen figüründe kaldığında, evliliklerini geçersiz kılma yolunda ilerlemeye devam ederse, bunun bir kavga olacağını biliyordu. Bay Simpkin'in onun gitmesine izin vermeyeceği açıktı.

Ama en azından denemeyi kalbine borçlu değil miydi?

Chapter Fifteen

Bennett salonun penceresinin önünde durmuş, bahçedeki Delphine'i izliyordu. Delphine bir bankta oturmuş, Matilda'yı nazikçe okşuyor, yüzünde üzüntü ve dalgınlık ifadesi vardı. Ona gitme, desteğini sunma ihtiyacı hissetti ama kendini bunu yapmamaya ikna etmişti.

Kapı aralığından annesinin sesi geldi. "Ona gitmelisin," dedi annesi.

"Ve tam olarak ne diyeceksin?" Bennett yüzünü ona dönerek sordu. "Az önce kocasıyla konuşmasını bitirdi."

Odanın içine doğru yürüdü. "Delphine'in korktuğundan ve bir arkadaşa ihtiyacı olduğundan hiç şüphem yok."

Bennett, "Aradığım şey dostluk değil," diye itiraf etti.

Annesi onun bu açıklamasına hiç de şaşırılmış görünmüyordu. "Belki de değil, ama şu anda ihtiyacı olan şey bu," dedi onun yanına gelirken. "Winston bana Delphine'in evliliğiyle ilgili ne yapmak istediğini anlattı. Bir evliliği feshetmek kolay bir yol değildir."

Bennett bunu çok iyi anlamıştı. Söz konusu zorluğun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Zihninde ağır bir yük vardı. "Biliyorum ama Delphine bu konuda ilerlemek istiyor."

"O cesur bir genç kadın," diye onayladı annesi. "Eğer başarılı olursa, ünü paramparça olacak."

"Bunu düşündüğünü bile sanmıyorum," dedi bir sandalyeye çökerken.

Annesi kendini onun yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Beklediğim cevap bu değildi," dedi.

Bennett'in bunun için zamanı yoktu. Yalnız kalıp kendi kendine eziyet etmekten başka bir şey istemiyordu. "Benden ne istiyorsun anne?"

Annesi ona şefkatli bir bakışla baktı. "Bir anne olarak, kalbinin istediği her şeye sahip olmanı istiyorum. Her acıyı, her kalp ağrısını ortadan kaldırmak ve sadece neşeyi deneyimlemene izin vermek istiyorum. Ama bu mümkün değil. Birini takdir etmek istiyorsan diğerini de deneyimlemelisin." Durakladı. "Acılarına nasıl karşılık verdiğin seni tanımlayacak olan şeydir."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye belirtti Bennett.

Annesi ayağa kalkarak, "Şu anda Delphine'in her şeyden çok bir arkadaşına ihtiyacı var. Sen onun için bu olabilir misin?"

Bennett, "İstiyorum ama ona karşı olan hislerimi bir kenara bırakamayacağımdan korkuyorum," diye cevap verdi.

"Kötü zamanlarda onunla birlikte olamıyorsan, iyi zamanlarda onunla birlikte olmayı hak ettiğini sana düşündüren nedir?"

Bennett annesinin çok doğru bir noktaya parmak bastığını biliyordu. Kendi duygu ve düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Delphine'in gerçekte neler yaşadığını hiç düşünmemişti. Ve bu artık sona ermişti. Onun için bir arkadaş olacaktı - tüm arkadaşların en büyüğü.

Oturduğu yerden ayağa fırladı. "Onun arkadaşı olabilirim."

Annesi ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Yapabileceğini biliyorum canım," dedi. "Şimdi, sana daha fazla istenmeyen tavsiyede bulunmadan git."

Bennett kapıdan aceleyle çıkmadan önce, "Teşekkür ederim," dedi. İhtimallerin Delphine'in aleyhine olduğunu biliyordu ama pes etmeyi reddediyordu. Ne ondan. Ya da kendinden. Birlikte bir gelecekleri olmayabilirdi ama tek istediği onun mutlu olmasıydı.

Misafir odasının önünden geçerken içeriden gelen kıkırdamaları duydu. Neyin bu kadar eğlenceli olduğunu merak ederek durdu.

Bennett odaya girdiğinde Bay Simpkin ve Bayan Eden'ın kanepede oturmuş sohbet ettiklerini gördü. Görünüşe bakılırsa ikisi de oldukça eğleniyordu.

Boğazını temizledi, varlığını belli etmek istiyordu.

Onu görünce Bayan Eden'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen ayağa kalktı. "Lord Dunsby," dedi Bay Simpkin'le arasına daha fazla mesafe koymak için hareket ederken.

Bay Simpkin hiç utanmış görünmüyordu ve sadece, "Lordum, size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı?" diye sordu. İçinde bulunduğu garip duruma rağmen, sözleri çok kısaydı.

"Hayır," diye yanıtladı Bennett, yanıtı açık ve netti.

Bayan Eden, Bay Simpkin'e bir bakış atarak, "İzninizle. Sanırım akşam yemeğinden önce dinlensem iyi olacak."

Bayan Eden salondan ayrılırken Bennett bir kenarda duruyordu.

Bay Simpkin ayağa kalktı ve ona küçümseyerek baktı. "Bayan Eden gittiğine göre, biraz konuşabileceğimizi umuyordum."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" Bennett odaya doğru ilerlerken sordu. Bu konuşmanın özel olması gerektiğine dair bir his vardı içinde.

Bay Simpkin, "Karıma ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum ve bu artık sona eriyor," dedi. "Evliliğimizi geçersiz kılmayı reddediyorum. Biz yasal olarak evliyiz ve onu kaybetmeyeceğim."

Bennett, Bay Simpkin'in sesindeki kararlılığı duyabiliyordu ama açık sözlü bir konuşma yapmak istiyorsa, öyle olsun. "Onu seviyor musun?"

Bay Simpkin ofladı pufladı. "Aşk mı?" diye sordu. "Aşkın evlilikle ne ilgisi var? Delphine ve ben sadece ismen evlenmeyi kabul ettik. Bu ikimiz için de stratejik bir hamleydi."

"Leydi Dunrobin bu evlilikten ne kazanacak?" Bay Simpkin, "Benim adımın korunmasına sahip olacak," dedi.

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir koruma bu?" diye sordu. "Siz sadece bir soylusunuz ve toplumda herhangi bir iz bıraktığınızdan şüpheliyim."

Bay Simpkin sinirlendi. "Delphine'in topraklarıyla birlikte tüm İngiltere'deki en büyük toprak sahiplerinden biriyim."

Bennett, "Tek duyduğum, bu evlilikten büyük fayda sağlayacağınız," diye karşılık verdi. "Leydi Dunrobin zeki bir genç kadın. Kendi yararına olmadığı bu kadar açıkken neden bu evliliği isteyerek kabul etsin ki?"

Bay Simpkin gözlerini kısarak, "Beni Delphine'i bu evliliğe zorlamakla mı suçluyorsunuz?" diye sordu.

Bennett omuz silkti. "Sanırım öyleyim."

"Bu çok saçma!" Bay Simpkin haykırdı. "Gretna Green'e kaçtık ve Charlotte bile bu mutlu olaya tanıklık etmek için oradaydı."

"Bayan Eden orada mıydı?" Bennett sordu. "Örs düğününüzde mi?"

Bay Simpkin ona kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, o da tanıklardan biriydi."

Bu açıklama Bennett'in hiç hoşuna gitmedi. Eğer gerçekten kaçmışlarsa, neden yanlarında birini getirme zahmetine katlanmışlardı ki? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ve neden Bayan Eden'ın onlara eşlik ettiğini ilk kez duyuyordu?

Bennett, Bay Simpkin'e bir adım daha yaklaştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bayan Eden araba kazasında yaralandı mı?"

Bay Simpkin, "Hayır, neyse ki zarar görmekten kurtuldu," dedi.

"O halde, Bayan Eden'ın 'yönünü kaybetmediğini' düşünürsek, Leydi Dunrobin'i nasıl kaybettiniz?" Bennett sordu. "Arkadaşını aramaya yardım edebilirdi."

Bay Simpkin'in yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bir araba kazası mı geçirdiniz lordum?" diye sordu. "Sonrası tam bir kaos ve herkes bu çileden kurtulduğu için minnettar."

"Bu benim soruma cevap olmadı."

Bennett'e doğru kararlı bir adım atan Bay Simpkin, "Size cevap vermiyorum. Bilmeniz gereken tek şey karımın arabadan atıldığı ve onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızdır."

Bennett ona meydan okuyarak, "Bunun doğru olmadığından şüphelenmeye başlıyorum," diye karşılık verdi.

Bay Simpkin dudaklarını büzdü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ama yine de burada durmuş beni yargılıyorsunuz."

Bennett kollarını kavuşturdu ve Bay Simpkin'in bakışlarını tuttu. "Leydi Dunrobin'i biraz olsun önemsiyor olsaydınız, onu bulana kadar ormandan ayrılmazdınız. Onurlu bir beyefendi böyle yapardı." "Şimdi de bana onur dersi mi veriyorsun?" Bay Simpkin alay etti. "Ben

Delphine'e nasıl baktığını gördüm. Ona değer

veriyorsun." Bennett, "Duygularımın konuyla ilgisi yok," diye karşılık verdi.

Bay Simpkin onun önünde durmak için hareket etti. "Bu yüzden evliliğimi geçersiz kılmak istiyorsunuz. Delphine'i kendin için istiyorsun!"

Bennett, Bay Simpkin'in gözünü korkutmaya çalışmasından en ufak bir yılgınlık duymayarak yerinde durdu. "Leydi Dunrobin'in mutlu olmasını istiyorum."

"Sizinle mi?" Bay Simpkin sordu.

Bennett daha da yaklaşıarak, "Ne istediğim önemli değil. Sadece Leydi Dunrobin'e adil davranıldığından emin olmak istiyorum."

Bay Simpkin'in burun delikleri alevlendi. "Sizi hayatımızdan uzak durmanız konusunda uyarıyorum."

"Bu bir tehdit mi?"

Bu sözler üzerine, giriş holünde nöbet tutan uzun boylu, geniş omuzlu uşak salona adım attı.

Bay Simpkin'in gözleri uşağa kaydı. "En azından kendi savaşımı kendim verebilirim lordum," diye alay etti.

Bennett kuru kuru kıkırdadı. "Yine de karının izini süremiyor gibisin."

Bay Simpkin, "Böyle bir şey söylediğiniz için sizi düelloya davet ediyorum," dedi.

Bennett, "Saati ve saniyenizi söyleyin," diye karşılık verdi.

Bay Simpkin birkaç derin nefes aldı, geri çekilmeden önce her nefes alışında gözleri kısılıyordu. "Ne zamanımı ne de dikkatimi çekmeye değmezsin," diye homurdandı.

Bennett, "Ve iddia ediyorum ki Leydi Dunrobin'in dikkatini çekmeye layık değilsin, çünkü o senin için fazla iyi," dedi.

Bay Simpkin ona ters ters baktı, odadaki gerilim hissedilir hale gelmişti. Hışımla odadan çıkarken, "Kendini uyarılmış say," diye tükürdü.

Bennett, Bay Simpkin hakkında daha çok şey öğrendikçe ondan daha az hoşlandığını fark etti. Bay Simpkin'in bu sözde araba kazasından sonra Delphine'i aramak için hiç zaman harcıyıp harcamadığını merak etmeye başlamıştı.

Ve bazı şeyler mantıklı gelmiyordu.

Winston odaya girdi ve sordu: "Bay Winston'ın neden Simpkin beni az önce tersledi mi?"

Bennett, "Bunun ona sözde düğünü hakkında birkaç soru sormamla bir ilgisi olabilir," dedi. "Bay Simpkin, Bayan Eden'ın onlara Gretna Green'e kadar eşlik ettiğini açıkladı."

Winston düşüncelere daldı. "Bu çok tuhaf."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi Bennett. "Peki neden şimdiye kadar kimse bundan bahsetmedi? İnsanın paylaşacağı bir şey gibi görünüyor."

Winston, "Binicimiz Gretna Green'den döndüğünde belki biraz bilgi verebilir," dedi.

Bennett başını salladı. "Evlilikleriyle ilgili sorular sorması için birini göndermekle akıllılık ettiniz."

Winston sırtıttı. "İşimde tamamen beceriksiz değilim."

"Öyle olduğunuzu asla ima etmedim," dedi Bennett. "İtibarınızı ve bir avukat olarak ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum."

Winston'ın dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Evet, ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, yaptıklarımı telafi edemem."

Bennett kardeşine merakla baktı. "Ne yaptın sen?" Winston gözle görülür biçimde gerildi. "Geçmişte kaldı, kalmasını istediğim yerde." "Winston..." Bennett başladı.

Winston, elini önüne koyarak, "Bırak bu işi Bennett. Elimizde daha önemli meseleler var." Elini yanına indirdi. "Delphine'e yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Bennett, başka ne söyleyebileceğini bilmeden. Kardeşinin yardımı için gerçekten minnettardı.

Winston, Bennett'in sözlerini başını sallayarak onayladı. "Bay Simpkin'in evliliklerini geçersiz kılmaya yardımcı olup olmayacağı konusunda Delphine'le konuştunuz mu?"

"Buna gerek yok. Bay Simpkin, Delphine ile evli kalmaya niyetli olduğu konusunda oldukça açıktı," diye paylaştı Bennett.

Winston, "Evlilik iptal edilirse Bay Simpkin'in çok şey kaybedeceğini düşündüğüm için böyle olacağını tahmin etmiştim," dedi.

Bennett pencereye baktı ve Delphine'in artık Matilda'yla birlikte bankta olmadığını gördü. Onun nereye gittiğini merak etti.

Winston'ın sesi dikkatini yeniden çekti. "Merak ediyorsan söyleyeyim, Delphine'i ahıra doğru yürürken gördüm."

"Neden böyle bir şeyi merak edeyim ki?" Bennett, kardeşinin onun için nasıl görebildiğini merak ederek sordu.

Winston sırtıttı. "Çok kötü bir yalancısın, kardeşim," dedi odadan çıkmadan önce.

Bennett'in Delphine'in peşinden gitmesi gerektiğini anlaması sadece bir anını aldı. Kendi kendine bunun sadece onun iyi olduğundan emin olmak için olduğunu söylemişti ama onu görmek istiyordu. Bir an için bile olsa.

Delphine çitlere yaslanıp Herkül'ün bir ileri bir geri dörtünale gidişini izlerken dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Burayı özleyecekti. Brockhall Malikânesi'nde geçirdiği zamandan büyük keyif almıştı ve bunun sona ermesini istemiyordu.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardır.

Evliliğini geçersiz kılmayı başarsa bile, hala yönetmesi gereken kendi mülkü ve işi vardı. Ve sorumluluklarını çok ciddiye alıyordu. Her zaman da öyleydi. Ancak, sevdiği tek adam olan Bennett'i öylece bırakıp gidebilir miydi?

Hayat ona her zaman nazik davranmamıştı ama ya evren bir yanlış düzeltiyorsa? Ya bu onun mutlu olma şansıyla? Sadece kitaplarda okuduğu türden bir mutluluk. Hak ettiğini hiç düşünmediği türden bir mutluluk.

Bennett gelip onun yanında durdu. "İşte buradasın," dedi. "Ben de seni arıyordum."

Delphine'in kalbi onu görünce yerinden fırlayacak gibi oldu, onun huzurunda olmaktan asla bıkmayacağını biliyordu. Gülümsedi. "İşte buradayım."

"Evet, öylesin," diye yanıtladı gülümsemesine karşılık verirken.

Bakışlarını tekrar Herkül'e çevirdi. "At olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?"

Bennett, "Hayır, aslında bir kez bile," diye cevap verdi, sözleri hafifti.

Delphine, "Sadece özgürce koşabilmenin ve kaçınılmaz olarak taşımak zorunda olduğumuz sorumlulukların ezici ağırlığını hissetmemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum," dedi.

Bennett ona şöyle bir baktı. "Bu öğleden sonra oldukça neşelisin," diye alay etti.

Delphine'in dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Sanırım öyleyim," diye cevap verdi. "Ben bu hayatın içine doğdum ve bunu sorgulamayı hiç düşünmedim. Ama ya hayatta daha fazlası varsa?"

Bennett ciddileşerek, "Bu benim de kendime sık sık sorduğum bir soru," dedi. "Ne sonuca vardınız?"

Delphine bir omzunu silkti. "Açıkçası hâlâ anlamaya çalışıyorum ama burada, Brockhall Malikânesi'nde olmak güzel bir erteleme oldu. Seninle birlikte."

Bennett'in dudakları kıpırdadı. "İyi ki seni kurtarmışım o zaman."

Kalbinde, Bennett'in onu birden fazla şekilde kurtardığını biliyordu, ama böyle bir şeyi kabul edecek kadar güçlü değildi. Bunların altında değil

koşullar.

Herkül onun durduğu yere doğru yürüdü ve kişnedi. "Ne istiyorsun?"

Delphine ata sordu.

Bennett kıkırdadı. "Neden böyle sorular sorduğunuzu anlamıyorum. Herkül bir at. Size cevap vermeyecektir."

Delphine, "Kendi yöntemiyle ve kendi zamanında cevap veriyor," dedi. "Kimse böyle şeyleri zorlamamalı."

"Sizi bir at uzmanı olarak düşünmemiştim."

"Hayır, beni yanlış anladınız. Bir at uzmanı olduğumu iddia etmiyorum ama Herkül'de kendime benzer bir ruh görüyorum."

Bennett sessizleşti. "Eğer durum buysa, onu senin almanı istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsın," dedi. "Herkül'ün sana amcanı hatırlattığını biliyorum."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Öyle ama sen geldiğinde Herkül yeniden canlanmış gibiydi. Brockhall Malikânesi'nde geçirdiğin zamanı sana hatırlatacak bir şeyin olmasını istiyorum." Durakladı. "Ve beni."

"Bana seni hatırlatacak bir ata ihtiyacım yok," diye itiraf etti usulca.

"Belki bir gün Herkül'e bile binebilirsin," dedi Bennett. dedi.

Bakışları Herkül'e doğru kayarken bu cazip bir düşünceydi. Bu ata büyük hayranlık duyuyordu ama böyle bir şey yapabilir miydi? "Gerçekten ciddi misin çünkü..."

Onun yerine konuştu. "Israr ediyorum."

"En azından önce babanla konuşman gerekmez mi?" Delphine sordu.

Bennett ona sert bir bakış attı. "Babam uzun zamandır Herkül'ü satmak ve onu başkasının sorunu haline getirmek istiyordu."

"En azından Herkül'ü senden almama izin ver."

Elini önüne koydu. "Senin paranı istemiyorum, Delphie."

Delphine onun kendisi için kullandığı lakap karşısında gülümseme isteğine karşı koydu. Bay Simpkin geldiğinden beri çok resmiydi ve bunun nedenini anlıyordu. Ğnsan başka bir adamın karısına fazla ağına olamazdı.

Şu anda söyleyebileceği tek bir şey olduğunu biliyordu ve bunun minnettarlığını ifade etmesini umuyordu. "Teşekkür ederim, Bennett. Hediyeni kabul ediyorum."

"Güzel, çünkü Herkül'ün seninle çok daha mutlu olacağına inanıyorum," dedi Bennett.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

Bennett kollarını çitlere dayayıp tarlalara doğru bakarken üzerlerine rahat bir sessizlik çöktü.

Delphine hiçbir şey söylemeye gerek duymuyor, sadece Bennett'in yanında olmaktan keyif alıyordu. Bennett onu hiç kimsenin hissetmediği bir şekilde mutlu hissettiriyordu.

Bennett uzun bir süre düşündükten sonra, "Bayan Eden'in size Gretna Green'e kadar eşlik ettiğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Delphine, "Hayır, bunu hatırlamıyorum ama kesinlikle yanılıyorsunuz," diye cevap verdi. "Neden bizimle İskoçya'ya gelsin ki?"

Bennett, "Bay Simpkin beni bu konuda bilgilendirdi," dedi.

Delphine kaşlarını çattı. "Eğer durum buysa, buraya gelmesinin kabul edilebilir bir nedeni olduğuna eminim."

"Belki de ona sorabilirsin," diye önerdi Bennett.

"Hatırlayacağım," dedi Delphine. "Keşke kendimi hatırlamaya zorlayabilsem."

Bennett kollarını çitten çekti ve ona doğru döndü. "Bay Simpkin'in kötü niyetli olmadığını düşündüğünüzü biliyorum ama ben o adama güvenmiyorum. Sizinle evlenerek çok şey kazandı."

Delphine yüzünü buruşturarak, "Evliliğimizi geçersiz kılmak istemiyor," diye itiraf etti.

"Biliyorum," dedi Bennett. "Daha önce salonda konuştuğumuzda bana da aynı şeyi söyledi."

Delphine, "Birlikteliğimizin bir aşk evliliği olmasını istiyor," diye paylaştı. Bennett ona merakla baktı.

"İstediğin bu mu?"

Delphine öfkeyle sordu: "Böyle bir şeyi nasıl sorarsınız? Bu evliliği iptal etmek istediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Sadece emin olmak istedim. Yapmak istemediğiniz bir şeyi size yaptırmak istemiyorum," dedi Bennett.

Delphine cevap vermeye giderken Charlotte'un elinde mavi bir bağılıkla onlara doğru yaklaştığını gördü.

Selamlamak için elini kaldırdı. "Charlotte."

Charlotte Delphine'in önünde durdu ve ona şapkayı uzattı. "Şapka takmadığınızı gördüm ve bir tane isteyebileceğinizi düşündüm."

Delphine boneyi kabul ederken, "Teşekkür ederim," dedi.

Bennett eğildi. "Bayan Eden."

Charlotte başının bir ucuyla Bennett'i onayladı ama dudaklarında beliren küçük kaş çatma hareketiyle onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Bennett malikâneye doğru yürümeye başlamadan önce, "İzin verirsiniz, halletmem gereken bir işim var," dedi.

Charlotte'un bakışları Bennett'i takip etti. "Lord Dunsby'yle vakit geçirmekte neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum."

"Biz arkadaşız," diye yanıtladı Delphine.

"Siz evli bir kadınsınız. Lord Dunsby ile olan arkadaşlığınız dedikoducuların diline düşmenize neden olabilir," dedi Charlotte.

Delphine başını salladı. "Lord Dunsby hayatımı kurtardı. Sonsuza dek ona borçlu kalacağım."

"Siz ikiniz oldukça yakınsınız gibi görünüyor ve ben sizin için endişeleniyorum," dedi Charlotte.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye arkadaşına güvence verdi Delphine. "Biz sadece arkadaşız, başka bir şey değil."

Charlotte ona bilmiş bir bakış attı. "Seni uzun zamandır tanıyorum ama hiç bu kadar vurulduğunu görmemiştim. İkiniz aynı odadayken gözlerini Lord Dunsby'den ayıramıyorsun."

"Aramızda kötü bir şey olmadı."

"Öyle olduğunu ima etmiyorum ama sadece dikkatli olmanı istiyorum," dedi Charlotte. "Artık Bay Simpkin'in karısısın."

Delphine'e bu gerçeğin hatırlatılmasına gerek yoktu. Sadece gözlerini kapatabilmeyi ve bu kâbusa son verebilmeyi diliyordu.

Charlotte'un sonraki sözleri nazikti. "Özür dilerim. Şu anda berbat bir arkadaş oluyorum."

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdi Delphine. "Söylediğin her şey doğru, ama keşke hatırlayabilseydim."

"Yapacaksın," diye cesaretlendirdi Charlotte.

Delphine ona zayıf bir gülümseme sundu. "Doktor anılarımın asla geri gelmeyebileceğini söyledi."

Charlotte, "Gretna Green'e yolculukla ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sormadan önce sözlerini düşünmüş gibiydi.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Delphine. "Lord Dunsby bize İskoçya'ya kadar eşlik ettiğinizi iddia ediyor. Bu doğru mu?"

Charlotte, "Evet, benden gelip tanık olmamı istediniz," diye cevap verdi. Delphine dudaklarını birbirine bastırarak, "Öyle mi?" diye sordu.

Charlotte'un gözlerinde anlayış vardı. "Senin açından ani bir karardı ve bunu sorgulayacak değildim," dedi. "Ayrıca, ben istedim ki

Özellikle de yıllar boyunca benim için yaptığın onca şeyden sonra."

Delphine hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. Neden sadece hatırlayamıyordu? Başını kaldırıp güneşin konumuna baktı. "Şu anda dinlenmediğine şaşırdım."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Charlotte. "Şekerlemeler günün en önemli kısmıdır ama seni burada şapkasız gördüm. Ve iyi bir arkadaş olarak bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum."

"Sen iyi bir arkadaşsın," dedi Delphine.

Charlotte sesini alçaltmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Lord Dunsby'den neden etkilendiğinizi anlayabiliyorum. Oldukça yakışıklı biri."

"Ona tutulmadım," diye yalan söyledi Delphine.

Charlotte abartılı bir göz kırpmayla, "Hayır, tabii ki hayır," diye atıldı.

Delphine arkadaşına sinirli bir bakış fırlattı. "Şu anda hiç de yardımcı olmuyorsun," dedi. "Lord Dunsby ve ben sadece-"

"Arkadaş," dedi Charlotte onun sözünü keserek. "Onunla arkadaş olmak benim için de sorun olmazdı."

Charlotte'un Bennett'le flört ettiği düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti. Arkadaşını meşgul etmek yerine, "Akşam yemeğinden önce dinlenebilmek için malikâneye dönelim mi?" diye sordu.

"Bence bu iyi bir fikir çünkü ben de bu çimlere uzanıp biraz kestirmeyi düşünüyordum," dedi Charlotte.

"Eminim yatağınız yerden çok daha rahattır."

Malikâneye doğru yürürlerken Charlotte, "Sence ormanda dolaşırsam yakışıklı bir lord beni de kurtarır mı?" diye sordu. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Delphine gözlerini devirdi. "Berbatsın," dedi, sözleri hafifti. Charlotte sırıttı. "Özür dilerim. Böyle konularda şaka yapmamam gerektiğini biliyorum,

Özellikle de sana bu kadar ders verdikten sonra, ama bir kocaya ihtiyacım var. Yakışıklı, zengin bir kocaya."

"Peki ya aşk?"

Arkadaşının gülümsemesi soldu. "Ne olmuş yani?"

"Aşk için evlenmek istemiyor musun?" Delphine sordu.

Charlotte başını çevirdi ama Delphine onun yüzündeki acı dolu ifadeyi görmeden önce değil. "Aşkın benim için pek bir önemi yok."

Delphine patıkada durdu ve arkadaşına döndü. "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu. "Her zaman aşkın evlilik için bir gereklilik olduğundan bahsederdin."

"Sanırım hepimiz bir noktada büyümek zorundayız," dedi Charlotte malikâneye doğru yürümeye devam etmeden önce kederle.

Yerinden kıpırdamayan Delphine, Charlotte'un evlilik hakkındaki düşüncelerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi. Arkadaşı onu her zaman aşk için evlenmeye teşvik etmiş, ikisinin de aşk evliliğini hak ettiği konusunda ısrar etmişti.

Charlotte'un görüşlerinin kökten değişmesine neden olan şey neydi?

Delphine bu konuyu kapatacaktı... şimdilik. Ama arkadaşının acı çektiğini anlayabiliyordu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamayı reddetti.

Chapter Sixteen

Çalışma odasında oturan Bennett, elinde gevşekçe tuttuğu bir bardak Porto şarabıyla, çıtırdayan ateşin dans eden alevlerine bakıyordu. Bay Simpkin'le akşam yemeği için sabırsızlanıyordu. Adamın sinirlerini bozduğunu fark etmişti ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmekten mutluluk duyacaktı.

Bay Simpkin'in Delphine'i istemediği bir evliliğe zorladığından hiç şüphesi yoktu. Çünkü o adamla evlenmeyi nasıl kabul edebilirdi ki? Güvenilecek bir adam değildi, özellikle de Delphine'i ormanda kendi başına ölmeye terk ettiğinden beri.

Belki de davetsiz misafiri düelloya davet etmeli ve bu işi bitirmeliydi. Ama bu sorunu çözmeyecektir.

Delphine hâlâ o korkunç adamla evliydi. Ama uzun sürmeyecekti. Bir yargıç tarafından iptal edilmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Winston odaya girdi ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Yemekten önce şarap mı içiyorsun? Kâfir misin sen?"

Bennett öne doğru eğildi ve neredeyse dolu olan bardağını masanın üzerine koydu. "Farklı bir şey deneyebileceğimi düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Hâlâ perişan haldeyim."

Winston ona eğlenen bir bakış attı. "Bir evliliği feshetmek zaman alır. Tüm süreç boyunca mutsuz mu olacaksın?"

"Büyük ihtimalle."

"Başarılı olduğumuzu varsayarsak, sonra ne olacak?" Winston sordu.

Bennett bu durumda ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. "Delphine'le evlenmek istiyorum," diye iddia etti.

Winston sırttı. "Ben de öyle tahmin etmişim, ama bunu yüksek sesle söylediğini duyduğuma sevindim."

Bennett, "Benim onunla evlenmek istemem onun da benimle evlenmek istediği anlamına gelmiyor," dedi. "O son derece bağımsız biri."

"Öyle, ama sen de herkes kadar iyisin," diye duraksadı Winston, "Bay Simpkin dışında."

Bennett kıkırdadı. "Bu adam korkunç."

Winston, "Bu konuda sana katılmayacağım," dedi.

Kapı çalındı ve uzun boylu, geniş omuzlu uşak odaya girdi. "Lordlarım, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Bennett, "Pekâlâ," diye yanıtlamadan önce Winston'la bakıştı. Giriş holünde nöbet tutan yeni işe alınmış uşağın neden onlarla konuşmak istediğini merak etti.

Uşak kapıyı kapatarak konuşmalarının gizli kalmasını sağladı. "Adım Grady ve Jasper'la birlikte çalışıyorum."

Bennett farkına vardı. "Sen bize bizi gözetleyeceği söylenen Bow Street Runner'sın."

Grady, "Öyleyim ve varlığımı belli etmek niyetinde değildim, ancak ilginizi çekebilecek bazı bilgilere sahip olduğuma inanıyorum," dedi.

Winston konuştu. "Ne oldu?"

Grady ciddileşti. "Bayan Eden'in bu öğleden sonra Bay Simpkin'in odasına girdiğini ve orada bir saatten fazla kaldığını gördüm."

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Emin misiniz?"

Grady kararlı bir şekilde, "Ne gördüğümü biliyorum ve cep saatimle zaman tuttum," diye cevap verdi.

Winston'ın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bu çok yardımcı oldu," dedi. "İskoçya'da bir kadın, kocasının zina yaptığı tespit edilirse boşanma talebinde bulunabilir."

"Mahkemede hangisi daha az zaman alır? Evliliğin feshi mi yoksa boşanma mı?" Bennett sordu.

Winston, Grady'ye dönmeden önce, "Yargıca bağlı," diye yanıtladı. "Onlardan biri seni gördü mü?"

Grady başını salladı. "Nasıl tedbirli olunacağını bilirim."

Yemek ziline sesi ana katta yankılandı.

Grady, "Kimse kaybolduğumu fark etmeden önce görev yerime dönmeliyim," dedi. "Umarım siz de sağduyulu davranırsınız."

Bow Street Runner çalışma odasından ayrıldıktan sonra Winston, "Herkesle birlikte salona geçelim mi?" diye sordu.

"Sanırım yapmalıyız."

Winston'ın gözlerinde eğlence vardı. "Seni böyle sefil görmek çok eğlenceli." Bennett böyle bir ifadeye gücenip gücenmemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Nedenmiş o?"

"Her şey sana hep çok kolay geldi, değil mi?" Winston bilmiş bir bakışla sordu.

Bennett, "Bu zerre kadar doğru değil," diye savundu.

Winston ellerini kaldırdı. "Sen her zaman varis, altın çocuk oldun ve ben senden sonra doğma talihsizliğine uğradım."

Bennett kardeşine bir adım daha yaklaştı. "Umarım bu şekilde düşünmediğimi biliyorsundur. Başardığın her şeyle gurur duyuyorum."

"İkinci evlat olmak zor," diye itiraf etti Winston. "Bize ihtiyaç duyulana kadar bir kenara itiliyoruz."

"Sana her zaman ihtiyacım var kardeşim," dedi Bennett.

Winston ikna olmuş görünmüyordu. "Sen ve ben çok farklı yollardayız, ama bu senin konumunu kısıkandığım anlamına gelmez. Kendim için bir şeyler yapmak için daha çok çalışmalıyım."

"Ve sen yaptın."

Kardeşi ofladı pufladı. "Acele etmeliyiz. Kimseyi bekletmek istemeyiz."

Bennett, Winston'ı çalışma odasından çıkarken izlerken, kardeşine nasıl yardım edebileceğini -ilk kez de değil- düşündü. Ama onun neyle boğuştuğunu bile bilmiyordu. Acısından kesitler duymuştu, ama kardeşi bunun nedenini hiç açıklamamıştı.

Giriş holüne henüz varmıştı ki Delphine'in merdivenlerden indiğini gördü. Narin beyaz bir tülle süslenmiş göz alıcı mavi bir elbise giymişti. Saçları zarif bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve boynunu mercan bir kolye süslüyordu.

O anda Bennett daha nefes kesici bir manzarayla karşılaştığını hatırlamıyordu. Ama onu büyüleyen sadece dış güzelliği değildi. Daha derin, soyut bir şeydi. Delphine sadece dış görünüşü aşan bir çekiciliğe ve zarafete sahipti. Onun için her şeydi.

ve kendini onun sevgisine layık bir adam olabileceğini umarken buldu.

Bay Simpkin onun yanına geldi ve sesini alçalttı. "O benim, tamamen benim," diye alay etti.

Bennett, "Uzun sürmeyecek," dedi.

"Evliliğimizi geçersiz kılma planınız işe yaramayacak," diye alay etti Bay Simpkin. "Başarısız olacaksın."

Bennett sırıttı. "O zaman beni pek iyi tanımıyorsunuz," dedi. "İstedikimi elde etme konusunda çok iyiyimdir."

Bay Simpkin ona doğru eğildi. "Ben de öyle lordum."

Delphine mermer zemine adımını attıktan sonra Bay Simpkin kollarını iki yana açarak ona yaklaştı. "Canım, çok güzel görünüyorsun. Mükemmellik timsali."

Bay Simpkin onu yanağından öpmeye gittiğinde Delphine gözle görülür biçimde gerildi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bay Simpkin yakınında kaldı ve kolunu uzattı. "Size misafir odasına kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

Elini adamın koluna koymadan önce gözlerinde tereddütle adamın koluna baktı.

Bay Simpkin, Bennett'e muzaffer bir bakış atarak Delphine'i salona götürdü.

Winston'ın sesi arkasından geldi. "O adamdan neden hoşlanmadığınızı anlayabiliyorum."

Bennett kardeşinin yüzüne dönerken, "Sizi temin ederim ki bunun tek bir nedeni yok," dedi. "Onun tüm kişiliğine itiraz ediyorum."

Elodie ve Melody merdivenlerden inerken ikisi de aynı soluk yeşil elbiseleri giymişlerdi.

Winston başını salladı. "Annem ikinizin aynı elbiseyi giymenizden hoşlanmıyor. Biliyorum, çünkü size bunu defalarca söyledi."

Son basamakta durdular ve Melody gülümsedi. "Bay Simpkin'le biraz eğlenebileceğimizi düşündük."

Bennett, "Buna izin vereceğim," dedi.

Winston kız kardeşlerinin arasına baktı. "Ne yapmak niyetinde olduğunuzu sorabilir miyim?"

Melody öne doğru eğildi ve bir elini ağzının kenarına götürdü. "Bilmemen en iyisi."

Winston, Melody'ye hitaben, "Elodie'nin seni buna ikna etmesine şaşırdım," dedi.

Elodie uzandı ve yüzünü çevreleyen buklelerden birini geriye doğru taradı. "Aslında bu Melody'nin fikriydi."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Winston.

Melody'nin dudakları kıpırdadı. "İstediğim zaman biraz sinsî olabilirim," dedi.

Bennett Melody'nin doğru söylediğini biliyordu. Çoğu zaman içine kapanıktı ama Bennett'in her zaman hayranlık duyduğu sessiz bir gücü vardı. Elodie'ye karşı kendini koruyabilir ve kendine sadık kalabilirdi.

Annesi misafir odasından çıktı ve öfkeli bir iç çekti. "Aman Tanrım, Elodie ve Melody," dedi. "Sizinle ne yapacağım ben?"

Ancak annesi onlara yaklaştığında yüzü yumuşadı ve gözlerinde bir parça eğlence belirdi. Kısık bir sesle, "Plan nedir?" diye sordu.

"Plan mı?" Bennett sordu.

Annesi başını salladı. "Bay Simpkin'i nasıl kışkırtmayı düşünüyorsun?" Durakladı. "Bekle, bana söyleme. Şaşırmam en iyisi. Tepkim daha samimi olur."

Melody misafir odasına doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Delphine nasıl?"

Leydi Dallington, "Bay Simpkin onun yanından ayrılmıyor ve onun adına cevap vermekte ısrar ediyor," diye açıkladı. "Bu benim için can sıkıcı bir durum ama Delphine bunu zarafetle karşılıyor."

Bennett içeri girip Delphine'i Bay Simpkin'den kurtarmak istedi ama bunu yapmak ona düşmezdi. Rahatsızlık. Bay Simpkin'in üstünlük sağlamasından ne kadar nefret ediyordu ama yakında bu durum değişecekti.

Kâhya giriş salonuna geldi ve akşam yemeğinin servise hazır olduğunu duyurdu.

Yemek salonuna doğru yürürlerken Elodie, Bennett'in adımlarına ayak uydurdu ve "Nasılsın kardeşim?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi.

Elodie ona inanmadığını ima eden bir bakış attı. "Sadece söyle ve ben de Bay Simpkin'in yatağına yaban havucu koyayım. Korkunç bir isilik oluşacak ve günlerce perişan olacak."

En kötüsü de Bennett'in Elodie'nin ciddi olduğunu bilmesiydi. Elodie'nin Bay Simpkin'in yatağına serpmek için yaban havucu yapraklarını öğüttüğünü kolayca hayal edebiliyordu.

Bennett, "Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ama bu sizin mücadeleniz değil," dedi.

"Katılmıyorum," diye karşılık verdi Elodie. "Biz bir aileyiz ve birbirimize destek oluruz." Yemek odasına girdiklerinde Bennett, Bay Elodie'yi görünce şaşırdı.

Campbell köşede gaydasıyla oynuyordu.

Elodie ona doğru eğildi ve "Melody bir bis yapmanın uygun olacağını düşündü," diye açıkladı.

Bennett kız kardeşlerinin neyin peşinde olduğundan emin değildi ama kendini çok meraklı buluyordu.

Delphine kendi yarattığı bir cehennemin içindeydi. Sevdığı adamla evli olduğu adam arasında oturuyordu. Ve en kötüsü de Bay Simpkin'in aşırı dikkatli davranması, ona konuşma fırsatı bile vermemesiydi. Onun sesini elinden alıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ama olay çıkarmak da istemiyordu. Burada olmazdı.

Charlotte onun karşısına oturdu ve ona cesaretlendirici bir bakış attı. Onun neler yaşadığını anlayan biri varsa, o da arkadaşıydı.

Gözleri Elodie ve Melody'ye kaydı. Aynı elbiseleri giydikleri ve saçlarını benzer şekilde taradıkları için onları birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu. Nasıl bir oyun oynadıklarını merak etti.

Leydi Dallington onun dikkatini çekerek konuştu. "Umarım herkes yarın akşamki suare için heyecanlıdır."

Delphine başını salladı. "Öyleyim," diye cevap verdi. "Sanki yıllardır dans etmemiş gibiyim."

Bay Simpkin boğazını temizledi. "Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?" diye sordu. "Yaralarınız hâlâ iyileşme sürecinde."

Delphine ona, "Ben iyiyim," diye güvence verdi.

"Dans etmemeniz konusunda ısrar etmek zorundayım," dedi Bay Simpkin. "Beyninizi olduğundan daha fazla zorlamak istemeyiz."

Delphine dudaklarını büzerek Bay Simpkin'e duyduğu ve giderek artan kızgınlığı bastırmaya çalıştı. "Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Korkarım evli olduğumuz için bunu yapmam mümkün değil," dedi Mr. Simpkin söyledi.

"Bana tekrar hatırlatmana gerek yok," diye karşılık verdi Delphine. "Durumumuzun tamamen farkındayım."

Bay Simpkin gülümsedi ve bu onun sinirlerini bozdu. "Kalpsiz değilim, canım. Seninle bir set dans etmekten mutluluk duyarım."

Delphine, Bay Simpkin'in ellerinin üzerinde olmasını, botuna diken batmasını istediğinden daha fazla istemiyordu. Onun dokunuşu hiç de rahatlatıcı değildi ve kendini bundan kaçınmak için nedenler ararken buldu.

Uşak  ne çıktı ve önlerine çorba koydu.

Bay Simpkin elindeki k seye baktı ve endişeli bir ifade takındı. "Bu ilginç görünüyor," diye mırıldandı.

Elodie oturduğu yerde neşelendi. "Aşımızdan Delphine'in bizimle son akşam yemeği şerefine bazı geleneksel İskoç yemekleri hazırlamasını istedik," dedi. " orbanın adı Cullen Skink ve öncelikle tütsülenmiş mezgit balığından yapılıyor."

" ok nazıksınız," diye onayladı Delphine. "Cullen Skink'ten büyük keyif alıyorum. Benim için güzel anıları geri getiriyor."

Bay Simpkin  orbasından bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "İskoçların yemekleriyle tanınmadığını d ş nrsek, beklediğim kadar kötü değil. Ama yine de pek beğenmedim."

Delphine böyle aptalca bir söz karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "İskoçya'da b y d ğ m  ve oranın yemeklerine düşün olduğumu unutmuş gibisiniz."

Bay Simpkin, "Evet, ama yemeklerinin günlük yemek için fazla doyurucu olduğunu kabul ediyor olmalısınız," dedi.

Bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti ama sabrı Bay Simpkin tarafından sınanıyordu. Sivri dilini onun üzerine salmak istiyordu ama bu hiçbir şeyi   zmeyecekti.

Bay Simpkin onun sessizliğini kabul ettiği şeklinde algılamış olmalı ki devam etti. "Yakın zamanda çok güzel yemekler yapan bir Fransız aşı tuttum. Bunlardan büyük keyif alacağınıza hiç şüphem yok."

"Benim kendi açım var," dedi Delphine.

"Artık değil," dedi Bay Simpkin. "Ev personelinizi görevden aldım."

Delphine'in ağız açık kaldı. "Pardon?"

Bay Simpkin ona doğru küçümseyici bir el salladı. "İki ev personeli çalıştırmaya gerek yoktu ve ben kendi hizmetçilerimden yanayım."

Delphine kaşığını yere bırakarak, "Buna hakkınız yoktu," dedi. "O insanlardan bazıları nesillerdir ailem için çalışıyor."

Bay Simpkin, "Evet ve korkarım ki çok fazla rehavete kapıldılar," dedi.

Delphine sakinleştirici bir nefes alarak evliliği iptal edilene kadar sabretmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Bu gerçekleştiğinde, hayatına devam edebilecek ve Bay Simpkin de bu işin dışında kalacaktı.

Bennett onunla göz göze geldi ve göz kırparak ona çok ihtiyaç duyduğu güvenceyi verdi. Bunu yapabiliirdi ve bunu tek başına yapmayacağını biliyordu.

Melody araya girdi, "Yemek yerken gayda dinleyebiliriz diye düşündüm."

Elodie heyecanla, "Bu iyi bir fikir, Rahibe," dedi.

Gayda sesleri havayı dolduruyordu ve Delphine bu tanıdık müziği oldukça rahatlatıcı buluyordu. Neredeyse bir jackanapes ile evli olduğunu unutacaktı.

Delphine çorbasını içerken, Bay Simpkin'e karşı pek de adil davranmadığını fark etti. Özünde kötü biri değildi ama onun ısrarla sevgisini kazanmaya çalışmasını giderek daha yorucu buluyordu.

Uşaklar kâseleri toplamak için öne çıktıklarında, Bay Simpkin şüphesiz onu kızdıracak bir şey söylemek için ağızını açtı. Ancak konuşmaya başladığında, gayda sesi odayı doldurdu ve sözlerini bastırdı.

Bay Simpkin ağızını kapattı ve gaydalar sanki onun sessizliğine yanıt verircesine yumuşadı.

Bir uşak masanın ortasına bir tepsi yemek koyarken Bennett ayağa kalktı. "Umarım herkes haggis'i beğenir."

Delphine, Bay Simpkin'in bir inilti çıkardığını duydu ve eğlendi. Haggis'i pek sevmediği belliydi. Bu akşam servis edilmesinin sebebinin de bu olduğundan şüpheleniyordu.

Elodie tabağını aldı ve Bennett'e doğru uzattı. "Haggis'i çok severim. Benim favorimdir."

Delphine Elodie'nin haggis sevmediğinin farkındaydı ama Bay Simpkin'i kızdırmak için rol yapıyordu. Bu da onun için sorun değildi.

Herkese servis yapıldıktan sonra Bennett yerine döndü ve çatalıyla bıçağını aldı. "Aşçımızdan bu yemekte bol miktarda koyun ciğeri olmasını istedim. Delphine'in özellikle bu malzemeye düşkün olduğunu biliyorum."

Bay Simpkin tabağına tiksintiyle baktı. "Bunu nasıl yiyebiliyorsun?" diye sordu.

Delphine bir ısırık almadan önce, "Çok lezzetli," dedi.

Bay Simpkin tabağını iterek, "Korkarım iştahım kaçtı," diye açıkladı.

Delphine kısık bir sesle, "Ev sahiplerimize karşı kabalık ediyorsunuz," diye çıkıştı.

Lord Dallington elini kaldırdı. "Biz alınganlık yapacak kişiler değiliz," dedi. "Ben de haggis sevmem."

Bay Simpkin cevap vermek üzereydi ki gaydaların sesi yükselmeye başladı.

Delphine, Bay Simpkin'in dudaklarının kıpırdadığını gördü ama söylediği sözleri duymadı. Gaydacının amacının da bu olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Müzik sona erdi ve Elodie ile Melody alkışlamaya başladı.

"Harikaydı," diye haykırdı Elodie. "Çalmaya devam edecek misiniz?"

Gaydacı geleneksel bir İskoç şarkısı çalmaya devam etmeden önce başını salladı.

Bay Simpkin Delphine'e doğru eğilerek, "Yemekten sonra bahçede bir tur atmak ister misiniz?" diye sordu.

Bu Delphine'in yapmak isteyeceği son şeydi. Bay Simpkin hakkında daha fazla şey öğrendikçe ondan daha az hoşlanıyordu.

Neyse ki Leydi Dallington söze karıştı. "Genellikle akşam yemeğinden sonra salonda kart oyunları oynarız. Bu bir aile geleneğidir."

Bay Simpkin hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ev sahibiyle tartışmayacak kadar da akıllıydı. "Pekâlâ," dedi. "Yarın her zaman bahçelerde bir tura çıkabiliriz."

Bennett, Delphine'in tabağına baktı ve "Haggis'inizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Çok lezzetli," diye cevap verdi Delphine. "Aşçıya bu yemeği tekrar hazırlatmanız çok düşünceli bir davranıştı."

Bennett gülümseyerek, "Geçen sefer ne kadar beğendiğini hatırladım," dedi.

Delphine tabağındaki yemeğe dönmeden önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu. Bennett'in kocası olmasını ve onunla dilediği sıklıkta flört edebilmeyi ne kadar da isterdi.

Bay Simpkin tekrar konuşmaya çalıştı, ancak sözleri bir kez daha gaydanın canlı melodileri arasında kayboldu. Bay Simpkin'in yüzünde, gaydacının kasıtlı müdahalesini nihayet fark ettiğini gösteren bir kızgınlık ifadesi belirdi.

Sessizce haggisini yemekte olan Charlotte, Delphine'in bakışlarıyla karşılaşmak için koltuğunda öne doğru eğildi. "Babanın gayda sesiyle uyandırılmak için ısrar ettiği zamanları hatırlıyor musun?"

Delphine, "Herkes için talihsiz bir dönemdi, özellikle de gayda çalan kişi için," dedi. "Annem çalmayı bırakması için sık sık yastıklarını pencereden dışarı atardı."

Charlotte, "Babanın kendine özgü bir tarzı vardı," diye yorum yaptı. "Öyleydi," diye kabul etti Delphine. "Ama benim de kendi hayatımın değerini

İskoç mirası. Bunun için çok minnettarım."

Winston da sohbe katılarak "İskoçya'da mı yoksa İngiltere'de mi yaşamayı tercih edersin?" diye sordu.

Delphine bir an için onun sözlerini düşündü ve bu konuda iyice kafa yordu. "Bu zor bir soru. Her ikisini de evim olarak görüyorum. Ancak İskoçya'daki ev örümcekleri olmadan da yapabilirim."

Melody ürpererek, "Örümceklerden nefret ederim," diye mırıldandı.

Delphine, "O zaman ev örümceklerinden nefret edersiniz," diye ekledi. "Evlere kapıların ve bacaların altındaki boşluklardan girerler. Örümcek ağları çok büyüktür ve neredeyse çarşaf gibi görünürler. En kötüsü de geceleri yerde hareket ederken seslerini duyabiliyorsunuz."

Melody kocaman gözlerle annesine döndü. "İskoçya'yı bir daha ziyaret etmek istemiyorum."

Leydi Dallington, "Delphine'in sadece abarttığından eminim," dedi.

Bennett başını salladı. "Korkarım öyle değil," diye onayladı. "İskoçya'yı ziyaret ettiğimde birçok ev örümceği gördüm. Bir masanın üzerine düştüklerinde, hissedilir bir gümbürtü duyabilirsiniz."

Elodie tabaktaki haggis'i iterken, "Örümcekler beni rahatsız etmez ama fareleri sevmem," dedi.

Winston, "Kimse fareleri sevmez," dedi.

Uşak odaya girdi ve Delphine'in bakışlarıyla karşılaştı. "Böldüğüm için özür dilerim ama Bay Vincent Paterson sizi görmeye geldi."

Delphine şaşkınlıkla ona baktı. "Kuzenim burada mı?" "Evet leydim," diye onayladı uşak.

Vincent'in neden burada olduğuna dair geçerli bir neden bulmaya çalışırken, Bay Simpkin, "Bay Paterson'ı buraya benim davet ettiğimi belirtmeliyim," diye açıkladı.

Ona doğru döndü. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu. "Vincent bana miras kaldığından beri unvanımı almaya çalışıyor."

Bay Simpkin ona gülümsedi, şüphesiz onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. "Bay Simpkin.

Paterson sadece sizin iyi olduğunuzdan emin olmak için burada." "Bundan şüpheliyim."

"Bu doğru," dedi Bay Simpkin. "İskoçya'dan sensiz döndüğümde, avukatın mal varlığını bana devretmeden önce öldüğüne dair kanıt göstermem konusunda ısrar etti. Bay Paterson'ın da, mirasınızı devralabilmek için, bu kanıtı güvence altına almakta çıkarı vardı."

Bay Simpkin devam etti. "Cesedinizi aramak için atlıları göndermeden önce Leydi Dallington'dan durumunuzla ilgili bir haber aldık. İkimizin de ne kadar rahatladığını tahmin edebilirsiniz."

"Evet, sadece hayal edebiliyorum," diye mırıldandı Bennett nefesinin altında.

Bay Simpkin Bennett'in sözlerine tepki vermedi, bunun yerine Delphine'in bakışlarını tuttu. "Bay Paterson sizin gerçekten hayatta ve iyi olduğunuzu teyit etmek için burada."

Delphine her şeyin bundan ibaret olduğuna pek ikna olmamıştı ama gidip kuzenini karşılaması gerekiyordu. Sandalyesini geriye itti ve "Sanırım bu işi bitirmeliyim," dedi.

Bennett ayağa kalkarak, "Size eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden önce Bay Simpkin onun adına konuştu. "Delphine'in kocası olduğumu ve ona eşlik edeceğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Bennett kuru bir sesle, "İnsanlara sürekli Delphine'le evli olduğunuzu hatırlatmanızı tuhaf buluyorum," dedi.

Bay Simpkin çenesini sıkarak, "Haddinizi sürekli aşmasaydınız bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye karşılık verdi.

Delphine sert bir bakışla Bay Simpkin ve Bennett'e baktı. "Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" diye sordu.

Bay Simpkin elini onun koluna koydu. "Gel canım," diye cesaretlendirdi. "Gidip Bay Paterson'la konuşalım."

"Lord Dunsby'nin de bize katılmasını istiyorum," dedi Delphine yerinde sabit dururken.

Kocası onun bu isteğinden hoşnut olmamış görünüyordu ama neyse ki kararını sorgulamadı. "Madem ısrar ediyorsun," diye cevap verdi.

Yemek salonundan ayrılırken Delphine Vincent'tan ne bekleyeceğini bilmiyordu. Uzun zamandır araları açıktı ve Vincent onun iyiliğiyle hiç ilgilenmemişti. Tek derdi onun unvanını almaktı.

Peki neden buradaydı?

Peki ne kazanmayı umuyordu?

Vincent hakkında bildiği bir şey vardı, o hiçbir şeyi tesadüfen yapmazdı.

Chapter Seventeen

Bennett yemek odasından Delphine'i takip etti ve onun gergin olduğunu fark etti. Onu suçladığından değil. Ona Bay Paterson hakkında anlattıklarından, kuzen olmalarına rağmen birbirlerine karşı gerçek bir sevgi beslemedikleri anlaşıyordu.

Giriş holüne adım attıklarında, uzun boylu, siyah saçları geriye taranmış ve burnu eğri büğrü bir adam gördü.

"Kuzen," diye haykırdı Bay Paterson, kollarını iki yana açarak. "Seni bu kadar iyi görmek çok güzel."

Delphine kuzeninden kısa bir mesafe ötede durdu. "Öyle mi?" diye sordu. "Gerçekten neden burada olduğunuzu sorabilir miyim?"

Bay Paterson bakışlarını Bay Simpkin'e çevirdi. "Geleceğimi ona söylemediniz mi?"

Bay Simpkin, "Hayır, korkarım aklımdan çıkmış," diye cevap verdi.

Bay Paterson, Delphine'e dönerek, "Bay Shelden'dan sizin gerçekten hayatta ve iyi olduğunuzu teyit etmem istendi," dedi.

Delphine ellerini uzattı. "Gördüğünüz gibi hayattayım," diyerek ona güvence verdi. "Artık eve dönebilirsiniz."

Bay Simpkin öne çıktı. "Delphine, kuzenine kaba davranıyorsun," diye azarladı. "En azından bu gece kalmasına izin vermelisin."

"Lord Dunsby'nin evinde misafir olduğumuz için bunu yapmak bana düşmez," dedi Delphine.

Bay Paterson elini kaldırdı. "Hiç zahmet olmaz," dedi. "Köydeki pansiyonda zaten bir oda tuttum."

Delphine gitmek üzere dönerken, "Çok iyi," diye karşılık verdi.

Bay Paterson öne doğru uzanarak onu yavaşça kolundan tuttu ve sakinleştirdi. "Daha önce hiç göz göze gelmediğimizi biliyorum ama hayatta olduğunuz için mutluyum."

Delphine dudaklarını büzerek, "Göz göze mi?" diye sordu. "İlk miras aldığımdan beri unvanımı çalmaya çalışıyorsun."

"Evet ama bu sizi ölü görmek istediğim anlamına gelmiyor," dedi Bay Paterson. "Ne de olsa biz bir aileyiz."

Delphine kolunu geri çekerek, "Bunu sanki bir anlamı varmış gibi söylüyorsun, Vincent," diye karşılık verdi.

Bay Paterson içini çekti. "Dramatizm konusunda her zaman yetenekli olmuştunuzdur." Delphine çenesini sıkıca kapatarak kapıya doğru işaret etti. "Gidebilirsiniz."

Ve senin iyiliğin için, geri gelme."

Onun kovulmasıyla eğlenmiş görünen Bay Paterson dikkatini Bennett'e çevirdi. "Sizin Lord Dunsby olduğunuzu varsayıyorum." Eğildi. "Kuzenimi kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bennett, Bay Paterson'ı daha fazla meşgul etmek istemeyerek, "Benim için bir zevkti," diye cevap verdi. Delphine'in onu burada istemediği oldukça açıktı.

Bay Paterson, "Umarım evinizde misafir olduğu süre boyunca uslu durmuştur," dedi.

Bennett onaylamak için başını eğdi. "Zarafet ve nezaketin timsali oldu."

Bay Paterson, "Sadece ben etraftayken değil," diye espri yaptı.

Delphine bir elini kalçasına koydu. "Geç oldu ve yemek sırasında bizi rahatsız ettiniz. Diğerleri bizi aramaya gelmeden önce dönmeliyiz."

Bay Paterson, "Pekâlâ, ama keyifli sohbetimize devam etmek için yarın tekrar geleceğim," dedi. "Aramızda konuşulması gereken daha çok şey var."

Delphine, "Yine de aklıma bir şey gelmiyor," dedi.

Bay Simpkin söz aldı. "Yarın sizinle konuşmak için sabırsızlanıyoruz," dedi başıyla selam vererek.

Delphine kızgın bakışlarını Bay Simpkin'e çevirdi. "Benim adıma konuşamazsınız," dedi kararlı bir şekilde.

Bay Simpkin, "Ama ben sizin kocanızım," dedi.

Delphine, "Bunu sanki bir anlamı varmış gibi söylüyorsunuz," dedi. "Ben kendi adıma konuşabilecek durumdayım."

Bay Simpkin çenesini sıktı. "Evet, canım," diye mırıldandı.

Bennett, Delphine'in kocasına karşı meydan okuyan duruşuna gülümseme dürtüsüne direndi. Zamanı gelmişti.

Delphine uşağa doğru eliyle işaret etti. "Bay Paterson'a çıkışı gösterir misiniz?" diye sordu. "Korkarım misafirliğini fazla uzattı."

Uşak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Bay Paterson?" diye sordu sert bir bakışla.

Bay Paterson abartılı bir selam verdi. Malikâneden ayrılmadan önce, "Kuzen, her zamanki gibi sohbetimizden keyif aldım," dedi.

Kapı kapandıktan sonra Delphine kocasına döndü. "Onu buraya davet etmeye nasıl cüret edersin!" diye haykırdı. "O güvenilecek bir adam değil."

"Size avukatınızın..." Bay Simpkin başladı.

Onun üzerinden konuştu. "Bana ne söylediğini biliyorum ama önce bana sormalıydın," dedi.

Bay Simpkin hoşnutsuz görünüyordu. "Siz benim karımsınız ve sizden izin almak zorunda değilim."

Delphine, "Bu saçma evliliği sona erdirene kadar ben sadece senin karınım," dedi.

Bay Simpkin elini kaldırarak, "Kızgınsınız. Bu konuşmaya devam etmeden önce sakinleşmeniz için size birkaç dakika vereceğim."

Bennett, Bay Simpkin'in yanlış konuştuğunu bilerek yüzünü buruşturdu. Yıllar içinde hiçbir kadının kendisine sakinleşmesinin söylenmesinden hoşlanmadığını öğrenmişti. Aslında bu onları daha da öfkeliyordu.

Delphine'in gözleri kısıldı. "Bence sen de gitmelisin."

"Anlayamadım?" Bay Simpkin sordu.

Delphine, "Seni burada istemiyorum," diye cevap verdi.

Bay Simpkin'in kaşları çatıldı. "Nereye gitmemi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Umurumda değil, sadece burada değil."

Bay Simpkin bir adım geri çekilerek, "Sanırım bu akşam için en iyisi ben çekileyim. Umarım yarın daha hoş bir ruh hali içinde olursunuz."

Bennett, Bay Simpkin'in topuklarının üzerinde dönerek merdivenlerden yukarı çıkmasını izledi. Adam koridorda gözden kaybolunca Delphine'e seslendi.

"İyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Vincent korkunç bir insan ve onu yakınımda istemiyorum."

Bennett, "Bunu oldukça çabuk anladım," dedi.

"Yine de Bay Simpkin onu buraya davet etti ve beni uyarmadı," diye karşılık verdi Delphine, gözleri öfkeyle parlayarak. "Buna hakkı yoktu."

Bennett başını salladı. "Katılıyorum."

Delphine, "Vincent'a iyi davranmaya ve geçmişimizi geride bırakmaya çalıştım ama onun hayatıma müdahale etmesine izin vermemem gerektiğini öğrendim," dedi. "O sadece unvanımı elimden almak için bir neden arıyor."

Ona doğru bir adım attı ama yine de aralarında uygun bir mesafe bıraktı. "Yarın ne yapacaksın?"

Delphine, "Vincent'ı görmeyi reddedeceğim," diye cevap verdi. "Peki ya Bay Simpkin?"

Delphine kaşlarını çattı. "Açıkçası onunla ne yapacağımı bilemiyorum, özellikle de onun etrafında olmak istemediğim için."

Bennett söylemek üzere olduğu şeyin aralarındaki her şeyi değiştireceğini biliyordu ama riske girmeye hazırdı. "O zaman benimle kal," diye eklemeyi önce durakladı, "en azından evliliğinizi geçersiz kılana kadar."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?"

Bennett sordu.

Bakışları donuklaştı. "İnsanlar konuşur," dedi.

"O zaman bırak konuşsunlar." Bennett başkalarının onun hareketlerini dikte etmesinden bıkmıştı. Delphine'i karısı olarak istiyordu, hem de daha önce hiç istemediği kadar çok. Ama onu rahatsız olduğu bir şeyi yapmaya zorlamayacaktı.

Delphine bakışlarını yukarı kaldırarak onu sabit tuttu. "Eve dönmem ve Bay Simpkin'in yanlışlıkla işten çıkardığı ev personelimi yeniden işe almam gerekiyor."

"Seninle gelebilirim," diye önerdi Bennett.

Ona hüzünlü bir gülümseme sundu. "Teklifiniz çok nazik ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Bu benim sorumluluğum ve sadece benim."

Bennett, Delphine'e dokunma dürtüsüne direnmek için ellerini yumruk yapıp sıktı. "Kendi mülkünü yönetebileceğinden hiç şüphem yok. Yolculukta size eşlik etmemi isteyebileceğinizi düşündüm."

Delphine, "Teklif ettiğiniz şey oldukça skandal, lordum," dedi.

"Güzel. Günde en az bir skandal yaratacak şey yapmaya çalışıyorum," diye şaka yaptı. "Bu beni genç tutuyor."

Delphine uzun bir süre onu düşündü. "Ya işlerimi yoluna koyduktan sonra geri dönersem?" diye cüret etti.

Bennett gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Gülümsemesine karşılık verirken gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Güzel, çünkü Elodie ve Melody'yi çok özleyeceğimden hiç şüphem yok."

"Sadece onlar mı?" diye sordu.

"Ah, evet, Winston'ı ben de özleyeceğim," diye paylaştı Delphine.

Bennett, en sevdiği eğlencelerden biri haline gelen Delphine'le şakalaşmaktan keyif alıyordu ama Delphine'i bir konuda bilgilendirmesi gerekiyordu. Ve bu çok önemliydi.

Bennett ciddi bir sesle, "Bir uşak Bayan Eden'ı bu öğleden sonra Bay Simpkin'in yatak odasına girerken görmüş. Winston bu bilgiyle boşanma davası açabileceğimize inanıyor, tabii yargıcın boşanmayı geçersiz kılacak bir karar vermeyeceğini varsayarsak."

Delphine geri çekildi, gözle görülür biçimde sarsılmıştı. "Charlotte böyle bir şey yapmaz," diye ısrar etti. "Uşak yanıltmış olmalı."

Bennett, giriş holünü koruyan pozisyonunda sabit duran Grady'ye bir bakış attı. "Korkarım hayır," dedi.

Delphine, "Hayır. Eğer bu duyulursa Charlotte mahvolur," dedi. "Bay Simpkin'in yatak odasını ziyaret etmesinin mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Genç bir kadının bir erkeğin yatak odasını tek başına ziyaret etmesi için yeterince iyi bir neden var mı?" Bennett sordu.

Delphine'in gözleri kararlı bir şekilde büyüdü. "Zinaya dayalı bir boşanma dilekçesi vermeyeceğim," diye açıkladı. "Arkadaşıma bunu yapmayacağım."

"Ya yargıç evliliğinizin geçersiz kılınmasını onaylamazsa?" Bennett sordu.

"Yapacak," dedi Delphine.

Onunla tartışmak üzereyken, annesinin sesi kapı aralığından geldi ve konuşmalarını böldü. "Tatlı yemek üzereyiz," diye haber verdi onlara. "Siz ikiniz de bize katılacak mısınız?"

Delphine başını salladı. "Tatlı kulağa harika geliyor."

Bennett'in en son istediği şey tatlıydı ama Delphine'in bu konuşmayı bitirdiği belliydi.

Delphine'e kolunu uzatarak, "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

Delphine elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim lordum," diye karşılık verdi.

Bennett, Delphine'in arkadaşına duyduğu şiddetli sadakate saygı duymak zorundaydı ama şu anda kendini düşünmek zorundaydı.

Hizmetçi saçlarını düzeltirken Delphine tuvalet masasına oturdu. Esnedi ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermedi. O gece çok huzursuz bir uyku çekmişti çünkü kafasındaki amansız düşünceleri susturamıyordu.

Charlotte'un Bay Simpkin'le gerçekten bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyordu. Bennett'e inanmak istiyordu ama bu çok zorlama görünüyordu. Charlotte en ufak bir skandal yaratacak bir şey yapmamıştı ve bir beyefendinin odasını ziyaret etmesi itibarını zedeleyecekti. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Bay Simpkin'e karşı hiçbir sevgi beslemiyordu ve evliliklerinin sona ermesini dört gözle bekliyordu. Bunun biraz zaman alabileceğini biliyordu ama bazı şeyler beklemeye değerdi. Bennett de bunlardan biriydi. Onunla birlikte olmak için her şeyi yapardı. Tüm kalbi ondaydı ve onu geri istemiyordu.

Bir gece önce yaptıkları konuşmayı hatırlayınca dudaklarına bir gülümseme geldi. Bennett ona evine kadar eşlik etmeyi teklif etmişti, bunun her ikisinin de itibarı için büyük bir risk oluşturacağını biliyordu. Bennett ona olan niyetini açıklamamıştı ama ona değer verdiğini biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyor ve sesinde duyabiliyordu.

Hizmetçi ellerini bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Saçınızı beğendiniz mi leydim?"

Delphine aynadaki süslü saçlarına hayranlıkla bakmak için başını çevirdi. "Öyle," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Kapı çalındı. Delphine,
"Girin," diye emretti.

Kapı açıldı ve Charlotte odaya adım attı. "Günaydın," diye gülümseyerek selam verdi.

"Günaydın," dedi Delphine.

Charlotte hizmetçiye şöyle bir baktı ve sordu: "Bu sabah nasıl olduğunuzu görmeye geldim. Kuzeninle görüştükten sonra oldukça sessizdin."

Delphine bir inilti çıkardı. "Vincent'a katlanamıyorum." "Seni üzecek bir şey söyledi mi?"

"Ağzından çıkan her şey beni üzüyor," diye homurdandı Delphine. "Daha önce hiç bu kadar can sıkıcı bir adamla karşılaşmamıştım."

Charlotte kanepeye oturdu ve "Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak için geldiğine inanıyor musunuz?" diye sordu.

Delphine başını salladı. "Hayır. Daha önce benim iyiliğimle hiç ilgilenmedi. Neden şimdi başlasın ki?"

"Belki de fikrini değiştirmiştir?" Charlotte önerdi.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Delphine. "Babam öldüğünden beri başıma bela oldu. Bir kadının unvan sahibi olması gerektiğini düşünmüyor."

Charlotte arkasını koltuğa yasladı. "Onun yanıldığını kesinlikle kanıtladın. Mülkünüz geliyor ve iş konusunda gerçek bir yeteneğiniz var."

Delphine, "Bu doğru olabilir ama Bay Simpkin bana tüm ev personelimi işten çıkardığını söyledi," dedi. "Onun hatalarını düzeltmem ve onları işe geri almam gerekiyor."

"Kocanızla birlikte yaşamak niyetinde değil misiniz?" Charlotte sordu.

Delphine, "Hayır, çünkü bir yargıcın evliliğimizi geçersiz kılacağını umuyorum," diye cevap verdi.

Charlotte nefesini içine çekti. "Bu kararın yankılarını hiç düşündün mü? İtibarınız yerle bir olur."

"Bay Simpkin'le evli olmaktan daha iyi," dedi Delphine.

Charlotte, "Ama evlenmeyi kabul ettiniz," diye üsteledi.

Delphine ayağa kalkarak soluk mavi elbisesini düzeltti. "Benim böyle bir anım yok."

Charlotte ona bilmiş bir bakış attı. "Lord Dunsby'ye değer verdiğin için mi böyle yapıyorsun?"

Delphine, "Lord Dunsby'ye karşı hissettiklerimin hiçbir önemi yok," diye cevap verdi. "Kalan ömrüm boyunca kendimi Bay Simpkin'e bağlamak istemiyorum."

"Neden ona 'Bay Simpkin' demekte ısrar ediyorsun?" Charlotte sordu.

"Onun adı bu, değil mi?"

Charlotte kaşlarını çattı. "Evlenmek istediğinizi **h a t ı r l a m ı y o r** olabilirsiniz.

Simpkin, ama ben biliyorum. Bu senin için geçici bir heves değildi."

Delphine bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu ama hiç mantıklı gelmiyordu. Bay Simpkin'le evlenmesinin ona ne yararı olacaktı? Zaten bir unvanı vardı, bu yüzden onun adının korumasına ihtiyacı yoktu. O anıları hatırlayabilmeyi ne kadar isterdi.

"Bence Bay Simpkin'e kendini kanıtlaması için bir şans vermelisiniz," dedi Charlotte. "Bir kont olmayabilir ama iyi bir adam."

Başını eğdi. "Mr. Catherine ile arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim. Simpkin."

Charlotte sinirlendi. "Biz sadece tanıdıklarız," diye iddia etti.

Delphine arkadaşının tüm gerçeği söylemediğini anlayabiliyordu ve onu sıkıştırmaya karar verdi. "Lord Dunsby dün bir uşağın sizi Bay Simpkin'in yatak odasına girerken gördüğünü iddia ediyor. Bunda doğruluk payı var mı?"

Arkadaşı gözlerini kırptırdı, afallamış görünüyordu. "Biri buna tanık mı oldu?" diye inledi. "Çok dikkatli olduğumu sanıyordum."

"Yani doğru mu?"

Arkadaşı başını salladı. "Evet, ama düşündüğünüz gibi değil," dedi. "Bay Simpkin senin sevgini kazanmak için ne yapabileceğini benimle özel olarak konuşmak istedi."

Delphine inanamayarak kaşlarını kaldırdı. "Yatak odasında mı?"

Charlotte hafifçe irkildi. "Evet, ama bunun nedeni Bay Simpkin'in Lord Dunsby'nin konuşmamıza kulak misafiri olmasını istememesiydi."

"Bahçede ya da başka bir yerde de konuşabilirdiniz," dedi Delphine. "İtibarınız umurunuzda değil mi?"

Charlotte, "Biliyorum ama sanırım Bay Simpkin'in sizi kazanmasına yardım etmeye çalışırken kendimi kaptırdım," dedi.

Delphine arkadaşına tuhaf bir bakış attı. "Bay Simpkin'le evli kalmam sizin için neden bu kadar önemli?"

Charlotte bir yastığa uzandı ve onu önünde tuttu. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Ve siz Bay Simpkin ile mutlu olacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkti. "Sanırım, Bay Sullivan ile çok mutlu olurdunuz.

Simpkin, Lord Dunsby ile tanışmamış olsaydın."

Delphine kanepeye doğru yürüdü ve arkadaşının yanına oturdu. "Bundan gerçekten şüpheliyim. Bay Simpkin itaatkâr bir eş istiyor gibi görünüyor," dedi.

"Ve bu benim asla olamayacağım bir şey. Kocamın emirlerine boyun eğmeyecek kadar dik başlıyım."

Charlotte kederli bir sesle, "Ama eğer başarılı olur ve Bay Simpkin'le evliliğinizi geçersiz kılarsanız, o zaman Lord Dunsby'yle evlenir ve uzaklara taşınırsınız," dedi. "O zaman ben ne yapacağım?"

"Lord Dunsby'nin benim için teklifte bulunduğunu varsayıyorum."

"Öyle olacak," dedi Charlotte. "Gözlerinden sana çok değer verdiğini görebiliyorum. Tıpkı senin ona verdiğin gibi."

Delphine ona güven verici bir gülümseme sundu. "Ne olursa olsun, biz her zaman arkadaş kalacağız," dedi.

Charlotte emin görünmüyordu. "Şimdi öyle diyorsun ama işler değişiyor. İnsanlar değişir."

"O kadar da değil," dedi Delphine.

Kapı açılmadan önce hafifçe vuruldu ve genç bir hizmetçi ortaya çıktı. "Bay Vincent Paterson sizi çağırmaya geldi leydim," diye açıkladı.

Delphine bu haber karşısında içini bir korku kapladı. Vincent'ın şimdi ne istediğini merak ediyordu. "Onu görmek istemediğimi söyle."

Hizmetçinin gözleri büyüdü. "Ama sizinle konuşmak istediği konusunda oldukça kararlıydı. Sizi görmeden gideceğini sanmıyorum."

Yapmak istediği son şey Vincent'la konuşmaktı ama onu malikaneden uzaklaştırarak bir kargaşaya neden olmak da istemiyordu.

"Pekâlâ," diye kabul etti Delphine. "Hemen geliyorum."

Hizmetçi gittikten sonra Delphine oturduğu yerden kalktı. "Vincent'ın hangi yeni işkence hakkında konuşmak istediğini düşünüyorsunuz?"

Charlotte sırtıttı. "Belki seni şaşırtır ve tavşanlardan falan bahseder."

"Bundan şüpheliyim," dedi Delphine.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?" Charlotte sordu.

Delphine içten bir bakışla arkadaşına minnettarlığını ifade etti. "Çok nazıksınız ama Vincent benim kuzenim. Ne kadar can sıkıcı ya da iğrenç olursa olsun."

Charlotte ayağa kalkarak, "O zaman kahvaltıda görüşürüz, orada toplantınızla ilgili her şeyi duymayı umuyorum," dedi.

Yatak odasından ayrıldıktan sonra, her ikisi de kendi düşüncelerine çekilmiş gibi görünürken ana kata doğru yürüdüler.

Delphine giriş holünün mermer zeminine indi ve Charlotte'a döndü. "Şansımız yaver giderse bu konuşma çok uzun sürmeyecek."

Charlotte başını eğdi. "Senin iyiliğin için umarım öyledir. Ama şüpheyeye düştüğünüzde tavşanlar hakkında konuşun."

Delphine'in dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Bu sabah tavşanlarla aranızda ne var?"

"Tavşanlar güvenli bir konu ve bu pofuduk hayvanları kim sevmez ki?" diye sordu. "Çok gösterişsizler."

Delphine, arkadaşının hissettiği gerginliğin bir kısmını kırmış gibi görünmesine minnettardı. "Artık kuzenimle yüzleşmeye hazırım."

Topuklarının üzerinde döndü ve misafir odasına yaklaştı. Küçük odaya girdiğinde Vincent'ın kanepede oturduğunu ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir fincan çay yudumladığını gördü.

Onu görünce ayağa kalktı. "Kuzen," dedi çay fincanını tutarken. "Aşağı inmek için epey acele etmişsin."

"Ne istiyorsun, Vincent?" diye sordu, şakalaşmayı bir yana bırakarak.

Vincent ona gülümsedi, sanki onun açık sözlülüğünü eğlenceli bulmuştu. "Veda etmeye geldim."

Şimdi kuzeni nasıl bir oyun oynuyordu? "Sen mi?" diye sordu.

Vincent çay fincanını tepsiye bırakırken, "Evet, hayatta ve iyi olduğunuzu ve unvanınızın sizde kaldığını teyit ettim," dedi.

Delphine kuzenine baktı ve onun neden bu kadar uyumlu davrandığını sorguladı. O asla uzlaşmacı olmazdı. Aslında, her zaman güvenebileceği tek şey buydu.

Vincent eğildi. "Umarım bu akşam çok hoş bir gece geçirirsiniz. Sizin onurunuza verildiğini duydum."

"Öyle," diye cevap verdi. Eğer bir davet almaya çalışıyorsa, fena halde yanıliyordu. Onu orada görmek gibi bir arzusu yoktu.

Vincent başıyla selam vererek, "Oyalanmamalıyım," dedi. "Seninle görüşeceğim kuzen."

Vincent yanından geçip ana kapıdan çıkarken Delphine olduğu yerde kalakaldı. Kuzeniyle, birinin diğerine hakaret etmesiyle sonuçlanmayan bir konuşma yapmamıştı hiç. Bu neredeyse sinir bozucuydu.

Belki de kuzeni sonunda onun unvanına layık olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Ama bu pek olası görünmüyordu.

Peki neyin peşindeydi?

Chapter Eighteen

Bennett büyük merdivenlerden inerken, Delphine'in yüzünde şaşkın bir ifadeyle misafir odasından çıktığını gördü. Onu derinden rahatsız eden bir şey olduğu belliydi.

Son basamakta durdu ve "Sorun nedir?" diye sordu.

Delphine yüzünü ona döndüğünde gözleri irileşti ve onun aniden ortaya çıkmasından ürkmüş gibi göründü. "Bennett, nereden geldin sen?"

"Yatak odamdan yeni geldim," diye cevap verdi.

"Evet, çok doğru," diye mırıldandı Delphine dalgın dalgın, eliyle elbisesinin kıvrımlarını düzeltirken. "Kahvaltı için yemek salonuna geçelim mi?"

Bennett'in merakı uyanmıştı ve Delphine'in canını sıkan şeyin ne olduğunu açıklamadan gitmesine izin vermeyecekti. "Bir şey -ya da biri-seni üzdü mü?"

Delphine içini çekti. "Vincent arıyor," diye cevap verdi. "Bana gideceğini söylemeye geldi."

"Ve bu seni üzdü mü?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Vincent düşünceli biri değil. Hiçbir zaman da olmadı. Öyleyse neden gelip benimle konuşuyor?"

Bennett ona doğru bir adım atarak, "İnsanlar değişebilir," dedi.

"Vincent değil. O değişemez," diye iddia etti Delphine.

Grady giriş holündeki pozisyonundan boğazını temizledi. "İzin verirseniz lordum, Bay Paterson'ın köyü gerçekten terk ettiğinden emin olmaktan mutluluk duyarım."

Bennett, Delphine'e bir bakış atarak, "Bu sizi memnun eder mi?" diye sordu. "Memnun eder," diye yanıtladı Delphine.

"Pekâlâ," dedi Bennett Grady'nin bakışlarıyla karşılaşmadan önce. "Bay Paterson köyden ayrıldığında bize haber verecek misiniz?"

Grady başını eğdi. "Evet lordum," diye cevap verdi.

Grady giriş holünden ayrıldıktan sonra Bennett kolunu uzattı. "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?"

Delphine onun koluna baktı, kabul etmek için bir hareket yapmadı. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Vincent'a karşı her zaman büyük bir güvensizliğim yoktu," diye paylaştı. "Küçükken oyun arkadaşıydık. Ama babam hastalanmaya başlayınca her şey değişti."

Bennett gülümsedi. "Bana kendini açıklamana gerek yok, Delphie."

"Ama sanki varmış gibi hissediyorum," dedi. "Genelde çok güvenen bir insanımdır, ama Vincent'ın yanında öyle biri olamam. Açıkçası beni çok rahatsız ediyor."

Bennett, "Kuzenin gitti ve kahvaltımız yakında soğuyacak," dedi.

Delphine elini onun koluna koyarken, "Evet, elbette," dedi. "Sence Vincent neden bu akşamki suareye davetiye istemedi?"

Bennett Delphine'i koridorda yönlendirmeye başlarken omuz silkti. "Sosyal etkinliklerden hoşlanmıyor olabilir."

"Hayır, onlarla büyüyor," dedi Delphine.

Bennett onun elini okşadı. "Bu konuda çok fazla şey düşünüyor olabilirsin," dedi. "Bay Paterson'ın düşüncelerinizi zaten meşgul ettiğinden daha fazla meşgul etmesine izin vermeyin."

"Haklısınız. Kuzenime daha fazla kulak asmayacağım," dedi Delphine elini dramatik bir Çekilde sallayarak.

Bilmiş bir bakışla, "Şu anda onu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyleyim," diye itiraf etti. "Ama duracağım. Söz veriyorum."

Kıkırdadı. "Uşağımızın gençliğinde bir paçavra toplayıcısı olduğunu söyleyerek dikkatinizi dağıtsam nasıl olur?"

Delphine ona tuhaf bir bakış attı. "O zaman nasıl oldu da böyle büyük bir malikanede çalışmaya başladı?"

Bennett, "White babama birkaç parça kemik satmaya çalıştı ve babam ona acıdı, özellikle de yetim olduğunu öğrenince," dedi. "Bulaşık yıkamaya ve aşçıya yardım etmeye başladı."

Delphine, "Kâhyalığa kadar yükselmiş olması çok etkileyici," dedi.

Yemek odasına vardıklarında Bennett kolunu indirdi. "Öyle," diye kabul etti.

Yemek odasına girdiklerinde Bayan Eden'in uzun, dikdörtgen masada oturduğunu gördü.

Bennett, Delphine'in sandalyesini çekerken, "Bayan Eden," diye selam verdi.

Bakışlarını Delphine'e çevirmeden önce başının bir ucuyla onu onayladı. "Vincent ne istiyormuş?" diye sordu. "Seni affettirmek için yalvarmaya mı geldi?"

Delphine başını salladı. "Hayır, bana gideceğini söylemeye geldi." "Ne amaçla?" Bayan Eden sordu.

"Tam olarak emin değilim," dedi Delphine, kucağına koymak için peçeteye uzanırken. "Ama gittiği için memnunum."

Bayan Eden çenesini eğdi. "Ben de öyle."

Bir uşak önlerine yemek tabaklarını koydu ve bir adım geri çekildi.

Bennett çatal ve bıçağa uzandı. "Umarım herkes bu akşamki suare için heyecanlıdır."

"Evet, ama yarın sabah Brockhall Malikânesi'nden ayrılmak için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim," diye paylaştı Bayan Eden. "Geldiğimizden beri iyi uyuyamadım ve yatağımı özledim."

"Bu konuda..." Delphine başladı. "Bu saatten sonra eve döneceğimi sanmıyorum."

Bayan Eden kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

Delphine, Bennett'e bir bakış atarak, "Evliliğimizi geçersiz kılmayı planladığım için Bay Simpkin'le daha fazla zaman geçirmememin en iyisi olacağını düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Yine mi bu," diye homurdandı Bayan Eden. "Sadece geleceğini düşün. İnsanlar konuşacak ve itibarın sonsuza dek lekelenecek. İstedğin bu mu? Yüksek sosyete arasında alay konusu olmak mı?"

Delphine, "Sonuçlarını tarttım ve bunun benim için en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Bayan Eden, onaylamadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla sordu: "George'un çıkarları ne olacak? Ne de olsa onunla iyi niyetle evlendiniz."

Bennett, Bayan Eden'in Delphine'le konuşma şeklinden hoşlanmamıştı ama araya girmenin haddi olmadığını düşünüyordu. Tartışan iki kadının arasına hiçbir zaman girmemeyi öğrenmişti... ne sebeple olursa olsun.

Delphine sakın bir ses tonuyla, "Mr. Simpkin-"

Bayan Eden onun yerine konuştu. "Belki hatırlıyorsunuzdur, ama size kur yapacak zengin bir lord bulduğunuzda vazgeçtiniz."

Delphine'in ağzı açık kaldı. "Bunu söylemen hiç adil değil ve doğru da değil. Anılarım henüz geri gelmedi."

Bayan Eden sandalyesini geriye iterek, "Bana sorarsanız bu son derece uygun. Ama George'a çok adaletsiz davrandığınızı düşünüyorum."

"Neden Bay Simpkin'e sürekli kendi adıyla hitap ediyorsunuz?" Delphine bunu Bennett kadar rahatsız edici bulduğunu belli ederek sordu. "Size izin verdi mi?"

Bayan Eden, "Biz arkadaşız, bu da sizin rahatlıkla unuttuğunuz başka bir şey," diye karşılık verdi.

"Charlotte..."

Bayan Eden elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Durabilirsin, Delphine. Buraya gelmenin bir hata olduğunu biliyordum," dedi hışımına gitmeden önce.

Delphine yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkadaşının yemek odasından çıkışını izledi. Yumuşak bir sesle, "Bencillik mi ediyorum?" diye sordu.

"Öyleyse ne olmuş? Kendini ve geleceğini düşünmelisin," diye teşvik etti Bennett. "Bay Simpkin'le evli kalmayı gerçekten istiyor musun?"

"Hayır, ama bu hikayedeki kötü adam ben miyim?"

Bennett koltuğunda kayarak ona baktı. "Kesinlikle hayır!" diye haykırdı. "Kendin için en iyi olanı yapıyorsun."

"Peki ya Bay Simpkin?" Delphine sordu. "Evliliğimizi geçersiz kılmanın bir sonucu olarak itibarının zarar göreceğine şüphe yok."

Bennett, "Bunu çok fazla düşünüyorsun," dedi.

Delphine'in gözleri hüznünlendi. "İstediğim şeye o kadar odaklanmıştım ki Bay Simpkin'in başına gelebilecekleri düşünmedim bile," dedi. "Bu beni korkunç bir insan mı yapıyor?"

Bennett bu soruyu gülünç bulmaktan kendini alamadı. Delphine o güne kadar karşılaştığı en iyi kalpli insanlardan biriydi. "Hayır, öyle değil," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştı.

"Charlotte'u daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim," dedi Delphine. "Bunca yıllık hayatımda benimle hiç bu kadar sert konuşmamıştı."

Bennett, "Arkadaşların anlaşmazlıklar yaşaması normaldir," demeye çalıştı. Onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğinden pek emin değildi.

Delphine sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Derhal gidip onunla konuşmam gerekiyor."

Bennett ayağa kalkarak, "Peki ne diyeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye içini çekti Delphine. "Sadece onun bana bu kadar kızgın olması fikrinden hoşlanmıyorum."

Bennett, Delphine'in bakışlarını karşılamasını bekledikten sonra, "Bazen arkadaşların senin için en iyisini bildiklerini düşünürler ama sen kalbinin sesini dinlemelisin," dedi.

"Ya kalbim yanılsa?"

"Buna sadece siz karar verebilirsiniz," diye yanıtladı Bennett. "Ama ne karar vererseniz verin sizi destekleyeceğim."

Delphine'in yüzü yumuşadı. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Bennett onun kendisi için çok şey ifade ettiğini eklemek istedi ama bu kadar cüretkâr bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Winston'ın gür sesi kapı aralığından geldi. "Davanıza bakacak yargıçtan haber aldım," dedi ve bir kâğıt parçası uzattı.

"Öyle mi?" Delphine sordu.

Winston kararlı adımlarla onlara yaklaştı ve gülümsedi. "Yargıç davanızın haklı olduğunu kabul etti ve bir karar vermeden önce her iki tarafın argümanlarını dinleyecek."

Delphine alt dudağını ısırdı, emin görünmüyordu. "Bu iyi bir haber mi?"

Winston'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, bu harika bir haber.

Yargıç

Ross'un evlilik konusundaki görüşlerinin oldukça ilerici olduğu biliniyor ve yanında eğitim aldığım avukatın iyi bir arkadaşı. Onu ikna etmek için nasıl bir argüman sunmam gerektiğini çok iyi biliyorum," diye açıkladı. "Eğer her şey plana uygun giderse, Delphine'in bir kez daha *kocasız* kalması çok kısa bir süre alacak."

Delphine'in bütün yüzü aydınlanmış gibiydi. "Teşekkür ederim Winston," diye haykırdı.

"Benim işim bu," dedi Winston kendini beğenmiş bir tavırla. "Rüyaları gerçeğe dönüştürürüm."

Bennett göğe doğru baktı. "Y ü c e Tanrım, kendi iyiliğin için fazla ukalasın."

Winston iyi huylu bir tavırla, "Bana güvenin, biraz kendini beğenmiş bir avukat istiyorsunuz," dedi.

Delphine bir adım geri çekilerek, "Gidip Charlotte'la konuşmalıyım.

Yine de bana şu anda olduğundan daha fazla kızabilir."

Delphine yemek odasından ayrıldıktan sonra Winston ona meraklı bir bakış attı. "Asıl soru, evliliği geçersiz olduktan ne kadar sonra ona bir teklifte bulunacaksın?"

Bennett, "Tam olarak emin değilim," dedi.

Winston, Bennett'in tabağına uzandı ve bir parça tost çaldı. "Sana bir tavsiye, ben olsam fazla beklemezdim."

Bennett Delphine'le her zaman ve her yerde evlenebilirdi ama daha büyük bir skandala yol açacak bir şey yapmak istemiyordu.

Delphine Charlotte'u aramak için büyük merdivenlere yöneldi. Arkadaşının kendisine kızgın olduğunu biliyordu ama bunun nedenini tam olarak anlayamamıştı. Charlotte'a evliliğini geçersiz kılma niyetinden ilk kez söz etmiyordu. Öyleyse neden bu kadar sert tepki vermişti? Ve neden Bay Simpkin'in itibarı için bu kadar endişelenmişti?

Kütüphanenin önünden geçerken, Charlotte'un Mr. Kanepede oturan Simpkin.

Ancak Delphine varlığını belli etmek yerine kapının hemen dışında durarak onları izledi.

Bay Simpkin'in sesi koridora yayıldı. "Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsunuz."

Charlotte ellerini havaya kaldırarak, "Evliliği geçersiz kılmak istiyor," dedi.

"Evet, bunu planlamıştık," diye karşılık verdi Bay Simpkin, arkasını koltuğa yaslayarak.

Biz mi?

Bay Simpkin ve Charlotte ne zamandan beri bir takımdı? Ve ne planlıyorlardı?

Charlotte volta atmayı bıraktı ve Bay Simpkin'e döndü. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?" diye sordu. "Sadece itibarınızı düşünün."

Bay Simpkin, "Bu benim endişelerimin en küçüğü," dedi.

"Benim itibarım ne olacak?" Charlotte talep etti. "Seninle birlikte ben de mahvolacağım."

Bay Simpkin gülümsedi. "Kendini boş yere çılgına çeviriyorsun. Sadece bana güven ve her şey yoluna girecek."

Charlotte kaşlarını çatı. "Sana güveniyorum ama hiçbir şey senin iddia ettiğin kadar basit ilerlemiyor."

Bay Simpkin, "Evet, öngörülemeyen bazı komplikasyonlar oldu, ancak bu ne burada ne de orada" dedi. "Geleceğimize umutla bakmalıyız."

Delphine duyduklarına tam olarak inanamıyordu. Bay Simpkin ile Charlotte'un aralarında bir bağ oluştuğu açıktı ama ne planlıyorlardı? Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Yanından gelen Elodie'nin sesi yerinden sıçramasına neden oldu. "Gizlice dinleme çabanızda size katılabilir miyim?" diye sordu kısık bir sesle.

Delphine hafifçe başını sallayarak kütüphaneye döndü ve Bay Simpkin'in ayağa kalkmasını izledi. Elini Charlotte'un omuzlarına koydu ve ona doğru eğildi. "Sabırlı ol canım, aradığın her şey senin olacak."

Charlotte, "Keşke iş bu noktaya gelmeseydi," demeden önce onun sözlerini düşünmüş gibiydi.

"Bize çok az seçenek bıraktı," diye cevap verdi Bay Simpkin, ellerini iki yanına indirerek. "Şimdi kimse yokluğunuzu fark etmeden gidin."

Elodie bir elini Delphine'in koluna koyarak salonu işaret etti ve hemen saklanmaları gerektiğini söyledi.

Delphine, Elodie'yi salona kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Az önce neye kulak misafiri olmuştu? Ve onlara çok az seçenek bırakan "o" kimdi? O muydu?

Elodie'nin sesi düşüncelerini böldü. "İyi misin?" "Ne kadarına kulak misafiri oldun?" Delphine sordu.

"Çoğunu," diye yanıtladı Elodie sempati dolu bir bakışla. "Ama Bay Simpkin ile Charlotte'un sık sık özel olarak konuştuklarını bilmelisiniz."

Delphine dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl bu kadar kör olabildim?" diye sordu.

"Bir bağ kurmuş olmaları önemli mi?" Elodie sordu. "Ne de olsa evliliği geçersiz kılmak niyetindesiniz."

"Bu doğru. Bay Simpkin'e karşı hiçbir sevgi beslemiyorum ama Charlotte neden bana ona büyük saygı duyduğunu söylemedi?"

Elodie omuz silkti. "Siz Bay Simpkin ile evlisiniz."

Delphine, "Hangisi daha kafa karıştırıcı," dedi. "Bay Simpkin ile Charlotte'un birbirlerine değer verdiklerini bilseydim bu evliliği asla kabul etmezdim."

"Ya kabul etmeseydin?" Elodie önerdi.

Delphine başını salladı. "Hayır, Charlotte bana asla böyle bir şey yapmaz. Kendimi bildim bileli arkadaşız."

"İnsanlar değişir."

Delphine, "Ağabeyin de öyle söyledi ama Charlotte'un bu kadar alçakça bir Geyi kabul edeceğini sanmıyorum," diye ısrar etti.

Elodie ikna olmuş görünmüyordu. "Bayan Eden'ın Gretna Green'e giderken size eşlik etmesini tuhaf bulmuyor musunuz?" diye sordu. "İnsanlar kaçarken genellikle arkadaşlarını yanlarında getirmezler."

Delphine isteksizce de olsa Elodie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Onu benim davet ettiğimi söyledi."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

"Onu sorgulamak için bir nedenim yoktu," diye yanıtladı Delphine. "Bana daha önce hiç yalan söylemedi."

"Ya da en azından onu bir yalanın içinde yakalamadınız," dedi Elodie.

Delphine ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışırken elini başına götürdü. Charlotte'a bildiklerini hemen anlatmalı mıydı yoksa eve dönene kadar beklemeli miydi?

Elodie kapıyı açtı ve koridora göz attı. "Burası boş," diye açıkladı.

"Gidebilirsin," diye cesaretlendirdi Delphine. "Ben bir süre burada kalacağım."

Elodie bilmiş bir bakışla, "Bayan Eden'dan mı saklanıyorsun?" diye sordu.

Delphine, Elodie'nin kendisini nasıl bu kadar kolay anladığını merak ederek yüzünü buruşturdu. "Belki de," diye itiraf etti.

"Seni suçlamıyorum," dedi Elodie. "İşte bu yüzden çok fazla arkadaşım yok. Bir çırpıda sana ihanet ederler."

"Charlotte bana ihanet etmez," dedi Delphine.

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Aynı konuşmayı duymadık mı?" diye sordu.

Delphine kanepeye doğru yürüdü ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla yere çöktü. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. "Charlotte'a değer veriyorsa Bay Simpkin neden benimle evlenmek istedi?"

"Açgözlülük. Güç." Elodie durakladı. "Devam etmeme gerek var mı?"

"Ama Bay Simpkin benim sevgimi kazanmak istediğini söyledi," diye cevap verdi Delphine. "Charlotte'la bir ilişkisi varsa neden böyle bir şey söylesin ki?"

Elodie gelip onun yanına oturdu. "Buna cevap veremem ama Bay Simpkin'den hiç hoşlanmadım."

Delphine ofladı. "Tıpkı kardeşin gibi konuşuyorsun."

Elodie, "Güzel, o zaman en azından biraz mantıklı konuşuyorum," dedi. "Eğer Bay Simpkin'le olan evliliğinizi geçersiz kılarsanız, o zaman hiçbir şey alamaz. Bu da evliliğin bozulmamasını sağlamak için oldukça iyi bir teşvik."

"Ama Winston evliliği geçersiz kılabileceğimizden emin," dedi Delphine. "Sadece biraz zaman alacak."

Elodie başını salladı. "Umarım bir sonraki kocanı seçerken daha dikkatli olursun," diye takıldı.

Delphine'in aklına Bennett'in bir görüntüsü geldi ve dudaklarına bir gülümseme yerleştiğini hissetti. "Olacağım," dedi.

Elodie, "Bu mesele artık çözüldüğüne göre, suare için hazırlanmaya başlamalıyız," dedi.

"Ama daha yeni kahvaltı yaptık."

Elodie güldü. "Annemin bizi henüz bulmamış olmasına şaşırdım..."

Leydi Dallington odaya girdiğinde sözleri henüz ağzından çıkmıştı. "İşte ikiniz de buradasınız," dedi. "Suare için hazırlanma vakti geldi."

Elodie "Ben demiştim" der gibi bir bakışla oturduğu yerden kalktı. "Saatler ve saatler uzaklıktaki bir sosyal etkinliğe hazırlanmaktan çok keyif alıyorum," diye şaka yaptı.

Leydi Dallington kızının mizah girişimine yorum yapmadı. Bunun yerine Delphine'e dönerek, "Yapacak çok işimiz var ama bunun için çok az zamanımız var," dedi.

Delphine ayağa kalkarak, "Ne yapmamı istersiniz?" diye sordu.

Leydi Dallington, "Önce hizmetçimin sizin için diktiği balo elbisesinin üzerinize tam oturduğundan emin olmalıyız," diye cevap verdi. "Sonra da bu gece takacağınız mücevherleri seçmeye geçelim."

"Buna gerek yok," dedi Delphine, "buraya getirildiğimde taktığım mercan bir kolyem var."

Leydi Dallington, "Sanırım benim parçalarımın bazılarını giymeniz en iyisi olacak," dedi. "Birçoğunu begeneceğinize inanıyorum."

Delphine, Leydi Dallington'ın cömertliğini oldukça dokunaklı buldu. "Teşekkür ederim leydim," dedi.

Leydi Dallington elini onun önünde umursamazca salladı. "Hiç düşünme canım," dedi. "Gel bakalım. Oyalanmak yok."

Elodie konuştu. "Kestirmek için zamanım var mı?"

Leydi Dallington, "Hızlı bir dinlenme olacağını varsayarsak, bunu programa alabiliriz sanırım," diye karşılık verdi.

"Bisküvi molasına ne dersiniz?" Elodie bastırdı.

Leydi Dallington kızına sinirli bir bakış attı. "Saçını şekillendirirken bisküvi yiyebilirsin."

Bu Elodie'yi tatmin etmiş görünüyordu ve annesini odadan çıkarken takip etti. Delphine onları takip etmesi gerektiğini biliyordu ama yüreği burkuluyordu. Charlotte, Bay Simpkin'e olan sevgisini bir sır olarak saklıyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu. Ondan başka ne saklıyordu?

Elodie kafasını tekrar odaya soktu. "Geliyor musun, Delphine?"

"Geliyorum," diye onayladı.

Koridordan yatak odalarına doğru giderlerken, Leydi Dallington Delphine'e bakarak, "Evliliğinizin durumunu göz önünde bulundurarak, Bay Simpkin'le dans etmemenizi tavsiye ederim," dedi.

"Buna hiç itirazım yok," dedi Delphine. Bay Simpkin'in onu kollarının arasına alma fikri kulağa hiç de çekici gelmiyordu. Dokunuşunun ardında hiçbir sıcaklık yoktu. Bennett'inki gibi değildi. Onun kollarında olmaktan asla bıkmazdı. Onun güçlü, rahatlatıcı kolları. Onu her zaman güvende hissettirmişlerdi. Ve el üstünde tutulduğunu.

Charlotte'un sesi arkalarından geldi. "Delphine, seninle konuşabilir miyim?" diye sordu, sözleri yeterince samimi geliyordu.

Elodie Delphine'e yaklaştı ve kısık bir sesle, "Onunla yumruk yumruğa kavga etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, buna gerek yok," diye cevap verdi Delphine, sonra beklentiyle arkasını dönüp arkadaşına baktı.

Leydi Dallington onun koluna dokundu. "Sizi yatak odamda bekliyor olacağız."

Delphine yanıt olarak başını eğdi.

Koridorda ilerlemeye devam ederlerken Charlotte Delphine'e yaklaştı ve önünde durdu. "Az önceki sert sözlerim için özür dilemek istiyorum," dedi.

"Öyle mi?" Delphine sordu.

Charlotte ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Seninle bu şekilde konuşmaya hakkım yoktu ve kendimi çok kötü hissediyorum. Evliliğinizi geçersiz kılmak için her türlü hakka sahipsiniz ve ben aksini önermekle hata ettim."

Delphine ne söyleyeceğini bilemeden dudaklarını birbirine bastırdı. Bay Simpkin'e olan hisleri konusunda Charlotte'la yüzleşmenin ne yeri ne de zamanıydı. Ama Charlotte'un fikrini değiştirmesine ne sebep olmuştu?

Charlotte devam etti. "Lütfen Leydi Dallington'a yatak odama getirdiği balo elbisesi için çok minnettar olduğumu söyleyin."

"Yapacağım," diye yanıtladı Delphine. İşte. Bu güvenliydi. Ve hiç de çatışmacı değildi.

Arkadaşı gülümsedi, daha doğrusu ışıldadı. "Bu akşamı dört gözle bekliyorum."

Delphine yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak, "Ben de öyle," diye cevap verdi. "Ama benim gitmem gerekiyor. Leydi Dallington'ı bekletmek istemem."

"O zaman sen de gitmelisin, özellikle de bu gece tamamen seninle ilgili olduğuna göre," diye teşvik etti Charlotte.

Delphine arkadaşının yanından uzaklaşmadan önce bir an tereddüt etti. Charlotte tuhaf davranıyordu ve bunun nedeninden emin değildi. Belki de Charlotte'un onu kandırdığı için kendini suçlu hissetmesi kadar basit bir şeydi bu.

Chapter Nineteen

Bennett şık kıyafetlerini giymiş, salonda ailesinin de davete katılmak üzere gelmesini bekliyordu. Aklına Delphine geldi. Onu kahvaltıdan beri görmemişti.

Sanki düşünceleri Delphine'i çağırmış gibi, Delphine karmaşık bir ağla kaplanmış yeşil bir elbiseyle odaya adım attı. Saçları tepesinde toplanmıştı ve iki uzun bukle yüzünü çerçeveliyordu.

Güzelliği onu büyülemekte asla başarısız olmamış, her geçen gün daha da büyüleyici olmayı nasıl başardığını merak etmesine neden olmuştu.

Delphine gülümsedi ve elbisesinin kıvrımlarını uzattı. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Ona gerçeği söylemeye cesaret edemedi, çünkü kızın onun içini göreceğinden ve ona değer verdiğini anlayacağından korkuyordu. Gerçeğin yarısını söylemeye karar verdi. "Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun," dedi. Bu güvenliydi ve kalbini açığa vurmuyordu.

Delphine ellerini indirerek, "Bu, annenin benim için değiştirdiği Melody'nin yeni elbiselerinden biri," dedi.

Bennett, "Bu sizin hakkınızı veriyor," dedi.

Delphine ona doğru yürüdü ama kısa bir mesafe ötede durdu. "Ailen bana karşı çok nazik davrandı. Sence onlara borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Evlen benimle.

Bennett'in söylemek istediği de buydu ama o hâlâ evli bir kadındı... şimdilik. Beklemek ve zamanını kollamak zorundaydı.

Bennett ona dokunmak için uzanma riskine girmemek için ellerini arkasında kenetledi. "Onlara borcumuzu ödememize gerek yok. Sadece zor bir döneminizde size yardımcı olabildiğimiz için mutluyuz."

Delphine'in dudaklarındaki gülümseme soldu. "Charlotte ve Bay Simpkin konusunda haklıydınız. Aralarında bir şeyler dönüyor."

"Özür dilerim," dedi Bennett, başka ne söyleyeceğini bilemeden.

"Özür dilemek için bir neden yok," diye cevap verdi Delphine. "Bay Simpkin'e karşı herhangi bir sevgi besliyor değilim."

Bennett başını salladı. "Doğru, ama hâlâ onunla evlisiniz ve Bayan Eden'la ilişki yaşamaya hakkı yok."

Delphine içini çekti. "Yanıldığımı ummuştum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Bennett.

Bay Simpkin sözlerini söyledikten sonra kolunda Bayan Eden'la birlikte odaya girdi. Gözleri Delphine'e takılmadan önce Bennett'e sinirli bir bakış fırlattı. "Çok güzel görünüyorsun," diye övdü.

Delphine gülümser gibi oldu. "Teşekkür ederim."

Charlotte kolunu Bay Simpkin'den çekti ve aceleyle Delphine'in yanına gitti. "Işıl ışıl görünüyorsun," dedi. "Sizin yanınızda sönük kalacağımın hiç şüphem yok."

"Kendinize yeterince kredi vermiyorsunuz, de..." Bay Simpkin'in sözleri aniden kesildi ve rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi.

Charlotte Bay Simpkin'in sözlerini onaylamadı, onun yerine Delphine'e döndü. "Gergin misin?"

"Neden gergin olmam gerekiyor?" Delphine sordu.

"Bütün gözler senin üzerinde olacak," diye yanıtladı Charlotte.

Bay Simpkin öne çıkarak, "Eğer Delphine'in bir itirazı yoksa, yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmayı umuyorum, böylece makul bir saatte eve dönebiliriz," dedi.

Delphine, "Aslında Brockhall Malikânesi'ndeki ziyaretimi uzatmak niyetindeyim," demeden önce Bennett'le bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ne için?" Bay Simpkin sordu. "İkimizin de evde sorumluluklarımız var."

Delphine, "Evet, var ama benim sorumluluklarım bana ait, size değil," diye karşılık verdi.

Bay Simpkin kaşlarını çatı. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Delphine omuzlarını dikleştirerek, "Evlilięimizi geçersiz kılmaya çalıştığım için seninle vakit geçirmenin akıllıca olduğunu dūřunmuyorum," dedi.

"şimdi biliyor musun?" Bay Simpkin talep etti.

Delphine, "Üzgünüm ama seçme şansım olduğunu varsayarsak, sizinle evli kalmak istemiyorum," diye cevap verdi.

Bay Simpkin çenesini sıktı. "Bunun sadece geçici bir heves olduęunu ummuřtum ama bu kararı iyice dūřündüęünüzü sanmıyorum."

Delphine, "Duydum ve Lord Winston davamıza bakacak olan yargıçla görüştü bile," dedi. "Yargıın benim lehime karar vereceğinden emin."

Bay Simpkin alay ederek sordu: "Demek öyle? Bizim için karar verdiniz."

"Biz diye bir şey yok," dedi Delphine. "Hiçbir zaman 'biz' diye bir şey olmadı."

Bay Simpkin Delphine'e doğru emredici bir adım attı ve Bennett onun önüne geçti. "Yolumdan ekilin lordum," diye rica etti. "Karımla konuşmam gerekiyor."

Bennett geri adım atmadı. "Bu şekilde değil," dedi. "Kızgınsın." "şimdi de evliliğimle ilgili tavsiyelerde mi bulunuyorsunuz?" Bay Simpkin sordu.

"Delphine'i sadece kendin için istiyorsun. Bunu senin yapmadığını nereden bileyim?"

Delphine Bennett'in arkasından ıktı. "Lord Dunsby bana dostluktan başka bir şey yapmadı. Kararı kendim verdim."

Bay Simpkin'in gözleri kısıldı. "Gerçekten öylece çekip gideceğimi ve evliliğimizi geçersiz kılmanıza izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

Delphine, "Bu konuda hiçbir şey hatırlamadığım için yapılacak en doğru şey bu," diye cevap verdi.

"Sana değer veriyorum, Delphine!" Bay Simpkin haykırdı.

Bennett, Bay Simpkin'in řu anda sadece bořa kürek çektięini bildięi için ellerini iki yanında kavuřturdu. Ama bunu söylemek ona dūřmezdi.

Delphine kaşlarını kaldırdı. "Charlotte'la aranızdaki ilişkiyi bildiğimi dūřünürsek, bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

Bayan Eden'in ağzı açık kaldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Delphine, "Birbirinize değer verdiğinizi biliyorum," diye cevap verdi.

"Hayır, hayır, hayır, her şeyi yanlış anladınız," diye atıldı Bayan Eden.

"George'a yardım etmeye çalışıyordum... şey... Bay Simpkin..."

Delphine elini kaldırdı. "Yalan söylemeyi bırakabilirsin. Bugün erken saatlerde ikinizi kütüphanede duydum."

Bayan Eden'in omuzları çöktü. "Bunun olmasını istememiştik ama oldu işte," diye açıkladı. "Özür dilerim."

Bay Simpkin elini önünde salladı. "Delphine'e bir açıklama borçlu değiliz."

Bennett konuştu. "İskoçya'da zina durumunda bir kadının kocasından boşanmak için dilekçe verebileceğini bilmek ilginizi çekebilir."

"Başından beri planınız buydu!" Bay Simpkin bağırdı. "Bizi kandırdınız." "Karşınıza çıktığınızda biraz daha inandırıcı olmanız gerekecek.

Yargıç," diye alay etti Bennett.

Bayan Eden'in gözleri paniğe kapıldı. "Delphine, bunu benim planlamadığıma inanmalısın," diye ısrar etti.

"Neden bana gerçeği söylemedin?" Delphine sordu.

"Bilmiyorum ama bunu yapmamakla hata ettim," dedi Bayan Eden.

Bay Simpkin gelip Bayan Eden'ın yanında durdu. "Bu kadar konuşma yeter, Charlotte!" diye emretti koluna uzanırken. "Gel bakalım. Artık hoş karşılanmadığımıza göre burada daha fazla kalmamızın bir anlamı yok."

Bayan Eden kolunu geri çekti. "Henüz hiçbir yere gitmiyorum. Delphine'e kendimi açıklamak istiyorum."

Bay Simpkin kısık bir sesle, "Kendini aptal yerine koyuyorsun," dedi.

Delphine'e doğru dönen Bayan Eden ellerini önünde kavuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum," dedi kederle.

Delphine, Bayan Eden'e gözlerinde ihtiyatla baktı. "İlk geldiğinizde bana neden gerçeği söylemediğinizi anlamıyorum."

"İstiyordum ama korkuyordum," diye itiraf etti Bayan Eden. "Bay Simpkin'e aşık olmayı planlamamıştım."

"Charlotte! Konuşmayı kesmelisin!" Bay Simpkin bağırdı.

Leydi Dallington'ın endişeli sesi kapı aralığından geldi. "Yüce Tanrım, bu bağrıışmalar da neyin nesi?"

Bay Simpkin, Leydi Dallington'a hitap ederken Bayan Eden'ın koluna uzandı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, ama korkarım ki Bayan Eden ve ben artık gidiyoruz."

"Şimdi mi?" diye sordu annesi. "Dışarısı karanlık ve misafirlerimiz çoktan gelmeye başladı."

Bay Simpkin, Bayan Eden'i odadan çıkarmadan önce, "O halde köydeki pansiyonda kalacağız," dedi.

Annesi sorgulayan bakışlarını Bennett'e çevirdi. "Az önce ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Hayır.

Ama başka seçeneği var mıydı?

Bennett açıklama yapmak için ağzını açtı ama önce Delphine konuştu. "Korkarım Bay Simpkin ve Charlotte onlarla birlikte eve gitmeyeceğim için pek memnun olmadılar."

Elodie odaya girdi ve "İyi ki kurtulduk" diye mırıldandı.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Delphine. "Onların patlamasının bu akşamki eğlencemizi bölmesine izin vermeyelim."

Annesinin kafası karışmış görünüyordu. "Pekala, ama yarın gerçekten neler olduğunu duymayı bekliyorum."

Bennett Delphine'e doğru yürüdü ve kısık bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi.

"Tüm bunlarla iyi olmamanın utanılacak bir yanı yok," diye güvence verdi.

Onu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ne amaçla?" diye sordu. "Keşke her şey farklıydı ama Charlotte'a karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyorum. Aşkı bulmasına sevindim ve umarım Bay Simpkin ile mutluluğu bulur."

Bennett, daha doğru bir söz söyleyemeyeceğini bilerek, "Sen gerçekten olağanüstüsün," dedi.

Delphine'in dudakları kıpırdadı. "Bu akşam bana çok fazla iltifat ediyorsunuz."

"Korkarım sadece gerçeği söylüyorum."

Annesi boğazını temizledi. "İkinizin işi bitti mi?" diye sordu. "Sadece soruyorum çünkü bir ev dolusu misafirimiz var ve hepsi Delphine'le tanışmayı bekliyor."

Annesinin haklı bir noktaya değindiğini bilerek kolunu Delphine'e uzattı ve "Umarım buna hazırsındır," dedi.

Delphine, "Artık Bay Simpkin olmadığı için her şey çok daha kolay olacak," dedi. "Beni gerçekten çok kızdırdı."

Bennett kıkırdadı. "Sen söyledin, ben değil."

Odaya adım atan Melody, "Buradayım," diye duyurdu.

"Güzel ve balo salonuna gitmek için tam zamanında," dedi Leydi Dallington.

Melody'nin gözleri odada dolaştı. "Diğerlerini beklememiz gerekmiyor mu?"

Elodie kız kardeşine yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Melody anlayışla başını sallayarak, "Katılıyorum. Bay Simpkin'den hiçbir zaman özellikle hoşlanmadım."

Annesi başını koridora doğru çevirerek, "Kimse gelmedi ama evimizde misafirdi," dedi. "Ah, baban şimdi geldi. Şimdi gidelim."

Bennett, Delphine'i odadan çıkarırken, "Burada benimle birlikte olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi.

Delphine gülümsemekten yorulmuştu. Leydi Dallington onu konuklarıyla tanıştıırken saatlerdir kabul kuyruğunda duruyormuş gibi hissediyordu. Eğer sezon böyle geçecekse, hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Belki de bu kadar rahatsız hissetmesinin nedeni Charlotte'la olan ilişkisini nasıl bıraktığıydı. Arkadaşına gerçekten kızgın değildi ama Bay Simpkin'e karşı olan hislerini neden ondan saklamıştı? Ve Charlotte ona aşık olmasına rağmen neden onunla evli kalması için onu zorlamıştı? O mu? Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Ama zina gerekçesiyle boşanma davası açarak Charlotte'u mahvetmeyi gerçekten istemiyordu. Bay Simpkin'in Charlotte için doğuracağı korkunç sonuçları bilerek evliliğin geçersiz kılınmasına karşı çıkmayacağını umuyordu.

Delphine sıranın aşağısına baktı ve Bennett'i gördü. Yaşlı bir kadınla konuşuyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı. Onun huzurunda olmaktan asla bıkmayacağını düşünüyordu. Onun kendisine hissettirdikleri asla hafife alamayacağı şeylerdi. Kendini güvende hissediyordu. Sevildiğini. Ama onun kendisini sevdiğini düşünmüyordu. Ona değer veriyordu belki ama sevmiyordu.

Ama onu seviyordu.

Buraya gelmeden önce evliliğe karşı olumsuz bir bakış açısı vardı ama Bennett onu kurtardığında her şey değişti.

Onu birden fazla şekilde kurtarmıştı.

Ve artık evlilikten korkmuyordu, en azından ona karşı.

İlk sette Bennett ile dans edemeyeceği için oldukça üzgündü. Ama bunu yapmaları tamamen uygunsuz olurdu çünkü o

hala Bay Simpkin ile evliydi.

Leydi Dallington ona doğru döndü ve "Dans için balo salonuna geçelim mi?" diye sordu.

Delphine sonunda bu iş bittiği için rahat bir nefes aldı. "Evet, bence bu harika bir fikir."

Leydi Dallington, "İyi iş çıkardın, canım," diye övdü.

"Tek yaptığım gülümsemek ve emredildiğinde reverans yapmaktı. Övgüye değer bir şey değildi," diye cevap verdi Delphine.

Leydi Dallington ona anlayışlı bir bakış attı. "Sizin konumunuzdaki biri böyle yapar. Konuklarınızın hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlamalısınız."

Elodie yanlarından seslendi. "Kabul hattı fikrini kim ortaya attıysa çizilmeli ve dörde bölünmeli."

"O kadar da kötü değil," diye karşı çıktı Leydi Dallington.

Elodie, "Onları selamlamak için burada olup olmadığının kimsenin umurunda olmadığını düşünmek çok yorucu," dedi.

Leydi Dallington kızının omzuna bir el koydu. "Umursuyorum," diyerek ona güvence verdi.

Elodie ofladı. "O zaman bir tek sen varsın." Başını kalabalığa doğru çevirdi. "Melody nereye gitti?"

Leydi Dallington, "Bilmiyorum ama son zamanlarda oldukça meşgul görünüyordu," diye cevap verdi.

"Bu sadece Melody," dedi Elodie. "Her zaman yalnız kalmayı tercih etmiştir ama yatılı okuldan döndüğümüzden beri daha da kötüleşti."

Leydi Dallington, "Sezon için Londra'ya gittiğimizde bu olmaz," dedi. "Onun da sizin gibi bir *ton* tarafından görülmeye ihtiyacı var."

Elodie ellerini birbirine vurdu. "Oh, yaşasın!" diye haykırdı. "Yabancılar için sergilenmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Leydi Dallington başını salladı. "Sen imkânsızsın, çocuk."

Winston yanlarında durdu ve "Melody neden Lord Emberly ile konuşuyor?" diye sordu.

"Öyle mi?" Elodie gözleri odada gezinirken sordu. "Bu adam benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddi. Bir keresinde bana tamamen saçmaladığımı söylemişti."

"Bu hiç de hoş bir davranış değildi," dedi Delphine.

Elodie omuz silkti. "Savaştan bahsediyordum ve eğer Wellington bir kadın olsaydı çoktan savaş ilan etmiş olurduk diye düşündüm."

zafer."

Winston kıkırdadı. "Lord Emberly'ye katılıyorum. Bu çok saçma bir düşünce."

"Öyle mi?" Elodie sordu. "Kadınlar neden orduda görev alamıyor? Savaşa benzersiz bakış açıları getirebiliriz."

Winston ona bilmiş bir bakış atarak, "Savaş ciddi bir iştir ve sen pek ciddi sayılmazsın," dedi.

Delphine, Winston'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı, ama bunu Elodie'ye söylemekten kaçındı.

"Ne olursa olsun, Lord Emberly Melody için iyi bir koca olur," dedi Leydi Dallington. "Kendisi varlıklı ve bir sonraki eyalette yaşıyor."

Elodie yüzünü buruşturdu. "Elbette başka biriyle evlenebilir. Başka biriyle, gerçekten. Benim zevkime göre çok sıkıcı biri."

Balo salonunda ısınan yarı orkestranın sesi duyuluyor ve herkesin dikkatini çekiyordu.

Leydi Dallington balo salonunu işaret ederken, "Vakit geldi," dedi.

Delphine Leydi Dallington'ı takip etmek için döndüğünde omzuna bir dokunuş geldi ve ardından "Leydim," dedi.

Delphine bakışlarını kaydırdı ve genç bir hizmetçinin ona bir not uzattığını gördü. Hizmetçi ona, "Bayan Eden bu notu hemen iletmemi istedi," diye bilgi verdi.

Delphine notu kabul ederken, "Teşekkür ederim," diye onayladı. Notu açtı ve okudu:

Aramızda geçenler için gerçekten çok üzgünüm ve tekrar özür dileme fırsatı bulana kadar buradan ayrılmak istemiyorum. Lütfen benimle bahçede buluşun.

Bennett'in sesi yanından geldi. "Sorun nedir?"

Delphine notu ona uzattı. "Charlotte eve dönmeden önce hatasını telafi etmek istiyor."

"Şimdi mi?" Bennett gözleriyle notu incelerken sordu.

"Görünüşe göre öyle," diye cevap verdi Delphine. "Gidip onunla konuşmalıyım."

Bennett ona inanmayan bir bakış attı. "Peki ya suare? Ne de olsa sizin onurunuza düzenleniyor."

"Uzun sürmez," dedi Delphine. "Ama Charlotte haklı. Ona ya da arkadaşlığımıza veda etmeye henüz hazır değilim."

Bennett çelişkili görünüyordu ama neyse ki ona baskı yapmadı. "Pekala. Sizin için mazeret uyduracağım ama acele etmelisiniz."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Delphine. "Siz gerçek bir dostsunuz." *Arkadaş.*

Onun olmasını istediği şey bu değildi.

Bennett yüzüne bir gülümseme getirdi ama bu zoraki bir gülümsemeydi. "Evet, ben iyi bir dostum," dedi, sesi son kelimedede takılıyordu.

Neden gidip aralarını bozacak bir şey söylemişti ki? Sözlerini geri alabilmeyi diledi ama artık çok geçti.

Bennett cesaretlendirici bir ses tonuyla, "Kimse yokluğunu fark etmeden gidip Charlotte'la konuşmalısın," dedi.

Delphine, "Yapacağım ve bunun yapmam gereken bir şey olduğu konusundaki anlayışınız için teşekkür ederim," dedi.

Bennett'in gülümsemesi artık zoraki görünmüyordu. Gerçek gibi görünüyordu. "Mutluluğunuzu sağlamak için her şeyi yaparım," diye ilan etti.

Sözlerini söyleme biçimine bakılırsa, ona inanmıştı.

Delphine onun gülümsemesine karşılık vererek bahçelere giden koridora yöneldi. Charlotte'la nerede buluşacağından tam olarak emin değildi ama arkadaşının ondan saklandığından şüpheliydi. Büyük olasılıkla açık alanda olacaktı.

Verandaya adım attığında, Charlotte'un bahçe labirentine açılan uzun çitlerin yanında durduğunu gördü.

Gözleri Delphine'e takıldığında Charlotte'un yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Delphine arkadaşına yaklaştı ve "Notunu aldım," dedi.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Charlotte, elini kıpırdatmaya başlarken.

ellerini önünde birleştirdi. "Her şeyi bıraktığımız için kendimi çok kötü hissettim ve pansiyona doğru yola çıkmadan önce özür dilemek istedim."

"Bay Simpkin buraya özür dilemek için geldiğinizi biliyor mu?" Delphine sordu.

Charlotte yüzünü buruşturdu. "Ona veda ettiğimi söyledim ama diğer kısmı atladım," diye itiraf etti. "Ben sadece..." Verandaya göz atarken sesi kesildi. "Bu konuşmayı özel olarak yapmamızı tercih ederim."

"Kimse bizi duyamaz," diye güvence verdi Delphine.

"Belki de. Ama labirente geçerse kendimi daha iyi hissederim," dedi Charlotte.

Delphine bunun gerekli olduğunu düşünmüyordu ama bu konuda Charlotte'la tartışmak için de bir neden göremiyordu. "Pekâlâ, ama bu konuşmayı çabuk yapmalıyız. Yokluğumun uzun süre fark edilmeyeceğini sanmıyorum."

Charlotte labirente girmek için dönerken başıyla anlayışını belirtti. Delphine de onu takip etti ve merkeze ulaşmaları uzun sürmedi. Ama vardıklarında yalnız olmadıklarını gördü.

Bay Simpkin.

Bay Simpkin neden buradaydı? Ve Charlotte neden bu ayrıntıyı ondan saklamıştı?

Delphine sorgulayan bakışlarını Charlotte'a çevirdi. "Nedir bu?"

Charlotte Bay Simpkin'e yaklaştı ve Bay Simpkin kolunu Charlotte'un beline doladı. "Bay Simpkin de veda etmek istedi," dedi.

"Ama sen dedin ki..." Delphine başladı.

Arkadaşı onun yerine konuştu. "Ne söylediğimi biliyorum ama bu, benimle buluşmak için suareden ayrılmanı sağlamak içindi."

"İşte buradayım. Gerçekten ne istiyorsun?" Delphine sordu.

Charlotte'un yüzünde bir sırıtma belirdi ve ifadesi sertleşti. "Mesele benim ne istediğim değil, Bay Simpkin'in ne istediği."

Delphine sesindeki endişeyle, "Hangisi?" diye sordu.

Bay Simpkin hızlı bir hareketle pantolonunun kemerinden bir tabanca çıkardı ve Delphine'e doğrulttu. "Ölmeni istiyorum," diye alay etti.

Chapter Twenty

Delphine uzaklaşırken Bennett'in içinden onun peşinden gitmek için garip bir dürtü geldi ama Charlotte'la konuşması için ona zaman tanınması gerekiyordu.

White, Bennett'e aceleci bir tavırla yaklaştı ve kısık bir sesle, "Atlı Gretna Green'den döndü ve sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Bennett'in gözleri kalabalık salonda dolaştı. "Bekleyemez mi?"

Kâhyanın tavrı alışılmadık derecede sertleşti. "Bunu hemen duymak isteyeceğinize inanıyorum, lordum."

Durumun ciddiyetinin farkına varan Bennett yumuşadı. "Pekala. Nerede o?"

White ona, "Çalışma odanızda," diye bilgi verdi.

Şanslıysa, gidişi konuklar ve ailesi arasında fark edilmeyecekti. Davetin ortasında ortadan kaybolarak annesini üzmemek istemiyordu.

Bennett malikânenin arka tarafına doğru yöneldi ve yanından geçtiği konukları hafifçe başını sallayarak selamladı. Çalışma odasına vardığında odanın ortasında duran kısa boylu, şişman uşağı gördü.

Bennett sert bir sesle, "Bu önemli olsa iyi olur," dedi. "Öyle lordum," diye yanıtladı uşak.

White onu odaya kadar takip etmiş ve kapıyı kapatmıştı. "Hugh abartmaya eğilimli biri değildir."

Bennett beklenti dolu bakışlarını Hugh'ya çevirdi. "Ne keşfettin?"

Hugh derin bir nefes aldıktan sonra, "Emriniz üzerine Bay Simpkin ve Leydi Dunrobin'i evlendiren örs rahibini buldum ama onları gerçekten evlendirmemiş." dedi.

"Anlayamadım?" Bennett sesini yükselterek sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Uşak'ın gözleri kararlı bir şekilde büyüdü. "Örs rahibiyle konuştuğumda, yanlarında bir şahit getirdikleri için düğünü net bir şekilde hatırladığını söyledi. Kaçarak evlendiğinizde bu pek yaygın bir durum değildir."

Kahretsin. Bu onun için tam bir zaman kaybıydı. "Bayan Eden'in onlara nasıl eşlik ettiğini biliyorum..." Bennett başladı.

"Bayan Eden?" Hugh sordu. "Hayır, tanık gelinin kuzeni olduğu söylenen Bay Paterson'dı."

Bennett kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum. Bay Paterson aslında Leydi Dunrobin'in kuzeni."

Hugh, "Evet ama biraz daha sorgulayınca örs rahibi, uzun bir araba yolculuğuna rağmen gelinin sarı saçlarının düzgün bir şekilde toplanmış olduğunu söyledi," diye paylaştı. "Seyahat eden çiftlerin çoğu onun önünde dururken biraz dağınık görüldüğü için bunu tuhaf bulmuştu."

Bennett bu şaşırtıcı açıklama karşısında geri çekildi. "Emin misiniz? Emin olmana ihtiyacım var."

Hugh başını salladı. "Evet lordum ve örs rahibi bu gerçeklere yemin altında tanıklık etmeye istekli," diye iddia etti.

Elini saçlarında gezdiren Bennett buna inanamıyordu. Bay Simpkin, Delphine siyah saçlı olduğu için onunla evlenmemişti. Peki kiminle evlenmişti? Bayan Eden miydi? Bu kesinlikle mantıklı olurdu, ama bu aldatma neden?

Örs rahibinin ifadesiyle, hakimın evliliğin aldatma yoluyla yapıldığı için geçersiz kılmaktan başka seçeneği kalmayacaktır.

Hugh konuştu. "Etrafa sordum ve kimse Leydi Dunrobin'in tarifine uyan genç bir kadın görmemiş. Gretna Green'e hiç gittiğini de sanmıyorum. Gretna Green'e giderken arabadan atladığından şüpheleniyorum."

Bennett'in aklında pek çok soru vardı ama Hugh'nun keşfettiklerini Delphine'e bildirmesi gerekiyordu. Ama o Bayan Eden ile birlikteydi.

Yüreği ağzına geldi.

Arkadaşı her şeyin içindeydi ve kadınla bahçede buluşuyordu... tek başına. Delphine'i bulmalı ve bir şey olmadığından emin olmalıydı.

Ona zarar gelmişti.

Bennett, White'a dönerek, "Müsait olan tüm uşakların benimle hemen bahçede buluşmasını istiyorum," diye emretti.

Beyaz emin görünmüyordu. "Bu konuklar arasında bir kargaşaya neden olmaz mı?"

"Bu umurumda değil," dedi Bennett. "Leydi Dunrobin, Bayan Eden'la buluşmak için bahçelere gitti ve onun bulunmasını istiyorum."

White'ın yüz ifadesinde anlayış belirdi. "Şimdi gidip onları toplayacağım lordum."

Bennett bir an daha beklemeyi reddetti. Delphine'i bulması gerekiyordu, hem de hemen. Arka kapıdan hızla çıkarken gözleri uçsuz bucaksız bahçelerde gezindi. Delphine neredeydi?

Gözleri bahçe labirentine takıldı, yüksek çitlerin oraya giren herkese mahremiyet sağladığını biliyordu. Olmaları gereken yer orasıydı. Amaçlı birkaç adımda labirentin girişine vardı ve durup dinlemeye başladı.

Hiçbir şey duymadı.

Ya yanılıyorsa? Zaman çok önemliydi ve hata yapma lüksü yoktu. Bayan Eden'ın neler yapabileceğini bilmiyordu, onu en çok korkutan da buydu.

Bennett, Delphine'in burada olduğunu gösterecek herhangi bir ses çıkarmaya çalışırken labirentte ilerlemeye devam etti.

Sonunda, bir sonraki patikadan gelen boğuk sesleri duyunca durdu. Köşeyi dönerken adımlarını hafif tuttu.

Dehşet içinde Bay Simpkin'in Delphine'e bir tabanca doğrulttuğunu ve parmağının tetikte seğirdiğini gördü. Bayan Eden onun yanında duruyordu ve arkadaşının durumu hakkında en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu.

Bir şeyler yapması gerektiğini ya da Delphine'in vurulma riskini göze alması gerektiğini bildiğinden aklına gelen ilk şeyi haykırdı: "Bekle!"

Bay Simpkin tabancayı ona doğru çevirdi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Burada olmamanız gerekirdi."

Delphine'e doğru bir adım atarak, "Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim. İkinizin köydeki pansiyonda kaldığınızı sanıyordum."

"Öyleyiz ama ayrılmadan önce halletmemiz gereken bazı yarım kalmış işlerimiz vardı," dedi Bayan Eden.

Delphine bakışlarını tabancadan ayırmadan, "Ben yarım kalmış bir işim," dedi.

Bennett, babasının düello tabancalarını almak için zaman ayırmış olmayı dileyerek, "Aldatmacalarını gizlemek için sana ölü olarak ihtiyaç duyduklarını düşünürsek, ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Dikkatini Bay Simpkin'e yönelten Bennett, basit bir soru sorarak devam etti. "Doğru değil mi, Bay Simpkin?"

Bay Simpkin alay etti. "Peki siz bizim hilekârlığımız hakkında ne biliyorsunuz lordum?" diye alay etti.

Bennett Delphine'in yanına doğru ilerledi ve varsayımlarında haklı olduğunu umdu. "Gretna Green'e giderken arabadan kaçtığı için Delphine gibi davranan Bayan Eden'la evlendiğinizi biliyorum."

Delphine'in nefesi kesildi. "Bana nasıl böyle ihanet edebilirsin?" diye sordu, sesi duygularına ihanet ediyordu.

Charlotte'un yüz ifadesi bu suçlama karşısında yerini eğlenceye bıraktı. "Her zaman benden daha iyi olduğunu düşünürdün, ama şimdi üstünlük kimde?" diye alay etti, sesinde bir zafer belirtisi vardı.

Delphine, "Hiçbir zaman senden daha iyi olduğumu düşünmedim," dedi.

Charlotte, "Keşke arabadan atladığında ölü olarak kalsaydın," dedi.

Delphine'in gözleri inanmazlıkla irileşti. "Sizden ve Bay Simpkin'den kaçarken ormanlık alana bu şekilde mi geldim?"

"Ve ben," dedi Bay Paterson Bennett'in arkasından. "Kendi kuzeninizi nasıl bu kadar kolay unutabildiniz?"

Delphine kuzenine dönerek, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Bütün bu eğlenceyi kaçıramazdım," diye alay etti Bay Paterson, ses tonu kötülükle damlıyor.

Delphine'in sesi şaşkınlık ve korku karışımıyla titriyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bay Paterson da Bay Simpkin'e katıldı ve konuşurken tabancasını salladı. "Sebepler oldukça basit," diye cevap verdi. "Ben senin unvanını istiyorum, Bay Simpkin de senin işini istiyor. Ve ikimizin de istediğimizi elde edebilmesi için sizin ölmüş olmanız gerekiyor."

Bay Simpkin tabancasını kaldırdı. "Lord Dunsby'yi bütün bunlara bulaştırmanız çok yazık," dedi. "Şimdi o da ölmek zorunda."

Delphine onun önünde durmak için hareket etti, bu da onu çok üzdü. "Onu vurmayın!" diye haykırdı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Bay Simpkin, "Korkarım çok şey biliyor," diye karşılık verdi.

Bennett'in biraz zaman kazanması gerekiyordu. Bunu yaparsa, belki de toplanan uşaklar onu aramaya geleceklerdi. "Ama ne yaptığını bilen tek kişi ben değilim," dedi Delphine'in arkasından çıkarak.

Bay Simpkin'in maskesi hafifçe düştü ve ilk kez emin değilmiş gibi göründü. "Evliliğim hakkındaki gerçeği başka kim biliyor?"

Bennett, "Eminim evdeki tüm çalışanlarım şimdiye kadar öğrenmiştir," dedi. "Ve eğer öldüğümüz ortaya çıkarsa, bildiklerini polis memuruna anlatacaklarından hiç şüphem yok. Cinayetlerimiz için asılmanız an meselesi olacak."

Bayan Eden gözlerini kıstı. "Blöf yapıyor," dedi.

Bennett omuz silkti. "Evliliğinizin saçmalığı hakkındaki gerçeği başka nasıl keşfedebilirdim ki?"

Bay Simpkin'in tabancası elinde sallandı. "O haklı. Eğer onları öldürürsek, gerçek ortaya çıkar."

"Ama onları öylece bırakamayız," dedi Bayan Eden. "Çok şey biliyorlar. Mahvolacağız ve elimizde gösterecek hiçbir şeyimiz olmayacak." Bay Simpkin, "İdare edeceğiz," diye karşılık verdi.

Bayan Eden ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl?" diye sordu. "Alacaklılar kapınızı çalıyor. Topraklarınızı elinizde tutmanızın tek yolu Delphine'in işlerinin size miras kalması ve ben fakir olmayı reddediyorum."

Delphine araya girdi, "Gitmemize izin vererseniz, alacaklılarınızla konuşabilirim ve belki topraklarınız için adil bir fiyatta anlaşabiliriz."

"Hayır, içeri dalıp günü kurtaramazsınız!" Bayan Eden bağırды. "Bunu titizlikle planlamıştık ve sen bunu mahvettin. Skidbrooke'a dönerken ölmen gerekiyordu ama sen kıymetli Lord Dunsby'ni bırakmayı reddettin."

Bennett, Bay Paterson'ın bir süredir hiçbir şey söylemediğini ve bakışlarının yoğunluğunun Delphine'e yöneldiğini fark etti. İçgüdüsel olarak kendini Delphine'in önünde konumlandırarak onu olası bir zarardan korudu.

"Kenara çekilin lordum," diye emretti Bay Paterson. Bennett kararlı bir şekilde, "Çekilmeyeceğim," dedi.

Bay Paterson tabancayı ona doğru itti, tehdidi tüyler ürperticiydi. "Seni öldürmekte tereddüt edeceğimi sanma," diye uyardı. "Ama bu sen değilsin

ölmeli. Bu Delphine. O unvanı istiyorum. En başta benim olmalıydı."

Bennett teslim olmayı reddederek yerinde durdu. "Eğer Delphine'i istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek."

"Memnuniyetle!" Bay Paterson tabancasını kurarken şöyle dedi.

Bennett kendini en kötüsüne hazırlarken, gergin havayı delip geçen otoriter ve emredici başka bir ses duydu.

"Ya silahları indirirsin ya da sonuçlarına katlanırsın!" diye buyurdu ses, tartışmaya yer bırakmayan tonuyla. "Sadece bir kez soracağım."

Bennett hafifçe döndüğünde Grady'nin, yanında her biri Bay Paterson ve Bay Simpkin'e doğrultulmuş tabancalarıyla iki adamla birlikte kararlı bir şekilde durduğunu gördü.

Korkak Bay Simpkin tabancayı yere bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Ne yapıyorsunuz?" Bayan Eden talep etti. "Bu kadar kolay pes edemezsiniz."

Bay Simpkin gözlerinde pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Bitti, Charlotte," diye karşılık verdi.

"Hayır, hayır, hayır..." Bayan Eden dışarı fırladı. "Vazgeçmeyi reddediyorum. Her şeyi bir kenara atmak için çok çalıştık."

Bennett, Bayan Eden'in gözlerindeki paniği görebiliyordu ve aptalca bir şey yapabileceğinden şüpheleniyordu. Hızlı bir hareketle Bay Simpkin'in tabancasını aldı ve polis memurlarından birine verdi.

Grady dikkatini Bay Paterson'a çevirdi. "Tabancanızı indirin, ben de sizin için yargıca iyi şeyler söyleyeyim."

Delphine'e bakarken Bay Paterson'ın gözlerinde nefret parladı. "Bu iş daha bitmedi. O unvanı almaya hakkın yok. Benim olmalı!"

"Tabanca mı?" Grady elini uzatarak sordu.

Bay Paterson, kendisine karşı olan ezici olasılıklara rağmen meydan okumaya devam etti. "Hayır," dedi. "Hiçbir yargıç bir kontun sözü yerine sıradan bir hizmetkârın sözüne itibar etmez. Tek yapmam gereken Delphine'i öldürmek ve arzuladığım her şey sonunda benim olacak!"

Bay Paterson'ın parmağı tetikte kıpırdandığında, Bennett hızlı hareket etmesi gerektiğini, yoksa Delphine'in hayatını kaybedebileceğini biliyordu. Hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve Bay Paterson'ı yere yatırarak tabancayı şiddetle elinden aldı.

Ayağa kalkan Bennett, Delphine'in güvende olduğunu bilmenin verdiği tatmin duygusuyla tabancayı Grady'ye uzattı. "Bu adamı gözümün önünden çek."

Grady'nin sesi, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışan Bay Paterson'a hitap ederken sertti. "Bilin diye söylüyorum, ben bir Bow Street Runner'ım ve iki arkadaşım da polis memuru. Alçakça planlarınızın her kelimesini duyduk. Ve eğer bana kalsaydı, üçünüz de işlediğiniz suçlardan dolayı nakledilirdiniz."

Polis memurlarından biri öne çıktı ve Bay Paterson'ın kolunu tuttu. "Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi. "Eğer uslu durmazsanız, sizi balo salonunda geçit törenine çıkarırız, böylece herkes tutuklandığınızı görebilir."

Delphine, "Bekle!" diye bağırmadan önce Bayan Eden'in geri çekilen figürünü izledi.

"Ne oldu?" Bennett sordu.

Delphine kararlı adımlarla Bayan Eden'in önünde durmaya gitti. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Bayan Eden alay etti. "Yanlış düşünmüşsünüz leydim," diye alay etti. "Mükemmel bir hayat yaşadınız ve bu yüzden sizi ne kadar hor gördüğüm hakkında hiçbir fikriniz yoktu. En azından artık rol yapmak zorunda değilim."

Bennett kolunu Delphine'in omzuna doladı ve, "Bırak onu, Delphie," dedi.

Delphine ona doğru eğilerek, "Haklısın," dedi. "Güle güle Charlotte." Delphine'e ters ters bakarken Bayan Eden'in yüzü saf bir nefretle buruştu.

"Hayır, kazanamazsın... bu şekilde olmaz."

Bir polis memuru Bayan Eden'in kolunu çekti. "Gidelim, Bayan."

Polis memurları mahkûmları zorla götürürken, Grady Bennett'e yaklaştı ve "Varlığımı daha önce belli etmediğim için özür dilerim ama mahkemede kabul edilebilir bir itiraf aldığımızdan emin olmak istedim" dedi.

Bennett, "Bizi vurmalarını engellemek için burada olduğunuz için size minnettarım," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Grady. "Bay Paterson'ı köyün dışına kadar takip ettim ama malikâneye doğru geri döndüğünü gördüm. İyi niyetli olmadığı belliydi, ben de hemen polis memurlarından yardım istedim."

Bennett minnettarlığını yeterince ifade edebildiğini umarak, "Teşekkür ederim," dedi. Hayatlarını bu adama borçluydu. "Size borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Grady başını eğdi. "Size faturamı göndereceğim lordum," diye karşılık

verdi ve onu Delphine'le yalnız bırakarak uzaklaştı.

Aralarında söylenmemiş sözlerin ağırlığını hisseden Bennett, Delphine'le yüzleşmek için döndüğünde kendisini tamamen suskun buldu.

Delphine az önce olanlara inanamıyordu. Arkadaşı ona ihanet etmiş, hayatını sona erdirmek ve servetini çalmak için bir plan yapmıştı. İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Bennett gözlerinde endişeyle onu izlerken, "İyi olup olmadığını sorabilir miyim?" diye sordu.

"Evet... hayır... bilmiyorum," diye itiraf etti Delphine. "Bildiğimi sandığım her şey bir yalandı."

Bennett, "Her şey değil," diye yanıt verdi.

Delphine bildiklerini anlamlandırmaya çalışırken kollarını onun beline doladı. "Charlotte'un böyle alçakça bir şey yapabileceğine inanamıyorum. Onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum."

Bennett, "Açgözlülük güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir," dedi.

Adamın ne dediğini duydu ve onu rahatlatmaya çalıştığını biliyordu ama sözleri boşa çıkmıştı. Charlotte ondan o kadar nefret ediyordu ki ölmesini istiyordu. Arkadaşının sahte yüzünü nasıl görmemişti?

En kötüsü de Vincent'ın yaptıklarına pek şaşırmamış olmasıydı. Uzun zamandır onun kendisini öldürmek istediğinden şüpheleniyordu ama bunu açıkça yapacak kadar küstahlaşacağını hiç düşünmemişti.

Bennett ona bir adım daha yaklaştı ama yine de uygun mesafeyi korudu. "Yanlış bir şey yapmadın."

"Öyle olmalı," diye cevap verdi. "En yakın arkadaşım en büyük düşmanım oldu. Bu gerçeikle nasıl uzlaşabilirim?"

"Bayan Eden herkesi kandırdı, sadece sizi değil." Delphine, "Ama bilmem gerekirdi," diye itiraz etti.

Bennett uzandı ve onun koluna dokundu. "Kendini suçlamamalısın. Bunun hiçbir yararı olmaz ve sana sadece acı getirir."

Delphine bakışlarını onun omzunun üzerinden kaydırarak, sorduğu şeyi söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyordu.

"Delphie..." Bennett içini çekti. "Bu tür şeyleri konuşmak için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama korkarım daha fazla bekleyemeyeceğim."

"Ne oldu?" Delphine bakışlarını tekrar onunkilerle buluşturarak sordu.

Bennett'in her zamanki soğukkanlı tavrı değişti ve yerini gözlerinde ender rastlanan bir kararsızlığa bıraktı. "Artık Bay Simpkin'le hiçbir zaman gerçekten evli olmadığınızı bildiğimize göre, bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum."

Delphine bu sözleri Bennett'ten duymayı çok istiyordu ama kendini ona bağlayamazdı. Şimdi olmazdı. Yüreği burkularak, "Bay Simpkin'in yaptıklarıyla ilgili gerçek ortaya çıktığında itibarımın bir skandalla gölgeleneceğini bilmelisiniz," dedi.

Bennett, "Skandal umurumda değil," dedi.

"Yapmalısın," diye ısrar etti Delphine. "Bir skandalın ailenize ne yapacağını düşünmelisiniz. Kız kardeşlerinin bu sezonki beklentilerini bile tehlikeye atabilir."

Bennett aralarındaki mesafeyi kapattı, yüzleri sadece birkaç santim açıydı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu, gözleri onunkileri ararken.

O bu kadar yakınındayken Delphine kalbinin hızlandığını hissetti, düzensiz atışları soğukkanlılığına ihanet ediyordu. Ne yaparsa yapsın, onun huzurunda kelimeler ağzından kaçıyordu. Nasıl oluyordu da onun üzerinde böyle bir güce sahip olabiliyordu? Onun cevabını beklese de Delphine'in tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Biraz bencil olmanın kabul edilebilir bir şey olduğuna inanıyorum, özellikle de böyle bir zamanda," dedi, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Çünkü hayatım, seni bırakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum, özellikle de şimdi. Seni her şeyimle sevdiğimi bilmelisin."

Yanlış anlamış olabileceğinden korkan Delphine'in sesi tereddütle karıştı. "Beni seviyor musun?"

"Sanırım bir parçam seni ormanda bulduğum anda sana aşık olmaya başladı," diye cevap verdi. "O zamandan beri, uyanıkken her düşüncemi tüketiyorsun ve rüya gördüğümde de hep seni görüyorum."

Onun içten açıklamaları karşısında gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti ama onları durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Bu gözyaşları mutluluktan doğmuştu, içinden akıp giden ezici duygunun bir kanıtıydı.

Bennett ciddileşti. "Bana karşı bir sevgi beslediğinizi düşünmekle hata mı ettim?"

Delphine başını salladı. "Hayır, yanılmadınız," diye cevap verdi. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Söyleyecek tek bir şey kaldığını biliyordu ve kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Duygudan titreyen bir sesle konuştu,

"Seni seviyorum, Bennett."

Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. "Beni evlenecek kadar seviyor musun? Çünkü, açıkçası, hayır cevabını kabul etmeyeceğim," dedi, ses tonu kararlılıkla doluydu. "Ve karar vermeden önce, kendi mülkünü ve keçi peyniri işini yönetmene izin vereceğime ve kelimenin tam anlamıyla eşit olacağımıza söz veriyorum."

Yaramazlık dürtüsü hisseden Delphine, "Bu bir teklif miydi?" diye sordu. Bennett kıkırdarak, "Öyleydi ama daha iyisini yapabilirim," diye cevap verdi.

önünde diz çöktü. "Delphine, aşkım, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Kız onun gülümsemesine karşılık verdi. "Evet, evet, seninle evleneceğim!" diye haykırdı, kalbi sevinçle dolup taşıyordu.

Bennett ayağa kalkarken, uzanıp onun sağ yanağını şefkatle okşadı. "Seni sevdiğim kadar başka kimseyi sevmedim," diye fısıldadı. "Tüm kalbim seninle." Nazik parmaklarıyla kızın yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi.

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Delphine.

Bennett'in gözleri sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi ona sabitlenmişti. "Senin sayende aşkın gerçekte ne olduğunu öğrendim," dedi. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacak bir erkek olacağıma söz veriyorum."

Delphine onun sıcak nefesini dudaklarında hissediyordu ve çaresizce onu öpmek istediğini fark etti. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Sırıttı. "İzin istemene gerek yok."

Tereddütlü bir beklentiyle kendini parmak uçlarına kaldırdı, dudaklarını onun dudaklarına bastırırken kalbi çırpınıyordu, bu konuda çok kötü olup olmadığını bilmiyordu.

Öpüşmeyi kesti ve hafifçe arkasına yaslandı. "Bunu doğru yaptım mı?"

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve şakacıydı. "Belki de doğrulamak için bir öpücüğe daha ihtiyacımız vardır."

Onu şefkatle kucaklayarak daha da yaklaştırdı, dudakları bir kez daha buluşurken kolları onu sıcaklıkla sardı. Bu sefer öpücük daha derindi ve ona değer verildiğini hissettirdi. Her kadın sevdiği adam tarafından böyle öpülmek isterdi. Bennett'in yanında olduğu kadar sonsuza kadar yaşamayı hiç istememişti.

Bennett alnını onunkine yaslamak için hareket etti. "Bunu olağanüstü iyi yapıyorsun aşkım," diye övdü. "Senden asla bıkacağımı sanmıyorum."

Seni öpüyorum."

Delphine balo salonundan gelen müzik sesini belli belirsiz duyabiliyordu. Her ne kadar bu anın sonsuzluğa uzanmasını dilesse de, onların yokluğunun uzun süre fark edilmeyeceğini biliyordu.

"Balo salonuna dönelim mi?" diye önerdi isteksizce, kaçınılmaz olanı kabul ederek.

"Evet," diye kabul etti Bennett, ama dudaklarını şefkatli bir öpücükle yakalamadan önce değil.

Onun dudaklarına karşı usulca güldü. "Sözlerin ve davranışların çelişiyor gibi görünüyor," diye alay etti.

"Geri dönmeliyiz," diye kabul etti Bennett, onu kendine yakın tutarak, "ama gitmene izin vermeye hazır değilim."

Delphine, "Sanırım birkaç dakika daha bir Çey fark etmez," diyerek onun kucağında bir süre daha kalmaya razı oldu.

Epilogue

Üç hafta sonra.

Bugün günlerin en güzeliydi. Düğün günü olacaktı! Bennett bu düşünceyle içinde büyüyen heyecanı bir türlü bastıramıyordu. Delphine'e ilk evlenme teklif ettiği andan beri, bu ana kadarki günleri, saatleri ve dakikaları hevesle geri sayıyordu. Bu noktaya gelebilmek için biraz çaba sarf etmişlerdi.

Gecenin ertesi sabahı Winston, Delphine'in evliliğini geçersiz kılma konusunu görüşmek üzere yargıçla buluşmak için İskoçya'ya gitmişti. Davanın gerçeklerini anlattığında, yargıç, ana neden olarak aldatmayı göstererek evliliği geçersiz kılmayı hemen kabul etti. Dahası, yargıç aldatmanın komplocularını Avustralya'ya nakletmeyi kabul ederek Delphine'in onları asla görmek zorunda kalmamasını sağladı

Tekrar.

Winston döner dönmez, Bennett hemen evlilik ilanını verdi ve Delphine'in işlerinin yolunda olduğundan emin olmak için taşradaki malikânesine dönmesini sabırsızlıkla bekledi. Nişanlısından bir an bile ayrı kalmak hoşuna gitmemişti. Ama onun mantığını anlıyordu ve onun bağımsız çizgisini kısıtlamak gibi bir arzusu yoktu. Bu, onda sevdiği pek çok şeyden sadece biriydi.

Ama Delphine Brockhall Malikanesi'ne geri dönmüştü. Ait olduğu yere... Onun yanına.

Merdivenlerden inerken Elodie'nin giriş holünde volta attığını gördü. "Sorun nedir?" diye sordu mermer zemine basarak.

Elodie durdu ve yüzünü ona döndü. "Düğün töreninizde bu gelinliği kirletmemek için elimden geleni yapıyorum."

Bu durumu eğlenceli bulan Bennett, "Çabalarınız için teşekkür ederim. Elbisenin kirlendiğini bilseydim Delphie'yle evlenemezdin."

Elodie, "Şaka yapıyorsun ama annem tosttan uzak durmam konusunda çok kararlıydı," diye paylaştı.

"Tostun nesi var?"

Elodie ellerini kaldırdı. "Parmaklarımdaki tereyağının elbisemde leke bırakmasından endişe ediyor."

"O zaman tostuna yağ sürme," diye önerdi.

Öfkelendi. "Ekmek yemenin ne anlamı var ki?"

Bennett elini kız kardeşinin koluna koydu. "Bu konuşma anlamsız ve şu anda endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler var."

Melody elinde bir parça ekmekle zarif bir şekilde giriş salonuna adım attı. "Evet, evleneceksiniz."

Elodie'nin ağzı açık kaldı. "Üzerinde tereyağı olan ekmek mi yiyorsun?" "Yiyorum," diye onayladı Melody.

"Elbiseni kirletmekten endişe etmiyor musun?" Elodie sordu.

Melody sırtıttı. "Sırtıtmıyorum. Elbisemi kirletmeme konusunda gayet yetenekliyim."

Bennett elini bıraktı ve başını salladı. "Ekmeği kimin yediği umurumda değil ama onu kiliseye getirmeyin."

Elodie başıyla onayladı. "Katılıyorum," diye cevap verdi. "Ama meraktan soruyorum, bisküvilere karşı bir kuralınız var mı?"

Bennett, "Tören sırasında kimsenin bir şey yememesini tercih ederim," dedi. Elodie sinirlenmiş görünerek, "Peki," diye mırıldandı.

Winston'ın eğlenen sesi arkalarından geldi. "Bugün için beklentilerin gerçekten çok yüksek, kardeşim."

Bennett kıkırdadı. "Delphine ve ben İskoçya'ya gitmeden önce bir öğle yemeği yiyeceğiz. Orada ekmek ve tereyağı olacağına söz veriyorum."

Melody'nin gözleri parladı. "Delphine'in şatosunda kalacağınız için sizi kıskanıyorum. Umarım bir gün orayı görürüm."

Delphine onlara yaklaşırken, "Ve yapacaksın," dedi. "Düğün turumuz biter bitmez bir ev partisi vereceğime söz veriyorum."

Bennett Delphine'in yanına gitti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Evlenmeye hazır mısınız?"

Delphine bir omzunu silkti. "Sanırım öyle," diye iç geçirdi. "Yapacak başka bir şeyim yoktu, o yüzden bugünün de iyi bir gün olduğunu düşündüm."

Elodie güldü. "Delphine ailemize çok iyi uyum sağlayacak." "Onu kesin ölümden kurtarmış olmam iyi bir şey... hem de iki kez," dedi Bennett. ilan etti. "Neredeyse elimde olmadan kahramanca şeyler yapıyorum."

"Hay Allah, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Winston, bakışlarını Delphine'e çevirmeden önce karşılık verdi. "Kardeşimle evlenmeyi gerçekten istiyor musun?"

Delphine'in gözleri parladı. "Tüm kalbimle."

Leydi Dallington giriş salonuna girdi ve "Tören için yola çıkma vaktimiz geldi. Babanız bizimle şapelde buluşacağını bildirdi."

Bennett kolunu Delphine'e uzattı. "Size arabaya kadar eşlik edebilir miyim?" "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Delphine.

Ana kapıdan çıktıklarında Bennett, "Pişman olduğun bir şey var mı?" diye sordu. Delphine, "Tek pişmanlığım seni daha önce bulamamış olmam," diye cevap verdi.

Bennett onun elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Seni seviyorum Delphie," dedi. "Ve ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum."

Arabanın önünde durdular ve Bennett Delphine'in arabaya binmesine yardım etti. Delphine yerleştikten sonra, Bennett arabaya tırmandı ve onun yanına oturdu.

Bennett kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü. "Yalnızız," dedi muzip bir sırıtışla.

Delphine öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere bastırırken, "Öyleyiz," diye mırıldandı.

Bennett kollarıyla onu sarıp kendine doğru çekerken kapı açıldı ve Elodie, "Öpüşüyorlar... yine!" diye haykırdı.

En ufak bir pişmanlık duymayan Bennett, "Ne istiyorsunuz, Rahibe?" diye sordu.

Elodie onların karşısında otururken, "Annem bana arabaya sizinle binmem gerektiğini söyledi," diye paylaştı. "Ama bu bir protesto."

Bennett kollarını indirdi ve arkasına yaslandı. "Annemin neden *bu* kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum, çünkü biz artık evliyiz."

Elodie, "İnanın bana, ellerini birbirlerinden uzak tutamayan iki aşk kuşuyla aynı otobüste olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederim," diye ısrar etti.

Delphine uzanıp siyah saçlarını geriye doğru düzeltti. "Neyse ki şapel malikânenize yakın olduğu için fazla uzağa gitmemize gerek yok."

Bennett Delphine'in eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "El ele tutuşmamızı sorun mu ediyorsun?" diye sordu kız kardeşine hitaben.

Elodie "İzin veriyorum" demeden önce bir süre onları düşündü. "Çok cömertsiniz," diye alay etti Bennett.

Araba şapele doğru yol alırken Bennett bakışlarını Delphine'e çevirmekten kendini alamadı. Onun şimdiye kadar istediği her şey ve daha fazlası olduğunu düşünürken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gülümsüyorsun kardeşim," dedi Elodie.

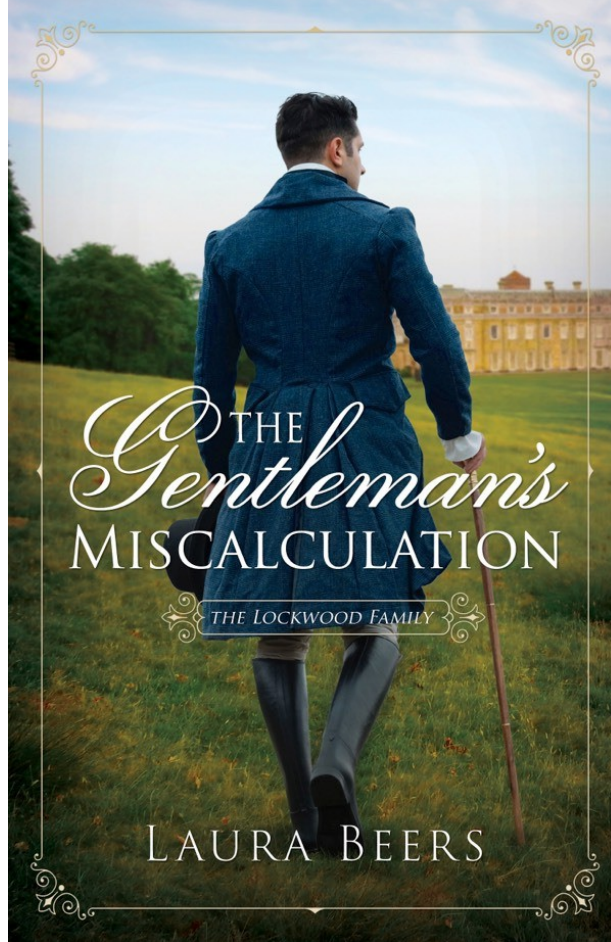
Bennett, Delphine'in bakışlarıyla karşılaştığında, "Gerçekten de öyleyim," diye cevap verdi. "Geleceğimi dört gözle bekliyorum çünkü her günün bir öncekinden daha iyi olacağını biliyorum."

Delphine onun omzunu dürttü. "Ben de seni seviyorum."

Bennett eğildi ve onu yanağından öptü, dudakları öylece kaldı. Daha önce hiç böyle bir mutluluk yaşamamıştı ve bunun nedeni Delphine'di. Onunla tanıştığı gün, kalbinin kayıp parçasını bulmuştu.

Son

Next in series...

Lord Winston Lockwood'un gemişı peşini bırakmamakta ve toplumsal beklentilere boyun eğmektedir.

Teyzesinin ve oğlunun, onu taciz eden kocasından uzak kalmasını sağlamak için Brockhall Malikânesi'nde kalmaktadır. Bayan Bawden'in sürekli varlığı onu çıldırtmakla tehdit etmektedir.

Bayan Mattie Bawden, babasının yeni kazandığı unvanın yarattığı kargaşanın ortasında, kuzeninin ailesinin trajik kaybıyla başa çıkmasına yardımcı olmaya çalışmaktadır. Yardım için çaresizce, hiç beklemediği son kişiye başvurur: çekilmez Lord Winston.

Ateşkes ilan ettiklerinde, arkadaş olarak birbirlerine ne kadar uygun olduklarını kısa sürede fark ederler. Ancak tehlikeyi kapılarına kadar getiren korkunç bir tehdit belirdiğinde, Winston kendi duygularıyla yüzleşmesi ve gerçek duygularını açığa vurma riskini alması gerektiğini anlar, yoksa onsuz yaşayamayacağını fark ettiği kadını kaybedebilir.

Other series by Laura Beers

Beckett Dosyaları

Regency Gelinleri: Bir Aşk Sözü

Uygun Vekil Çöpçatanlar Vekil

Casuslar ve Sırlar Londra

Beyefendileri

Mayfair'in Lordları ve Leydileri

About the Author

Laura Beers ödüllü bir yazardır. Brigham Young Üniversitesi'nde okudu ve İnşaat Yönetimi alanında lisans derecesi aldı. Şarkı söyleyemiyor, dans etmiyor ve şekerleme yapmayı seviyor.

Laura kocası, üç çocuğu ve işlevsiz köpeğiyle Utah'ta yaşıyor. Regency romantizmi yazmadığı zamanlarda kayak yapmayı, yürüyüş yapmayı ve Dr Pepper içmeyi seviyor.

Laura ile Facebook, Instagram veya www.authorlaurabeers.com adresindeki sitesinden bağlantı kurabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.